

ДЖЕНИФЪР АШЛИ УЧИЛИЩЕ ЗА ПИРАТИ

Част 3 от „Пирати“

Превод от английски: Павел Боянов, 2010

chitanka.info

1

Юни 1813 година

Хонория Ардмор се взря в тъмната улица и погледна право в лицето на пирата Кристофър Рейн.

Между нея и привидението се вихреха мъгли, закривайки с бледите си воали златната коса, високото и снажно тяло, обветреното и красиво лице.

Три дами, наконтени за вечер в операта, с огромни поклащащи се прически, едва не я събориха.

— И таз добра — намуси се една от тях.

Хонория проточи врат, защото дамите не бяха прозрачни, и се взря в мъглите, но привидението беше изчезнало.

Изобщо не го е имало, разбира се. Кристофър Рейн беше мъртъв. Беше увиснал на бесилката в Чарлстън преди четири години, пленен от нейния брат Джеймс, и след съдебен процес осъден на смърт за престъплението, че е пират и си обича занаята.

След това моряците дълго приказваха, че виждали духа му на населяван от призраци кораб с екипаж от демони — прословутият капитан Рейн преброждал света в дирене на отмъщение. Не беше известно някой да го е виждал след достойното за окайване представление на „Напразни усилия на любовта“ в Ковънт Гардън по средата на лондонския сезон.

Улицата гъмжеше от хората, изсипващи се на тълпи от театъра. Те се стичаха покрай Хонория и никак не ги интересуваха, че ѝ закриват гледката към сенките на Боу стрийт. Точно когато тълпата се раздели и Хонория отново зърна въпросното място, черната карета на снаха ѝ изтрополи точно пред нея и спря.

Лакеят скочи от мястото си отзад и отвори вратичката, доволен от своята пъргавина. Лицето му посърна, когато твърде разсеяната Хонория се качи, без да се сети да му даде бакшиш.

Тя буквално се плъосна на неудобната седалка и предпазливо надзърна през прашното прозорче. Разбира се, нямаше нищо

интересно за гледане.

И никога не е имало. Кристофър Рейн беше мъртвец от четири години. Тя беше приключила с него. Тревожеше я, че въображението ѝ го е извикало от плътния, млечнобял въздух.

Снаха ѝ Даяна се качи на каретата с повече изящество, седна внимателно и кимна с глава на лакея да затвори вратата. Колата се стрелна напред, като за малко не се удари в друга карета. Мъглата стана още по-гъста и погълна навалищата, улицата и привиденията на пирати.

— Добре ли си, мила моя? — попита я Даяна. — Знам, че денят ти беше отвратителен.

Хонория извърна глава от прозорчето и се постара да модулира правилно лекия си чарлстънски акцент, защото знаеше, че Даяна ще я дебне за грешки:

— Да, съвсем добре съм, благодаря.

Даяна имаше право — денят наистина се беше случил ужасен. Първо, една прислужница беше изпуснала в огъня най-хубавите ръкавици на Хонория, където те пламнаха с весело прашене, издавайки „прекрасния“ аромат на пърлена коприна. Когато с Даяна отидоха на Оксфорд стрийт да купят нови, се засякоха с три дами, които с голямо удоволствие започнаха да имитират акцента на Хонория.

Даяна беше показала хладния си гняв, но Хонория само държеше главата си високо вдигната. И през ум не ѝ минаваше да отговори на човек, дотолкова невъзпитан, че да се подиграва на чужденец.

После Изабо, глухото момиченце на Даяна, беше отрязало джувките от пантофките на Хонория, защото били с идеалната дължина за въжетото, което доплиташе. Идеята била да го завърже и да се залюлее на него, както втория ѝ татко на кораба си. Естествено, резултатът беше трагичен. Раните и синините на Изабо бяха целунати една по една, преди решително да я сложат в креватчето ѝ да спи и на бърза ръка да зашият джувките обратно върху пантофките.

Каретата им закъсна, валеше като из ведро, представлението беше ужасно, а тълпата в театъра — разюздана и груба.

Всичко това обаче бледнееше пред шока да се взре в мъглата и да види Кристофър Рейн.

Успокой се, Хонория, сгълча се тя наум. Няма как да си го видяла.

За нищо на света нямаше да се остави на спомена за тежестта на тялото му върху нейното, за студения под, за порочната усмивка, с която шепнесе: „Това е моята Хонория“.

Никой не знаеше и *никой никога* няма да узнае тайната ѝ, твърдо си Хонория.

Даяна въздъхна и се отпусна на коравата облегалка.

— Бях забравила колко изтощителна може да бъде една вечер в театъра. Всички бинокли и лорнети бяха насочени към нас, сякаш сме някакви странни инсекти. Нищо чудно, че навремето избягах от Лондон.

— Защо се върнахме тогава? — запита Хонория и отново се загледа през прозореца, докато прекосяваха Джеймс стрийт и завиваха към Лонг Ейкър. Никъде нямаше следа от русокос, сивоок, греховно красив пират.

— Помислих, че това ще е невероятно развлечение за теб. Извинявай — отвърна Даяна, намръщи чело и тихичко се засмя. — Излъгах те. Исках тази вечер да си до мен. След като се омъжиш за Рупърт, вече няма да прекарваме заедно толкова време, както през изминалата година. Истинска радост е да имам такава приятелка.

Преди да дойде на себе си, за миг Хонория паникьосано си помисли „Кой пък е тоя Рупърт!“

— Мислех, че желаш да ме видиш задомена за мистър Темпълтън. Сигурно съм била същинска лепка.

— Пълни глупости! — възкликна Даяна. — Ако Джеймс ти е намекнал подобно нещо, такъв ще му отвъртя, че ще му писнат ушите.

— Не, не!

Нейната снаха наистина щеше да зашлеви Джеймс Ардмор или най-малкото щеше да го замери с някой предмет. На свой ред той също щеше да я замери с нещо и двамата щяха да се разкрещят. Даяна и братът на Хонория имаха доста бурни взаимоотношения, които Хонория не разбираше напълно. Знаеше, че двамата са лудо влюбени и бракът им е щастлив. Не ѝ беше ясно обаче как един щастлив брак може да включва шумни спорове и хвърчащи чинии.

Неочаквано си спомни целувката на Кристофър Рейн, как реагираше тялото ѝ на неговото докосване. Хм, май все пак ѝ беше ясно.

Усети гадене. Даяна я гледаше втренчено, сякаш четеше мислите ѝ. Хонория никога не беше споделяла тайната си с нея, защото не се сметнала за необходимо да я обременява. Единствено брат ѝ Пол знаеше за плашещото ѝ увлечение по Кристофър Рейн, а Пол отдавна бе покойник. Разбира се, тя самата никога не бе отронила и думица пред Джеймс. По-големият ѝ брат не беше човек, пред когото да си излееш душата.

Хонория се насили да раздвижи устни и да довърши разговора:

— Джеймс просто те иска за себе си, Даяна. Доволен е, че мистър Темпълтън ще го освободи от грижата за мен.

Даяна се взря в нея твърде проникателно.

— Да, но ти ще бъдеш ли доволна?

Хонория си наложи да не оправя полата си, да не преглъща, да не чупи пръсти — въобще с нищо да не издаде колко е изнервена.

— Защо да съм недоволна? Мистър Темпълтън е почитан англичанин с хубава търговия в Америка. Стига съм стояла стара мома. Време ми е да вляза под чехъл.

— Обърка метафората.

— Извинявай — грубо се тросна Хонория. — Денят беше изнурителен.

Даяна омекна и на лицето ѝ се разля усмивка.

— Меко казано. Ще съм щастлива, когато се върнем на бащиния ми остров.

Изведнъж Хонория почувства разкаяние. С нетърпение беше очаквала да живее в Лондон само с Даяна. Снаха ѝ храбро я беше развела из най-прочутите места в английската столица, беше ѝ помогнала с набавянето на нов гардероб и я беше представила на изтъкнати личности като лейди Стоук и лейди Федърстоун, които на свой ред бяха запознали Хонория с мистър Темпълтън. Хонория трябваше да си даде сметка, че на Даяна не ѝ е приятно тук. Скандали от нейното минало превръщаха Лондон в нежелано място, да не говорим, че беше омъжена за прословутия ловец на пирати Джеймс Ардмор. Единствено влиянието на лорд Стоук и връзките на Даяниния баща в Адмиралтейството осигуряваха на двете жени сравнително спокойствие.

— Знам, че ти е мъчно за Джеймс — каза Хонория и утешително стисна дланта на Даяна. Нейните собствени взаимоотношения с брат ѝ

в най-добрия случай можеха да се нарекат „обтегнати“ и тя винаги си поемаше облекчено въздух, когато той се впуснеше в поредната си гонитба на пирати. Ала Даяна се нуждаеше от мъжа си като от въздух.

— Това е то да си омъжена за нехранимайко и подлец — усмихна се Даяна.

— На теб ти харесва, че той е нехранимайко — възрази Хонория.

— Да, вярно е. — Усмивката ѝ стана палава. — Може би и мистър Темпълтън ще се окаже такъв?

— Глупости — отвърна Хонория, макар че сега не ѝ беше до закачки. — Мистър Темпълтън е прекалено почтен за подобно нещо.

Очите на Даяна проблеснаха игриво.

— Но ти се ще да не е така. Мъчи те същата жажда за приключения, както е при мен, и го знаеш.

— Недей приказва глупости, Даяна. Приключенията носят единствено главоболия.

Знам го добре от личен опит.

Даяна хвърли на приятелката си продължителен поглед — умен и проникателен; поглед, на какъвто само Даяна Ардмор беше способна. Снаха ѝ беше твърде схватлива и често проникваше под черупката ѝ, особено когато Хонория най-малко го искаше.

— Прощавай. Зная, че все Джеймс ми се върти в ума. Сигурно ставам досадна.

— Съвсем не. — Хонория си наложи бодър тон под многозначителния взор на Даяна. — Направо е страхотно, че ти завоюва сърцето на брат ми. Дотогава изобщо няхах представа, че Джеймс има сърце.

Писалката на Хонория кръжеше над белия лист от дневника ѝ. Капчица мастило трепереше на връхчето на писеца в очакване да се превърне в думи.

Пръстите на младата жена бяха студени, въпреки буйните пламъци в камината. С Даяна се бяха подкрепили с горещ чай и късна вечеря в дневната. Побъбриха си за прекрасния остров „Хейвън“, на който им предстоеше да прекарат голяма част от летните месеци.

Или поне Даяна бърбеше. Хонория беше унесена в мисли за Кристофър Рейн, въпреки опитите ѝ да прогони спомена.

Неговото име не беше записано в тетрадката, която лежеше разгърната на нощната ѝ масичка. Не беше записано в никой дневник, който си беше водила, след като го срещна за първи път.

Джеймс го беше довел в къщата в Чарлстън много, много отдавна заедно с непоносимия Грейсън Финли, който сега го раздаваше важно в Лондон като виконт Стоук. Навремето тримата женкари бяха млади, нагли и толкова красиви, че да ти спре дъхът. Грейсън и Кристофър бяха руси, Грейсън — с палави сини очи, Кристофър — с хладно сиви. Брат ѝ Джеймс беше чернокос, зеленоок и най-арогантен от тримата.

Хонория, впечатлително осемнадесетгодишно девойче, се влюби до полуда в Кристофър Рейн. Събираше всеки евтин памфлет, всяка преувеличена история в картинки, всяка вестникарска публикация за прочутия пират. Кристофър беше по баща французин, а по майка — англичанин, беше капитан на кораб с екипаж от различни националности и не бе предан никому.

По онова време той бе двадесет и две годишен, силен, висок и мускулист. Носеше пшенично русата си коса на плитка, която се спускаше по гърба му, обличаше се в тъмносин костюм с кремаво бяла риза. Беше го срещнала сред великолепната прохлада на градинския двор, място с под от цветни теракотени плочки и шепнещ фонтан. Той я беше погледнал с очи, прозрачни като леден къс, и усмивка, която я наведе на абсолютно неприлични мисли.

Не че брат ѝ ги беше запознал. Всъщност Джеймс ѝ беше забранил да излиза от стаите си, докато Грейсън и Кристофър се крият в къщата. Защо са се събрали там тя така и не научи — вероятно за да обсъдят някой от нечестивите планове на Джеймс. Пол, по-малкият брат на Хонория и нейното второ аз, беше забелязал възбудата ѝ и беше обещал да разсее Джеймс, за да може тя да се промъкне по стълбището и да хвърли един поглед към известния капитан Рейн.

Кристофър стоеше сам в задния двор, тишината се нарушаваше единствено от ромоленето на фонтана. Хонория излезе напред и с тих гласец, издаващ безупречно възпитание, го помоли за автограф върху намачкания памфлет, който стискаше във влажната си ръка.

Той отвори книжката, докосвайки тъничките ѝ пръсти, за да я вземе, и прочете заглавието. Очевидно се развесели. Насмешливи бръчици се появиха в ъгълчетата на сивите му очи, докато

прелистваше страниците. Спря и прочете някои изумителни подробности с лекия си акцент, като я накара да се разсмее. Съгласи се да подпише памфлета с мастилото и писалката, които Хонория беше донесла специално за целта, и нежно си поиска целувка в замяна.

Не, грешка. Хонория се опитваше да придаде романтичен ореол на истинската случка.

Всъщност беше вдигнал памфлета над главата си, беше се ухилил нагло и бе изтърсил, че ще ѝ го върне само срещу целувка. Неговата самонадеяност я подразни и Хонория не беше премълчала мнението си, но неговата усмивка я обезоръжи. Затова се повдигна на разтрепераните си пръсти, поднасяйки му нацупени устни. Той се наведе, притворил очи, и я целуна.

Мигновено всичката закачливост помежду им изчезна. Той я целуваше отново и отново, притискайки я към мощното си тяло. Памфлетът падна на пода, но никой не се наведе да го вдигне.

С думкащо сърце тя обви ръце около врата му, неистово впивайки устни в неговите. Остави го да я положи на хладните плочки, да зарови шепа в косата ѝ, да стори толкова много други неща.

Смяташе, че той ще поиска добродетелта ѝ, но се бе излъгала. Беше я докоснал по всички начини, но не бяха следи телата си. Това се случи по-късно.

После той върна книжката, взе си сбогом и най-нехайно си тръгна. Все пак ѝ беше метнал един последен поглед и непроницаем бе изразът на сивите му очи. Взря се в нея, сякаш се мъчеше да разгадае някаква загадка, обърна се и се скри.

Хонория не го видя през следващите девет години.

През 1809 година Кристофър Рейн плени баснословна плячка, кораб на име „Роса Бонита“, претърпан с мексиканско злато. „Роса Бонита“ плаваше с богатствата си към Наполеон. Вестниците се надпреварваха да печатат страховити разкази за пленяването на кораба и да описват съкрушителната загуба за французите, които всячески се стараеха да обезпечат финансово войната, която водеха. Легендата за Кристофър Рейн се разрастваше.

По това време Джеймс Ардмор се беше превърнал в ловец на пирати. Започна да преследва стария си другар капитан Рейн и накрая го залови.

Кристофър бе отведен в Америка и след кратък процес го осъдиха на смърт. Мексиканското съкровище сякаш изчезнало вдън земя. Кристофър отказваше да разкрие какво е станало с него, а в типично свой стил Джеймс не се беше заинтересувал. Нека светът издирва липсващото злато, за Джеймс смисълът на живота се състоеше в това по моретата да шестват по-малко пирати.

През седмицата, когато Кристофър бе затворник, Чарлстън беше луднал по морските бандити. Вестниците печатаха истории за славни пирати от стари времена, на доковете се бе провел пиратски панаир, дамите даваха маскени балове с пиратска тематика. Книгите за морски разбойници се превърнаха в сензация, децата врънкаха родителите си за саби, с които да превземат на абордаж и да потапят чужди кораби.

Жени със съмнителна репутация се стичаха на рояци в крепостта, където държаха Кристофър. Те умоляваха да го видят, искаха кичур от косата му или парченце плат от дрехите му. Дами в луксозни карети се преструваха, че само минават през крепостта на път за другаде, но всъщност пращаха лакеите си да молят за свиждане с прословутия корсар.

Неколцина лакеи дори изявиха желание лично да се срещнат с Кристофър.

Ала единствената дама, допусната до затворника — порядъчно забулена, за да се предпази от чужди очи — беше Хонория Ардмор. За нейна изненада пазачът я бе завел до мръсната килия, където Кристофър приемаше посетители, и ги беше заключил сами. Там тя свали булото си и се изправи лице в лице с пирата, не знаейки какво да каже.

Кристофър вече не беше високомерен младеж. Жълто руса брада покриваше челюстта му, около очите и устата му се бяха вдълбали бръчици. Носеше стара риза, вехти панталони и охлузени ботуши, които бяха видели по-добри дни. Косата му обаче бе все тъй пшенично руса, очите — прозрачно сиви, а усмивката — греховна.

Дълго време се бяха гледали мълчаливо. После той каза колко се радва, че е дошла. Хонория бе погалила бузата му и го бе помолила да я целуне.

Не, този спомен беше поредното розово оцветяване на миналото. В действителност тя безмълвно го беше уловила за мощните рамене, забивайки пръсти в плътта му, а той я беше прилепил до снагата си и

бе впил устни в нейните. Тя помнеше боцкането на необръснатите бакенбарди върху устните си, силата на ръцете, които я прегръщаха.

Озоваха се на пода, преди да са си разменили даже две изречения. Тя му позволи. Благовъзпитаната, мила и изящна Хонория Ардмор остави Кристофър Рейн да я повали на пода и да я обладае. Споменът изгаряше цялото ѝ тяло, сгорещяваше страните ѝ. Той бе поискал нейното разрешение...

Уф, ето пак! Предателската ѝ памет превръщаше спомените в розова романтика. Всъщност любенето им изобщо не бе романтично и вълшебно, а знойно и яростно, грубо и болезнено. Той бе изръмжал в ухото ѝ: „Ще умра, Хонория. Искам нещо, за което да мисля на път към ешафода“.

Тя прокара длани по лицето му — толкова грубо и твърдо, не като на благоприличните чарлстънски джентълмени, които я ухажваха, сети се за тълпата жени отвън, всяка от които с радост би се хвърлила в обятията му.

— Защо? — дрезгаво бе прошепнала. — Защо искаш мене?

— Защото ти дойде при мен. А аз те обичам.

Второто му изречение беше лъжа и тя го знаеше. Мъжете говореха такива неща на жените, за да ги съблазнят. Жените копнееха да бъдат обожавани любими, а не просто обект на плътска страст, и мъжете използваха този факт в своя полза.

Тя тихичко бе прошепнала, че той може да я обладае, ако пожелае.

Не! Ако трябваше да се изправи лице в лице с истината, тя отчаяно го беше умолявала: „Да, Кристофър, моля ти се!“ и му се беше нахвърлила като лека жена. Той се беше засмял, беше я целунал и бе възпламенил възбудата ѝ, а после направо беше проникнал в лоното ѝ.

Когато свършиха, той нежно я целуна и ѝ помогна да се облече. Отправи последна молба към своите тъмничари и за нейна изненада те я изпълниха.

На следващия ден го бяха замъкнали до бесилката. Вестниците излязоха с цветисто описание на неговата смърт, която цял Чарлстън се беше стълпил да види. Хонория категорично отказа да излезе от къщи, затвори се в стаята си и каза, че е болна. Завърза с черна панделка кутията си за спомени и сувенири и я избута в дъното на чекмеджето.

Онзи ден бе най-черният в живота ѝ. Днешният достойно се бореше да му отнеме първенството.

От писалката се отдели капчица мастило и се отрони върху хартията, образувайки грозно петно. Последва го една бистра сълза.

Хонория бързо откъсна страницата, смачка я и я захвърли. Сви решително устни, притисна писеца към хартията и грозно надраска следните думи: „Посетих плачевен спектакъл на «Напразни усилия на любовта», пиеса, която всякога съм намирала за глупава. Убедена съм, че актьорите никога не са били влюбени. Единствената истина в заглавието беше думата усилия“.

Спря да пише. Пръстите ѝ се разтрепериха, но тя се овладя.

„Убедена съм, че актьорите са глупаци. А може би аз съм глупачката? Стори ми се, че видях...“

Пак спря. Дори сега не можеше да изпише името.

„Сигурно ставам сенилна. Съдейки по изключително ниското мнение на Лондон за старите моми, досега би трябвало да съм сдала багажа. Благодаря се на бога за предложението на мистър Темпълтън, в противен случай щях да водя маймуни в ада, както гласи шантавата английска поговорка. Смисълът е, че от нямане с какво да си запълват времето, старите моми се побъркват.“

Пръстите я боляха и тя остави писалката. Главата я цепеше и нищо забавно не ѝ идваше наум.

Приглушените стъпки на Даяна се разнесоха по стълбището. Снаха ѝ слизаше на третия етаж. Детската стая, където спяха Изабо и бебето, се намираше точно над стаята на Хонория. Бяха кръстили бебето Пол. На Хонория това ѝ се струваше малко несправедливо спрямо момченцето, защото всеки с името Пол Ардмор трябваше да оправдава много големи очаквания.

Тя вдигна писалката и написа: „Целият ми живот е лъжа“.

Подчерта думата „лъжа“. На горния етаж Даяна си припяваше: „Кой е момченцето на мама?“

Хонория внимателно избърса писалката и я върна в поставката. После стана от бюрото и тръгна към леглото.

Там стоеше Кристофър Рейн.

Хонория внезапно отстъпи назад, като при това успя да ритне стола, който падна и закачи дневника и поставката, която с трясък се разби на пода.

След няколко агонизиращи удара на сърцето стъпките на Даяна изскърцаха на стълбището и замряха.

— Хонория? Добре ли си?

Хонория се втурна към вратата и рязко я отвори.

— Да, да — задъхано извика тя. — Изпуснах си писалките, това е.

Даяна я погледна от сумрачното стълбище. Мъничкият Пол се гушеше в ръцете ѝ.

— Щом е така, добре — рече тя след един дълъг миг. — Лека нощ.

Хонория решително затвори вратата, докато приятелката ѝ се качваше по стълбището. Устоя на порива да завърти ключа. Чуеше ли щракването на ключалката, Даяна като нищо щеше да се върне да попита какво не е наред.

Младата жена отново се обърна рязко. Кристофър Рейн никакъв го нямаше.

— А, не си познал! — изсъска тя. — Този път те видях.

Той се показва иззад леглото. Беше застанал така, че балдахинът да го скрива и Даяна да не го види от вратата.

Дойде при нея, докато тя стоеше като истукана край писалището. Определено изглеждаше жив. Тихите му стъпки, шумоленето на ръкавите на ризата му бяха на реален човек.

Преди четири години той имаше прекрасно мускулесто тяло, което сега бе станало още по-мъжествено. Ризата му прилепваше към широки плещи, протритите черни бричове се изопваха от стегнатите му бедра. Износените ботуши оцапаха с кал разкошния килим на Даяна. Светлината на свещите позлатяваше брадата му и фините руси косъмчета, надничачи изкусително от деколтето му.

— Защо си жив? — попита Хонория.

— Охо, много се радваш да ме видиш, а?

Нещо се беше случило с гласа му. Той открай време си беше дълбок, с лек френски акцент, но сега в него имаше някакво стържене, сякаш е бил строшен и неумело поправен. Чакълът по пътищата издаваше подобен звук.

Тя на няколко пъти си пое бурно дъх.

— Да се радвам ли? От къде на къде?

Той сложи длани на раменете ѝ. Горещината им проникна през копринената рокля.

— При последната ни среща ти се хвърли в обятията ми.

— При последната ни среща — повтори тя. Не ѝ достигаше въздух. — А защо е сегашната ни среща?

— Защото „защо“ завършва на „о“. Спри с тия въпроси и дай да те целуна.

Раздаващ команди, както винаги. Наведе се към нея, дъхът му погали устните ѝ, очите бяха хладни, бистри, сиви. Хонория заглуши всички въпроси, които бясно напиреха в нея, и се увеси на врата му.

Никога не бе целувала друг, освен него. Толкова често бе долепяла устни до неговите в сънищата си и толкова рядко — в реалния живот. Може би той наистина беше призрак и си беше наумил да я преследва заради едната шега. Незнайно защо, това изобщо не я интересуваше.

За призрак определено беше як. И горещ. Усещането бе като да си навреш ръката в огъня. Ех, нали се разправяше, че той попаднал право в ада, но оттам го изпъдили. Дори Велзевул не искал да си има вземане-даване с Кристофър Рейн.

Тя прокара длани нагоре-надолу по плещите му и зарови шепа в топлатата коса на тила му. По-жив мъж от това здраве му кажи. Една вена силно запулсира в основата на шията му, докато неговата корава снага се търкаше в тънката коприна.

Той вкара коляно между краката ѝ, долепяйки я плътно до себе си. Роклята на Хонория се надигна, а бедрото му се вклини точно под нейната женственост. Най-голямото ѝ желание беше да се плъзне по бедрото му и да се наслади на сладкото съприкосновение.

— Тази Хонория си спомням — промърмори той.

Всичките им срещи бяха нещо подобно. Разменяха няколко встъпителни фрази, а после се нахвърляха един на друг. Кристофър я

притисна в ръчищата си, езикът му се плъзна в устата ѝ.

Тя се опита да го избута. Все едно се мъчеше да избута тухлена стена. Извърна глава. Наболата брада ожули нежната ѝ кожа.

— Кристофър — изпъшка тя. — Непременно трябва да поговорим.

Очите му бяха сивкав дим, прорязан от слънчеви лъчи.

— Не съм дошъл да говорим.

— Очевидно. Ама нали си мъртъв?

Той прокара палци по ключицата ѝ, запалвайки пожар под роклята.

— За кой път ще го повториш? Май не ти изнася.

Връзките на ризата му бяха окъсани. Ухаеше на сапун, смола и мускус — миризма, която Хонория щеше да помни до смъртния си ден.

— Напротив. Искам да си жив. — Тя проследи силните мускули на ръцете му. — Но не проумявам... Кристофър, имаме да говорим за толкова неща.

Той обгърна лицето ѝ в шепите си, топлите палци се спряха на скулите ѝ.

— Най-сетне имаме под ръка удобно легло. С теб обаче май предпочитам пода.

Който поне този път беше постлан с килим. Ала позволеше ли му да я обладае там, отново щеше да му се отдаде докрай и това щеше да бъде краят на Хонория Ардмор.

Изминалите години не бяха намалили силата му. Той я залюля в прегръдката си, прокара пръсти през разпуснатата ѝ коса. Прав беше, въпросите можеха да почакаат до по-късно. Хонория разтвори устни и се остави да я покори с лениви, познати, интимни, спиращи дъха целувки.

Бравата щракна и вратата се отвори, стана течение. Даяна Ардмор ясно изрече:

— Долу лапите от нея, или ще те гръмна.

Кристофър се спря. След един напрегнат миг устните му се откъснаха от Хонория. Без да изглежда нито притеснен, нито ядосан, той внимателно ѝ помогна да стъпи на краката си и се обърна към неканената гостенка.

Даяна стоеше на прага по зелен копринен пенъоар. Разкошната ѝ червена коса се стелеше по раменете. Здравно държеше пистолет,

насочен към Кристофър.

Обзета от потрес и най-невероятен гняв, Хонория се изпречи пред пирата.

— Всичко е наред, Даяна — рече тя със звънкия си, културен глас. — Той ми е мъж.

2

— Все още не разбирам — оплака се червенокосата жена на име Даяна Ардмор и приглади намачкания документ, който удостоверяваше, че Кристофър Рейн и Хонория Ардмор са се венчали в Чарлстън на 8 ноември 1809 година.

Кристофър пресуши уискито си и внимателно остави чашата на масата за хранене. Редовно беше чувал, че щом имали нещо за обсъждане, дамите сядали да пият чай. Жената, която се беше омъжила за Джеймс Ардмор, направо извади уискито и накара Хонория да отпие глътка.

Хонория нацупено бе наквасила устни. Вдървено беше оставила чашката и бе стиснала облегалките на креслото, все едно се намираще на потъващ кораб. Отказа да погледне Кристофър, Даяна или брачното свидетелство. Но ето на: беше го запазила. И не само, беше го разнасяла със себе си.

Черната ѝ коса падаше свободно, една къдрица се виеше около токата на пенъора ѝ. Разрошена и разсъблечена, изглеждаше хубава като *стой, вълчо, изяж ме*.

Кристофър цяла вечер я беше следил. Щом я видя на излизане от театъра, той страстно бе пожелал да я грабне и да я замъкне в някоя уютна гостилничка, където на спокойствие да се опознаят пак. Все пак тя му беше жена.

Вече бе открил адреса ѝ на Маунт стрийт в Мейфеър. Къщата принадлежеше на адмирал Локууд, чиято дъщеря Даяна се беше омъжила за Джеймс Ардмор. Невероятно!

Проста работа беше да проникне вътре и тихомълком да се изкачи по стълбището, докато дамите са на чай в дневната. Лесно беше познал коя спалня е на Хонория по болезнената спретнатост: всички книги на масичката бяха наредени по височина плътно една до друга, а писалките на поставката образуваха съвършена редичка.

Действително бе възнамерявал само да поговорят, да узнае какви са чувствата ѝ към него, но като я видя да се съблича с помощта на

киселата прислужница, телесната му температура се повиши. Изненада се, че завесата, зад която се бе спотаил, не се изду напред.

Беше изчакал, за да се увери, че прислужницата няма да се върне. Хонория седеше на писалището с безупречна стойка и сковано пишеше в тетрадката си, преди да вдигне глава и да зарее поглед. Бе откrehнала устни, бузите ѝ се бяха налели с руменина и Кристофър отпрати молитва към бога тя да не мисли за оня Темпълтън или както там му беше името, за когото смяташе да се омъжва.

Изведнъж разговорът отпадна като възможност. Той излезе от скривалището си, решен да я дръпне за косата и да я нацелува, докато не ѝ избие от главата всяка мисъл за противния англичанин.

Тя го бе погледнала с вирната брадичка и се бе поинтересувала какво прави той жив при нея. Но целувките ѝ бяха все тъй сладки.

Зачуди се дали мисис Ардмор щеше да го гръмне, ако не беше пуснал Хонория. Много вероятно, ако съдеше по погледа в сиво-сините ѝ очи.

— Това беше последното ми желание като осъден — отговори ѝ той. — Затворническият свещеник беше романтична душа. Задейства връзките си, за да получи разрешително, и ни ожени. На следващия ден ме поведоха към бесилото.

— Което очевидно си отървал — намеси се Хонория с побелели устни. Звучеше много ядосана.

— Помилвах ме. Но магистратите се бояха от бунт, ако оповестят решението си, затова нахлузиха примката на следващия по ред за въжето и разгласиха сред тълпата и по вестниците, че това съм бил аз. Оня нещастник приключи земния си път в блясъка на славата — иронично завърши Кристофър.

Даяна Ардмор премести бебето в ръцете си. Малкият юнак имаше черен мъх по главичката. Беше се кротнал и спеше непробудно в сигурните майчини обятия. Мъжете спяха по подобен начин след едно хубаво любене. Да отпуснеш уморено глава върху гърдите на красива жена действа унасящо.

— Какво се случи после? — запита тя.

Кристофър завъртя чашата си на масата и отблясъците от огнената течност позлатиха тъмното дърво.

— Завързаха ми ръцете и ме изведоха с една каруца. Все така си мислех, че съм на път за бесилката. Шумът обаче утихна и аз си дадох

сметка, че доста сме се отдалечили от мястото на екзекуцията. Щом каручката най-сетне спря, ме натовариха на една лодка. Тъмничарят ми обясни, че наказанието ми било намалено, обаче трябвало да си трая. Лодката ме заведе до кораб, а корабът — в открито море.

— Къде? — Бебето размаха юмруче и Даяна разсеяно го залюля.

— В Китай. — Кристофър придърпа гарафата и си наля още уиски. — Корабът се оказа търговски и аз се цаних за работник. Нямах представа дали капитанът е наясно кой съм. Катерех се по рейките и давах вахти като всеки друг.

Хонория го удостои с леден поглед.

— Изненадва ме, че не си се опитал да превземеш кораба. Товарът му сигурно те е изкушавал.

Той се поусмихна.

— Не разполагах с доверения си екипаж, драга. Освен това товарът не беше нищо особено. Най-добре си бе известно време да се правя на прост моряк.

Хонория повдигна вежда.

— Уверена съм, че след „Роса Бонита“ никой кораб не би могъл да отговори на високите ти критерии.

— Ах, да, „Роса Бонита“ — засмя се Кристофър. — Плячката на живота ми.

— Колко странно, че така и не намериха златото.

Кристофър подозираше това, но определено му стана приятно, че Хонория го потвърди като факт.

— Значи брат ти не го е намерил? — весело попита той. — Разкиснал се е.

— Доколкото ми е известно, не го е търсил. То не го интересуваше.

— Затова ли се върна? — внезапно се намеси Даяна. — Заради златото?

Тази жена не се церемонеше много-много. Кристофър бавно отпи малко уиски и остави чашата си, преди да отговори:

— Върнах се за съпругата си.

Погледът му се спря на Хонория. Обзалагаше се, че досега мисис Ардмор не е чувала за „Роса Бонита“ или за мексиканското злато, но тя си беше схватлива.

Даяна отново разгледа брачното свидетелство.

— Защо те пуснаха, след като те бяха осъдили? Да не би губернаторът да е решил да прояви снизходителност?

Кристофър изненадано повдигна вежди.

— Това беше дело на Джеймс Ардмор. Той ми извоюва свободата. Никога ли не ти е казвал?

Даяна изглеждаше съвсем слисана.

— Уверена съм, че щях да си спомня, ако брат ми беше отворил дума за подобно нещо — непреклонно заяви Хонория.

— А ти не му ли каза, че си се омъжила за мен?

Пеньоарът ѝ стърчеше леко отворен. Тя го беше закопчала неправилно и гърдта ѝ надничаше под гънките на коприната.

— Това не е новина, която бих могла просто така да съобщя на Джеймс — осведоми го тя.

— Той ти е брат.

— Не сме близки.

Не бяха, но ето че Хонория живееше със снаха си в Лондон. Кристофър се намираше на непозната почва, което хич не му харесваше. Налагаше се да стъпва внимателно, а това не беше лесно, когато Хонория му се мръщеше, а хубавите ѝ гърди се люлееха под пеньоара.

Ако беше успял да я налюби в спалнята, щеше да се засити и неусетно да насочи ума си към други въпроси. Вместо това си седеше тук, надървен като моряк, който половин година не е виждал суша. Две красиви жени насищаха въздуха с уханието си, едната му беше съпруга, а той трябваше да седи зад масата и да удържа фантазиите си. Юнашки гаврътна уискито.

— Защо му е на Джеймс да те спасява от въжетото? — продължи винаги практичната Даяна. — Мислех, че тъкмо той те е арестувал.

— Дължеше ми услуга.

В интерес на истината Кристофър беше останал изненадан от щедростта на този мъж. Разполагаше с информация, за която Ардмор бе готов да даде мило и драго, но не беше осъзнал, че може да спазари живота си срещу нея.

— Значи през цялото време си бил в Китай? — продължи Даяна.

— С честен труд се придвижвах от пристанище до пристанище — отвърна той, премълчавайки болестите, трудностите и миговете, когато си мислеше, че никога няма да намери пътя към дома. — Освен

това търсех екипажа си. Бях събрал малка флота, преди флагманът ми да бъде унищожен, а хората ми — разпилени. Искам да разбера какво е станало с тях. — Кристофър сви рамене. — Те са моето семейство.

Това беше вярно в най-съкровения смисъл, но той не смяташе да сантименталничи пред Хонория и Даяна.

— Какъв вятър те довя в Лондон? — попита Даяна и отново залюля синчето си. Сякаш водеше светски разговор на някой прием. Кристофър придоби чистосърдечен вид. Тя щеше да предаде всяка негова дума на мъжа си и той го знаеше. А тя знаеше, че той знае. Той пък знаеше, че тя знае, че той... уф, все тая.

— Все още издирвам екипажа си. Говори се, че моят помощник-капитан е в Англия. Крайната ми спирка беше Чарлстън, но съдбата съкрати пътуването ми.

— Защо, за бога, ти е било нужно да се завръщаш в Чарлстън? — повдигна вежди Хонория.

Той си спомни как преди половин час гърдите ѝ бяха набъбнали под ласките му. Ако очите не го лъжеха, великолепните ѝ зърна отново се бяха вкоравили.

Как му се искаше да ги целуне!

— За да намеря жена си, естествено. За мой късмет отгърнах вестника и видях името ѝ вътре. — Тонът му охладня. — Съобщаваше се годежът ѝ с друг мъж.

Тя нито трепна, нито сведе глава от срам, нито припадна, изтъркулвайки се от стола.

— Предполагам, че ще си дойдем на думата.

— Иначе защо ще съм тук?

— Мислех, че си мъртъв. Отдавна. — Устните ѝ побеляха като тебешир.

— Дано. В противен случай можеха да те арестуват за двубрачие.

— Официално ти беше мъртъв, обесен в Чарлстън. — Гневът ѝ нарастваше.

— Не. Аз бях официално транспортиран. За моето обесване никога не е бил съставян протокол. Не ти ли хрумна да провериш съдебните регистри, преди да хукнеш да се жениш наново?

— Не си ми давал основание да смятам, че си жив. Ти изчезна.

— Но ето че се появих. И предявявам претенции към теб.

Тя се завъртя на стола, подпряла лакът на горната облегалка.

— Защо?

Черната коса се стелеше по гърба ѝ на пищни вълни, лицето ѝ беше обкръжено от цял куп немирни къдрици. Крайниците ѝ бяха дълги и изваяни. Хонория притежаваше хубостта на сърна: бърза, прелестна, грациозна. Кристофър с удоволствие би я видял как бяга. Може би по плажа на някой карибски остров с пясък, побелял от знойното слънце, където щеше да е без рокля. Естествено, той щеше да я гони, а тя нямаше да се дърпа много-много.

— Не се ожених за теб на шега, а защото те исках. Тъй че обясни на този мистър Тъпан, че поради предишна връзка не си в състояние да му станеш жена.

— Мистър *Темпътън* е добър и почтен джентълмен — почервеня Хонория.

— Тогава защо ще се омъжваш за него чрез измама?

Хонория го изгледа зверски, без капчица обич в очите.

— Ще те помоля да ме освободиш, за да му стана законна съпруга.

Прочутият темперамент на Кристофър избухна. Той рядко изпущаше парата, но щом гневът му се разразеше, по-малките кораби бягаха, за да се спасят от сигурна гибел.

Не очакваше Хонория да го приветства с отворени обятия. В действителност се изненада да я завари неомъжена. Но в онази чарлстънска килия, когато се бе врекла да бъде негова, беше прочел в очите ѝ истинска скръб за него, не просто съжаление. Тя го бе обичала.

Когато прочете съобщението за нейния годещ, остана удивен от бурната си реакция. Преди си мислеше, че ще си поприказват за старите времена и той ще я направи свободна жена. Но щом видя, че се е обрекла на друг, осъзна, че не може да се оттегли и кротко да я остави да си отиде от живота му. Щеше да я намери, да ѝ припомни какво е изпитвала някога към него. Ако онзи тъпанар искрено я обичаше, щеше да прояви великодушието да не ѝ се пречка.

— Правилно е жената да се подчинява на съпруга си — отсече Кристофър.

Очите ѝ блеснаха като светкавица върху фона на злокобна нощ.

— Ти ми беше съпруг едно денонощие!

— Аз съм твой мъж от четири години.

— Само на име!

Той се усмихна. Тази хубавица караше кръвта му да кипне.

— Не само на име, Хонория. Ако не си забравила, ти ми отдаде своята моминска чест.

Лицето ѝ почервения като презрял домати.

— Бях объркана. Не знаех какво правя.

— Сериозно? Ако не се лъжа, думите ти бяха: „Обладай ме, Кристофър, моля те“.

— Ако беше джентълмен, щеше да ме пуснеш да си вървя по живо по здраво.

Той се изправи. Уискито го бе сгряло, идеше му да се разсмее гръмогласно.

— Аз бях пират. Утре щяха да ме обесят, а ти се беше разсъблякла. Когато красива жена пожелае пират, пиратът се покорява на желанието ѝ.

— Защо се мъчиш да ми вмениш вината?

— Създадена си за мен, Хонория. Знаеш го и тялото ти го знае.

От другия край на масата синът на Джеймс Ардмор изхленчи жалостиво, когато гласовете им проникнаха в съня му Кристофър хвърли поглед към Даяна.

— Ще ни извините ли, мисис Ардмор? Със съпругата ми трябва да си поговорим.

— Май е по-добре да остана — не закъсня с отговора си Даяна.

— Защо? — Идеше му хем да се смее, хем да се ядоса. — Да не се боите, че тя ще направи опит да се превърне във вдовица?

— Не мога да кажа точно от какво се боя — отговори Даяна, — но ще остана.

Хонория скочи на крака, като при рязкото движение събори креслото си. Бебето стисна здраво очички и нададе раздражен вопъл.

— Прощавай, Даяна. — Гласът ѝ звънтеше величествено. — Не ще остана тук да те смущавам повече. Моля те, прати слуга да упъти мистър Рейн към изхода. Лека нощ.

Тя побягна, като в бързината си изпосъбори още столове. Пенъарът се плъзна по раменете ѝ. Гледката беше крайно съблазнителна.

Даяна затананика на сина си и взе да го друса. След като вратата на спалнята се затръшна — течението се усети надолу по стълбите — и ключът се превъртя, момченцето отново се укроти.

Кристофър остави Хонория да избяга. Щеше да има време колкото му душа иска. Налагаше се да потърси Манда, а не можеше да напусне Англия, преди да я е намерил. На заминаване щеше да прибере Хонория. Това беше неминуемо. Тя просто трябваше да свикне с тая мисъл.

Тялото ѝ толкова лесно бе привикнало с неговото. Тя му принадлежеше, беше го разбрал с цялото си същество още в деня, когато се срещнаха за пръв път. Случаят беше на друго мнение, но пак случаят го беше отвел при нея още веднъж.

Битката нямаше да се размине. Хонория нямаше да се даде лесно. Но той щеше да я има. Дори ако трябваше да я извлече от къщата, ритаща и пищяща.

Сбогува се с мисис Ардмор и излезе. Навън все още се спускаше мъгла, но в кръвта му беше проникнала някаква топлина, която запари по-жарко от слънцето на Южния Пасифик.

— Искаш ли да поговорим? — Даяна приседна на леглото. Снаха ѝ беше оставила мъничкия Пол в детската стая, бе погледнала как е Изабо, бе проверила дали всичко е заключено за през нощта и чак тогава бе дошла в спалнята ѝ. Хонория предполагаше, че Даяна тактично ѝ е дала време да се успокои, но не вярваше, че някога отново ще узнае що е спокойствие.

Чувстваше се вцепенена, отмаляла, разтревожена и в същото време много ядосана. Как *смееше* да ѝ цъфва жив, тъкмо когато бе обмислила и подредила всичко?

Нарочно го беше направил, сигурна беше. Най-накрая се пригответи да започне нормален живот, да изгради собствено семейство. Естествено, той избра точно този момент да се завърне от мъртвите и да хвърли сърцето ѝ в смут.

— Какво има да говорим? — изфъфли тя на Даяна. Беше се проснала по лице на леглото. Не беше плакала. Хонория Ардмор рядко плачеше. — Чу разказа на Кристофър. Това е самата истина.

Даяна се наведе и я прегърна.

— Ох, Хонория, защо не си казала никому?

— На кого да кажа? — Тя сви рамене, сякаш тайната не е била болезнена. — Брат ми се запиля нанякъде в деня на обесването и го

видях чак след няколко месеца. А тогава ми се струваше безсмислено да му споделям. Бракът ми беше продължил само един ден. Смятах, че Кристофър е мъртъв и всичко е приключило безвъзвратно. — Хонория седна и отметна косата от очите си. — Ще кажеш ли на Джеймс?

— Ами не виждам как бих могла да си мълча.

Хонория улови ръцете на снаха си.

— Моля те, засега не казвай нищичко. Не искам мистър Темпълтън да чуе по заобиколен път, нито да се изправя лице в лице с клюкарките.

— Никога не бих споменала за това извън семейния кръг, Хонория — докачи се Даяна.

Хонория изпитваше прекалено силни душевни вълнения, за да се извинява. Тялото ѝ все още тръпнеше от докосването на Кристофър, устата ѝ още усещаше вкуса му. Ако Даяна не ги беше прекъснала, с радост щеше да му се отдаде на пода. Или на леглото. Или на перваза на прозореца, ако става въпрос, откъдето минавачите на Маунт стрийт щеше да има какво да видят.

— Моля те, нека се свестя. Може би той ще се вразуми и ще ме освободи.

— Не е лесно да получиш анулиране, както си мислиш, особено когато единият съпруг е против — подчерта Даяна. — Ситуацията трябва да е много особена или мъжът да е претърпял срамен крах.

Хонория силно се съмняваше, че Кристофър на драго сърце ще поиска анулиране под предлог, че е импотентен. Какъвто не беше. Тя съвсем *буквално* бе почувствала този факт. Дори сега пламна, когато си спомни точната форма, дължина и допир на коравата му мъжественост върху корема си.

— Имаше някакъв прецедент за разтрогване на брак, когато единият от съпрузите е безследно изчезнал — рече тя с пресъхнало гърло.

В тези времена на войни и несигурност един от съпрузите можеше да отсъства безследно години наред. В такива случаи съдът издаваше постановление и другият съпруг отново можеше да се ожени.

— Да — без да бърза отговори Даяна. — Проблемът е, че той се е завърнал. Брачното свидетелство е у теб, а той държи да запази брака ви.

— Защо взимаш неговата страна! — ревна Хонория. — Мислех, че ти е мъчно за мен!

— Така е, миличка. — Даяна обви ръка около раменете ѝ. — Просто изтъквам трудностите. Ако пожелаеш, ще разпитам татковия адвокат какви правни стъпки бихме могли да предприемем — от чисто „любопитство“, разбира се.

— Още недей, моля те. Искам да помисля.

Даяна я потупа по гърба и се умълча. На Хонория ѝ беше противно, че се излага най-добрата си приятелка, но не желаше никой да разбере как е сглупила, преди да реши какво да прави.

Трябваше да се обясни с Кристофър, но не вярваше, че от разговора им ще има кой знае каква полза. Когато двамата бяха заедно, тя се разтапяше от плътски възжелания. Може би ако се срещнеха на неутрална почва — да речем на срещуположните краища на много широка маса в присъствието на свидетели — щяха да открият изход от тази бъркотия.

Лошото беше, че тя нямаше как да попречи на Кристофър да се разхожда по лондонските улици и да тръби наляво и надясно, че са женени. Кристофър познаваше Грейсън Финли, понастоящем виконт Стоук. Нямаше ли Грейсън да реагира със смях, когато научи, че толкова благоприличната Хонория е била впримчена в брак с Кристофър Рейн?

Грейсън щеше да разкаже това на жена си, красивата и изтънчена Александра, която щеше да изпадне в ужас. Другите щяха да подемат новината и с удоволствие да я разпространят в средите на висшето общество. Хонория не можеше да се разтърчи из Лондон и да накара всички да замлъкнат. А щом вестта достигнеше Чарлстън — което щеше да стане — името ѝ щеше да е опетнено завинаги.

Разбира се, това бледнееше пред скандала, който щеше да ѝ вдигне Джеймс.

Налагаше се да говори с Кристофър и да му обясни, че ще е най-добре, ако той отново си замине. Джеймс го беше освободил, за да започне на чисто, и той бе длъжен да се съобрази с това.

Щеше да го вразуми. Хонория притвори клепачи и почувства дланите му върху косата си и топлите му устни върху своите.

Кристофър щеше да разбере и да си замине. Трябваше. Защото в противен случай Хонория Ардмор щеше да изгори от страст като

неугасена свещ.

Кристофър се плъзгаше в сенките на Мейфеърските улици на юг към Пикадили. Вероятно не беше нужно да се прокрадва, но това му бе станало навик. Обичаше да наблюдава околния свят, без самият той да бъде твърде внимателно наблюдаван.

Така беше по принцип. Но тази вечер го занимаваше изключително Хонория. Нейното ухание, усещането за нейното тяло, нейният вкус, фантастичният факт, че тя все още му е съпруга.

Очите и ушите му машинално отчитаха каретите, конете и хората; крадците, които също се придържаха към тъмните кътчета, докато краката му го отнасяха към Пикадили и срещата му там.

Умът и сърцето му обаче оставаха при Хонория. Желаше я с всеки свой дъх. При тях двамата обичайното беше да се натъкнат един на друг, да се зяпат безмълвно няколко секунди, а после да се наградят и да започнат с целувките. Връзки се късаха, копчета хвърчаха, плат се разпорваше, докато ръцете и устите им отчаяно се търсеха.

После се озоваваха на пода — тя с вдигнати поли, а той със смъкнати панталони — и Кристофър разтваряше бедрата ѝ за неизбежната и окончателна фаза на техния поздрав.

Просто не можеха да се удържат. А и защо да го правим, запита се Кристофър с широка усмивка. Тя бе красива и чувствена жена, а той — мъж, който имаше нужда от нея.

Даде си сметка, че никога не ѝ се е насищал. След толкова години далеч от очите все още я искаше с жажда, която бе станала по-силна, ако това изобщо бе възможно.

Сейнт Джеймс скуеър, елегантен през деня, беше далеч по интересен през нощта. Целият район — самият площад, Джърмин стрийт, Сейнт Джеймс стрийт, Пикадили — беше осеян с клубове за най-изисканите джентълмени в страната. Аристократи, военачалници и всички господа с благороден произход се събираха тук, за да се насладят на атмосферата, която миришеше на стари другари, стари пари и стари връзки. Клубът на един джентълмен беше повече негов дом от собствената му къща.

Или поне така бе чувал Кристофър Рейн. Никога не беше имал удоволствието да влезе в подобен клуб, нито пък имаше желание за

подобно нещо сега.

Аристократичният Сейнт Джеймс имаше и друга страна. Между почетните клубове бяха скътани игралните домове, комарджийски свърталища, в които джентълмените се смесваха с недотам почетни личности. Аристократите идваха да си опитат късмета в игрите — законни или незаконни — и да си поговорят с дами, които се обличаха добре и изкушаваха джентълмените да правят облози.

Кристофър Рейн отиваше на среща с човек, който можеше да му помогне. Влезе в „Деветките“, високо тясно заведение на Сейнт Джеймс скуеър, плати си входа и се качи на първия етаж.

„И това наричат порок“ — помисли си, докато разглеждаше игралното помещение. В сравнение с порока, на който се бе нагледал в пристанищата на Сиам, Китай или Бразилия, това тук беше детска забава. Професионалните картоиграчи седяха на масите с безизразни физиономии и зорки очи. Те усърдно скубеха младежи, които бяха сигурни, че техните имена, както и имената на техните бащи и деди, им позволяват да загубят каквото си щат.

Лесно откри човека, с когото имаше среща. Грейсън Финли, висок, широкоплещест мъж е руса коса и загоряло, обветрено лице като това на Кристофър, стоеше край масата за комар. Наблюдаваше заровете и съперника си с цинично изражение, обаче на Кристофър му направи впечатление, че печели почти всеки облог.

Някога Финли беше един от най-върлите пирати по моретата. Сега носеше редингот и шалче, радваше се на титла и няколко имения. Навремето беше партньор на Джеймс Ардмор, преди той да се превърне в ловец на пирати. Оттогава Финли се беше задомил, бяха му се родили четири деца и сега се подвизаваше като порядъчен аристократ под името виконт Стоук.

Кристофър не взе участие в играта на зарове. Вместо това си опита късмета на фаро, където оптимистично настроеният комарджия се обзалагаше каква стойност ще има избраната карта. Спечели и загуби няколко гвинеи. Установи, че е станал прицел на вниманието на дребен, към четиридесетгодишен мъж, със симпатично лице и дълъг гърбав нос.

— Май нямате вкус към такива забавления? — дружелюбно го подпита непознатият. — Забелязах, че не залагате семейното богатство на една карта.

Богатството на Кристофър вероятно можеше да купи именията на неколцина от тук присъстващите аристократи. Той повдигна рамене.

— Добил съм навика да бъда предпазлив. — Толкова поне беше вярно.

— В такъв случай съм изненадан, че сте дошъл в „Деветките“. — Мъжът се усмихна. — Това не е място за предпазливи хора.

— Просто начин да прекарам вечерта.

Непознатият се засмя под мустак.

— Добър отговор, приятелю. Аз също се чудех как да прекарам, вечерта, макар че — той снижи леко глас — не съм сигурен дали ми харесва компанията. Но поне веднъж в живота си човек трябва да влезе игрален дом, нали така? Как да се изразя... гледам да се налудувам на младини.

Кристофър го измери с поглед от глава до пети и повдигна вежди.

— Малко сте закъснели — гласеше коментарът му. Младините на Кристофър определено бяха луди — до степен, че от паметта му почти се губеха няколко години.

Мъжът се засмя.

— Отново добър отговор, приятелю. Но ще се женя след няколко месеца, затова реших, че е по-добре късно, отколкото никога. Самият аз винаги съм бил предпазлив. Всичко това е новост за мен.

Бракът явно се оказваше нещо заразно.

— Да ви върви като по вода.

Непознатият се разведри.

— Благодаря. Предлагам ви да се преместим в някоя кръчма. Предпочитам разговора с предпазлив човек над халба хубаво пиво пред лудориите на младостта.

Кристофър погледна към съседната маса. Грейсън Финли все още не откъсваше поглед от заровете. Понечи да измисли някакво оправдание, но джентълменът му протегна ръка:

— Уф, но аз не ви се представих. Темпълтън, Рупърт Темпълтън.

За секунда Кристофър се вцепени, после се усмихна студено и много здраво раздруса десницата на събеседника си.

— Рейн. Кристофър Рейн.

Темпълтън потрепери, когато Кристофър едва не му смаза пръстите, но по изражението му не личеше да го е познал. Никога не

бе чувал за пирата с това име.

Кристофър предложи Темпълтън да назове кръчма и двамата тръгнаха. Кристофър усети озадачения поглед на Финли в гърба си, но в сърцето на Сейнт Джеймс трябваше да изригне най-малкото вулкан, за да не последва в близката кръчма годеника на Хонория Ардмор.

3

Кръчмата в Пел Мел сервираше превъзходен ейл и беше пълна. Кристофър се наблъска в края на една пейка с новия си приятел Рупърт Темпълтън и го почерпи, а Рупърт любезно благодари за бирата.

Не можеха да разговарят много сред глъчката, вдигана от редовните и приходящите клиенти. Близо до тях неколцина шотландци обсъждаха националните въпроси с английските си другари, като накрая доказаха, че досега нито една от двете нации не е надвила другата по пиене.

Рупърт Темпълтън беше дружелюбен, открит и за голямо раздразнение на Кристофър — без никакви особени пороци. Кристофър безпроблемно го насочи към темата за предстоящата сватба:

— Да не се лъжем, мистър Рейн, мислех, че ще си остареея като ерген. Но когато се запознах с мис Ардмор, си казах: „Рупърт, човече, защо не се престрашиш? Вярно, че е американка, но нали това не е грях?“. — Той се ухили.

— Англия е във война с Америка — посочи Кристофър.

— Да, голяма глупост. Имам много добри търговски взаимоотношения с Америка и ще се установим в Чарлстън. Годеницата ми е от добро семейство, но откакто брат ѝ се оженил, клетата се мотае като муха без глава.

— Брат ѝ — повтори Кристофър, чудейки се как ли един порядъчен лондончанин вижда Джеймс Ардмор.

Темпълтън отпи здрава глътка от ейла и избърса устата си.

— Разбрах, че за него се носят легенди. Съпругата му обаче е от известно флотско семейство. Предполагам, че голяма част от славата му се състои от раздухани слухове.

Темпълтън не можеше да грехи повече. Джеймс Ардмор бе личност, с която си *длъжен* да се съобразяваш. Тежко на нещастника, изпречил се на пътя му.

— Признавам си — продължи Темпълтън, — че може името на брат й да реши нещата. Навярно по-знатни господа от мен не биха желали подобно родство. Аз самият не съм кой знае какъв улов, но съм доволен, че тя ме хвана в мрежите си. — Той се засмя на остроумието си.

— Хонория Ардмор е възхитителна млада госпожица — не се удържа Кристофър.

Темпълтън повдигна вежди.

— Това е самата истина. Познавате ли я?

— Аз съм... приятел на семейството.

— Нима? — проточи доволно Темпълтън с припламнал интерес. — Изобщо не подозирах. Никога не са споменавали мистър Рейн, но пък аз ги познавам отскоро.

— Бях в чужбина — уклончиво отвърна Кристофър.

— Уверявам ви, че си беше същинска изненада, когато тя ме прие за годеник. И през ум не ми е минавало, че дама като мис Ардмор ще ме удостои с подобна чест. Майка ми изпадна в невероятен възторг. Тя много се привърза към мис Ардмор. Майка ми е педант по отношение на приличието, а годеницата ми е страшно благоприлична.

— Разбира се. — Кристофър се взря в шарките, които пяната бе оставила по дъното на халбата.

Горкичката Хонория. Кристофър дяволски добре знаеше, че тя не е благоприлична и се бе завърнал в живота й, за да го докаже. Навярно можеше със същия успех да излезе от живота й и да я остави да живее в лъжа.

Не, тя нямаше да се измъкне толкова лесно. Хонория му принадлежеше, нищо че Темпълтън беше общо взето симпатичен наивник.

Той понечи да продължи разговора, но забеляза, че Темпълтън възхитено се взира през тълпата.

— Това не е ли виконт Стоук?

Кристофър се обърна и видя без никакво съмнение, че Грейсън Финли е влязъл в кръчмата.

— Стори ми се, че го зърнах в „Деветките“ — щастливо забърбори Темпълтън. — Веднъж имах огромната чест да му бъда представен. Той също е приятел на семейството на мис Ардмор. Познавате ли го?

— Да — отговори Кристофър. Веднъж беше имал огромната чест да разкраси носа на Финли при една дрязга за това кой какво знаел.

Финли започна да си проправя път през помещението, сякаш току-що бе забелязал Темпълтън и идваше да го поздрави. Мъжете охотно се отдръпваха да му сторят път. Това бе обичайно за него. Финли се извисяваше над ближните си, а физиономията му по принцип караше господата да пълзят в търсене на прикритие.

Жените обаче го намираха за хубавец, или поне така бяха казвали на Кристофър. Обичаха светлосините му очи и кривата му усмивка и направо се разтапяха в краката му. Освен Хонория. Тя така и не беше намерила блага дума за Грейсън Финли. Поредното нещо, което Кристофър харесваше у нея.

Русата коса на Финли сияеше в одимения сумрак. Той спря при тяхната маса и Темпълтън скочи на крака.

— Милорд, колко е прекрасно да ви видя. Ще се присъедините ли към нас? Освен ако не сте дошли на среща с някой друг, разбира се? — Държеше се като куче, което си проси да го погалят.

— С радост — прогърмя гласът на Финли. Погледът му се насочи към Кристофър, по лицето му не се четеше нищо.

Кристофър му кимна и бавно проточи:

— Ваше благородие.

Изражението на Финли остана неутрално. Един стол се освободи като по магия, Финли го дръпна към масата и седна. В отговор на сините очи и широката усмивка келнерката плъзна пред него пълна халба и се изчерви, когато той ѝ се усмихна.

— Мистър Рейн тъкмо ми разказваше, че познавал роднините на годеницата ми — разбъбри се Темпълтън, докато Финли бавно отпи от ейла. — Чудна работа, човек се натъква на някой непознат, а после се оказва, че двамата все пак имат нещо общо помежду си.

За частица от секундата Финли спря да пие, после преглътна и остави халбата.

— Аз все се натъквам на мистър Рейн по някаква случайност.

— Брей, колко странно! — изгука Темпълтън.

Кристофър замълча.

Това сигурно бе най-щастливата вечер в живота на Темпълтън. Човекът изпадна в екстаз от вниманието на виконта, макар че

изглеждаше не по-малко доволен от познанството с простия морски търговец Кристофър — версията, която бе чул на път към кръчмата.

Кристофър гледаше как Финли и Темпълтън си бърбят като стари другари, но не се включваше към разговора им. Това му позволяваше да оцени как се е развил Финли, когото не бе виждал от много години.

Женитбата, от която се бяха родили деца, изглежда му бе дала, а не отнела сили. Сега около него витаеше някакво спокойствие, което преди го нямаше. Пиратът Грейсън Финли беше безразсъдно смел, все едно не го интересуваше дали ще живее. Очевидно оттогава животът му се бе осмислил.

На Кристофър не му убягна, че макар привидно Финли да се налива с бира, това всъщност не е така.

Най-сетне Темпълтън заяви, че трябва да се прибира, макар че майка му щяла „да изпадне във възторг“ от вестта, че е прекарал вечерта с един виконт. Финли галантно му предложи каретата си. Темпълтън опита да откаже, но Финли настоя и накрая бе принуден да избъбри съгласието си. Двамата излязоха от препълнената кръчма и Кристофър тихо ги последва.

Каретата остави Темпълтън пред една обикновена къща близо до Кавендиш скуеър и затрополи на юг към Гросвенър стрийт.

Ненадейно Финли „изтрезня“.

— Къде си отседнал? — обърна се към Кристофър.

— Близо до доковете.

— Александра ще настоява да отседнеш при нас. Имаме много свободни стаи.

Кристофър поклати глава.

— Там са Колби и Сен Сир. Ще се върна.

Каретата бавно се движеше в мрака, а светлината на единствения фенер хвърляше огромни сенки по стените, тапицирани със сатен.

— Луксозна карета — отбеляза Кристофър.

— Идеята е на Александра. Очевидно на един виконт не му е разрешено да ходи пеша из града. От друга страна, в провинцията трябва да се показвам страшно издръжлив: осемчасови разходки, триденевен лов, стрелба, когато дърво и камък се пука от студ. Животът на изнежен аристократ.

— Изненадан съм, че изобщо се върна да претендираш за титлата.

Финли се усмихна в сенките.

— Титлата ми донесе някои малки радости. Ти намери ли друг кораб?

— Бригантина. Ремонтирам я в Гринуич. Събрах по-голямата част от екипажа си, с изключение на помощник-капитана.

— Манда — внимателно произнесе Финли.

— Проследих дирите ѝ до Англия, но информацията ми е остаряла. Разполагам с доказателства, че е дошла тук, и толкоз.

Новината, че Манда се е отправила към Англия беше дошла от французин и не бе съвсем сигурна. Франция водеше ожесточена война с Англия; корабът можеше да е реквизиран, потопен, пленен.

— Честно ще ти кажа, че не съм я виждал — каза Финли. — След като се ожених, на няколко пъти излизах от страната, но никога не забелязах Манда. А тя е забележима — изсмя се той.

— Известно ми е.

Първото, което мъжете забелязваха у Манда, бяха женствените ѝ извивки. Второто, което забелязваха, беше ботушът ѝ, устремен към ченето им. Кристофър никога не се намесваше, когато някой опитваше да се пробва с Манда. По-забавно беше да гледа сеир. Но при цялата си готовност да се бие като мъж и да управлява кораб като мъж, тя бе доста свенлива и несигурна в отношенията си със силния пол. Силно го съмняваше да се е влюбила и да е забягнала с някого.

— Чух едно име — продължи Кристофър. — Нехайно подметнато в една кръчма до Дувър. Името беше Суитън. Да ти говори нещо?

Вероятността за това беше слаба. Някакъв човек бе рекъл: „Тя не беше ли от хората на Суитън?“, а морякът с него беше свил рамене.

— Никога не съм го чувал — отвърна Финли. — Но ще разпитам жена си. Александра може да ти изрецитира наизуст целия алманах с аристократични титли на Дебрет. Познава всички в Мейфеър, кои са родителите им, за кого са се оженили, къде са ходили на училище и имената на техните икономии.

Кристофър скри усмивката си.

— Ти имаш ли си иконом, Финли?

Грейсън изкриви устни в гримаса.

— Още не. Александра е хвърлила око на един, който е назначен у някаква херцогиня. Изкушава го да напусне и да дойде при нас. Хоби

на аристократките е да си отмъкват икономите една от друга.

Кристофър поклати глава.

— Още не ми се вярва, че си станал виконт. Откакто умрях, светът се е променил.

Финли му хвърли изпитателен поглед.

— Знаех си, че няма да останеш мъртъв. Не ти е в стила.

Каретата спря пред една висока сграда с много прозорци на Гросвенър скуеър. Финли покани Кристофър да влезе, но той отказа и отиде да си търси файтон за доковете.

На раздяла Финли го покани на бал с маски, който Александра давала утре вечер. Новият им приятел Темпълтън щял да присъства, ухили се Финли, заедно с обаятелната си годеница Хонория Ардмор.

Кристофър отвърна, че за нищо на света нямало да пропусне събитието.

Къщата на Гросвенър скуеър преливаше от гости по случай маскения бал на лейди Стоук. Хонория и Даяна пристигнаха рано и се уединиха в Александрина будоар, където камериерките се заеха да приготвят костюмите им.

Премениха се като гъркини, с прости хитони, които се закопчаваха на рамената и стигаха до стъпалата. Както изтъкна Даяна, в края на краищата сегашната мода не бе много по-различна, освен това дрехите не пречеха на движенията им. Хонория опита да се наслади на приготовленията, но през цялото време беше кисела и нащрек.

Когато най-сетне слязоха в балната зала, човек не можеше да се размине от гости. Приемите на Александра бяха много популярни. Преди няколко години на едно от нейните соарета се бе появила цяла тълпа пирати, повече от тях — голи, които поведоха бой с мъжете и похитиха жените. Такава беше официалната версия, която бе отпечатана във вестниците.

Хонория знаеше каква е историята всъщност, защото Александра й я бе подшушнала. Истината включваше само един пират с убийствени намерения плюс Грейсън Финли. Имало само един гол мъж, клетият мистър Джейкъбс, помощник-капитана на Грейсън, който изскочил от спалнята с меч в ръка, готов да брани шефа си и жените.

Гледката на мистър Джейкъбс, извънредно красив и мускулест младеж, носещ единствено къса сабя, довела повечето дами до блажен припадък. От онзи ден поканите за Александрините увеселения станали търсени. Всяка дама тайно се надявала, че подобно събитие ще се повтори и ще може да изплакне очи с някой млад Адонис.

Хонория се надяваше тази вечер да мине без драми. Но щом зърна групичката джентълмени в основата на стълбището, ѝ се дощя да потъне вдън земя. Единствено Даяна, която я стискаше за лакътя, я държеше изправена на крака.

Грейсън Финли се усмихна на дамите. До него стоеше мистър Хендерсън, висок, светлокос мъж с безупречно облекло и очила със златни рамки. Мистър Хендерсън служеше като офицер на кораба на Джеймс, но си беше взел отпуск, за да придружи Даяна и Хонория до Лондон. Откога чакаше възможността да отседне в разкошен хотел и да си накупи нови костюми.

До тях се пъчеше мистър Темпълтън. Откъде ли му беше дошло на ума да се наканти като... пират?! Или поне като пират от приказките. Носеше раирани панталони, червена риза, широк черен пояс, сабя от папиемаше, която му беше прекалено дълга, и превръзка на едното око. Изглеждаше абсолютно нелепо. Очите на Грейсън бляскаха пакостливо и в Хонория се загнезди предчувствие по чия идея е бил костюмът.

Но не това накара кръвта ѝ да се вледени, а Кристофър Рейн, който непринудено бе застанал до годеника ѝ.

Грейсън и Хендерсън не бяха маскирани, а носеха вечерни фракове, също като Кристофър. Той изглеждаше напълно овладян, сивите му очи бяха добили тъмен оттенък на светлината на свещите, загорялата му лице блестеше като позлатено над снежнобялото шалче. Черният фрак подчертаваше сивите му очи и ослепително русото на косите му, както обикновено стегнати в плитка. Цветът на слепоочията беше по-наситен, а нагоре кичурите изсветляваха.

В гърлото на Хонория заседна огромна буца. Не беше мигнала цяла нощ и пред очите ѝ всичко трептеше. Видът на Кристофър Рейн — корав и красив — не правеше нещата по-лесни. Беше готова да изпълни дребните задължения на една съпруга: да изчетка несъществуващо мъхче от ревера му, да приглади фрака на раменете му, да докосне започналия да побелява кичур коса.

Дразнеше се на порива си, но ето на: никога не си представяше подобни неща с мистър Темпълтън.

След като се облеци яростно на Кристофър, тя повдигна гръцката си дреха и се приготви величествено да мине покрай тях на път към балната зала.

— Не — прошепна Даяна в ухото ѝ. Пръстите на снаха ѝ я обгръщаха като лозови ластари: леки и гъвкави, но достатъчно силни, за да пречупват с тежестта си.

— Дами — обади се насмешливо Грейсън. В сините му очи гореше онова проклето пламъче.

Даяна усмихнато му протегна длан. Грейсън се поклони и топло отвърна на усмивката ѝ. Целуна също ръката на Хонория, смигна ѝ и нагло се ухили. Хонория не му обърна внимание. Имаше очи само за Кристофър, сетивата ѝ ликуваха от неговата близост.

Мистър Хендерсън се поклони и кимна, без да им целува ръка. Темпълтън весело поздрави Даяна и дръзна да постави лека целувка върху пръстите на Хонория. Пусна някаква шега за костюма ѝ, но младата жена не чу и дума.

Погледът на Кристофър беше прикован в нея, в очите му се четеше смесица от насмешка и нетърпение.

Сърцето ѝ потръпна при мисълта за какво ли са разговаряли четиримата господа преди нейното слизане. Изпадаше в див ужас при самата мисъл, че Кристофър и Темпълтън са се срещнали. Какво ли бяха обсъждали, за бога? Дали Кристофър не беше казал: „Добър вечер, аз съм съпругът на Хонория, а ако не се лъжа, вие сте неин годеник?“.

Не, по всичко личеше, че Кристофър си е мълчал — поне пред мистър Темпълтън. Не можеше да прецени доколко са наясно Грейсън и мистър Хендерсън. Не се държаха по-различно от друг път, но и двамата добре умееха да се прикриват.

— Мисис Ардмор — казваше Грейсън, — може ли да ви представя Кристофър Рейн? Рейн, това е Даяна Ардмор. Тя се омъжи за моя добър приятел Джеймс.

Добър приятел, как ли пък не, разсеяно си помисли Хонория. Враждата между Грейсън и Джеймс беше пословична.

Кристофър поднесе ръката ѝ към устните си. Нито погледът му, нито нетрепващият взор на Даяна подсказваха, че те вече са се

срещали.

— А това е Хонория Ардмор, сестрата на Джеймс.

Кристофър се обърна към Хонория. Ръката му се склочи около нейната. Очите им се срещнаха. Той ѝ хвърли собственически поглед. Явно нямаше да отстъпи и да допусне годежа ѝ с мистър Темпълтън. Фойерверките скоро щяха да започнат, въпросът бе кога точно.

— Вече се познаваме — рече той.

— Ах, да — каза Темпълтън. — Споменахте го снощи.

Снощи ли? Хонория изгледа ненавистно Кристофър и изтръгна ръката си.

— Да, с мистър Рейн се познаваме.

— Даже нещо повече — добави Кристофър.

Сърцето на Хонория затуптя бясно, пред очите ѝ се завъртя калейдоскоп от светлини. Не би могъл да го съобщи тук, нали така? Не сега. Тя не бе готова. Погледна го сурово, чудейки се дали не е способна да му втълпи истеричните си мисли от разстояние.

— Стар приятел съм на брат ѝ — продължи той.

Паниката се превърна в гняв. Това ли щеше да прави цяла вечер — да намеква за потресаващата си новина и в последния миг да се отдръпва? Да пали фитила и да стъпква пламъчето малко преди огънят да е допълзлял до бомбата? Как ѝ се искаше сабята от папиемаше да е истинска. Щеше да я заеме от годеника си, да приклеци Кристофър в някой ъгъл и да му поиска обяснение какво си въобразява, че прави.

Спор да няма, Кристофър бе спокоен. Но това беше спокойствието в сърцето на ураган: ветровете можеха да сменят посоката си всеки миг и да връхлетят с опустошителна сила.

— Жена ми поръча да ви заведе при нея, мисис Ардмор — казваше Грейсън. — В балната зала е. Ей сега ще започнат танците.

Даяна отговори с някаква любезност, която мина покрай ушите на Хонория, пусна ръката ѝ и грациозно се отдалечи. Изведнъж Хонория се почувства осиротяла. Здравата подкрепа на снаха ѝ я бе държала на крака, сега като нищо щеше да се строполи на пода.

— Превъзходно — вметна мистър Темпълтън, като ѝ предложи ръка. — Предявявам правото си на първия танц, мис Ардмор. Но понеже съм щедър, ще дам и на останалите господа да потанцуват с вас.

Сивите очи на Кристофър проблеснаха, но той не каза нищо. Мистър Хендерсън, който би могъл да напише книга по етикет, ако пожелае, се поклони:

— За мен ще бъде голяма чест да партнирам на мис Ардмор в котилъона.

— А аз моля да ме имате предвид за селския танц — обади се Грейсън. Хонория за малко да потрепери. Грейсън бе добър танцьор, но прекалено темпераментен.

Всички насочиха вниманието си към Кристофър. Щеше да бъде крайно неучтиво от негова страна да не я покани и той, но Хонория имаше усещането, че той не дава пукнат грош за учтивостта. Е, все едно. На танцовия подиум нямаше как да го призове да пази мълчание, а докоснеше ли я...

Хм, прекрасно знаеше какво ще се случи при докосването му. Дори мимолетният допир на устните му през ръкавицата бе запалил плътската ѝ жажда. Същата жажда я държа будна цяла нощ.

А тя не бе лежала, мъчейки се да намери рационален изход от положението. Ами! Възкресяваше спомена за ласките му. Всяка целувка, всяко докосване, усещането за тялото му до нейното, съзнанието, че той трябваше само да отметне пеньоара и да плъзне ръка между бедрата ѝ, за да я открие готова за себе си. Над всичко това изпъкваше великолепият, вълнуващ факт, че той е жив и е дошъл за нея.

Ако поемеше ръката ѝ на дансинга, тя щеше да умре от копнеж — или поне да се строполи на пода. Той щеше да я вдигне и да я отнесе в обятията си. О, колко хубаво щеше да е!

Загледа го заедно с другите, мъчейки се да не прехапе устни. Мълчанието се проточи твърде дълго.

— Аз не танцувам — най-накрая рече Кристофър.

Разочарованието заби покварени пръсти в сърцето ѝ. *Облекчение*, сгълча се тя. *Трябва да чувствам облекчение.*

— Жалко — мистър Темпълтън изглеждаше доволен, че притежава умение, от което е лишен такъв красив, напет мъж. — Виж, мама много обича да си тропне някой танц. Помолете я и тя ще ви научи на няколко стъпки.

В очите на Кристофър замъждука пламъче. Хонория го изгледа яростно, мъчейки се да му набие в главата му мисълта: „Да не си

посмял!“.

Той се усмихна, все едно я бе чул, и удостои Темпълтън с неразгадаем поглед.

— Ще си помисля.

После взорът му се насочи към Хонория, която бе готова всеки миг да закрепци.

Тогава музикантите засвириха и мистър Темпълтън я поведе към балната зала. Докато вървеше натам, Хонория усещаше погледа на Кристофър, забит в гърба си. Годеникът ѝ дърдореше нещо за костюма си — виконтът го бил предложил, не било ли добра шега? Освен това виконтът бил поканил мистър Рейн, нима не било интересно как всички се познавали?

Хонория скръцна със зъби, когато мистър Темпълтън я помъкна към карето за менуета и мислено заизрежда всички неща, които покъсно щеше да каже на Грейсън Финли и Кристофър Рейн.

Кристофър Рейн знаеше, че му се носи славата на търпелив човек. Беше способен да дебне и изчаква седмици наред, ако плячката си струваше. Месеци беше замислял пленяването на „Роса Бонита“, а екипажът му беше изпълнил всяка стъпка от плана, все едно това беше внушителен танц като котилйона, който Хонория беше обещала на Хендерсън.

Кристофър беше известен с това, че много трудно избухва, но тези, които успяваха да го ядосат, никога не забравяха и никога не повтаряха. Манда го наричаше „бавен кибритлия“. Гореше дълго, но стигнеше ли до барута, експлозията не можеше да се сравни с нищо.

Сега усещаше как търпението му бързо се стапя. Тревожеше се, че се бави с намирането на Манда, а сега неговата безценна, сладка Хонория очакваше той покорно да я освободи, за да може да се отдаде на друг. Намираще Темпълтън за забавен, но това не означаваше, че ще му отстъпи жена си.

Кристофър щеше да ѝ даде тази вечер да се забавлява със своите приятели, после щеше да постави ребром въпроса. Имаше куп задачи за вършене и без да чака Хонория да избере.

Държеше да попита Финли научил ли е нещо повече за името Суитън, но той беше зает да домакинства, а гостите в преддверието не

секваха, Финли явно харесваше ролята си на виконт и както обикновено, около него се навъртаха сума ти жени.

Кристофър лениво влезе в балната зала. Повечето гости бяха костюмирани като цигани, крале и кралици, шутове, овчарки или клоуни. Допаднаше му дрехата на Хонория: прост бял муселин, падащ на прави дипли. Тялото ѝ се поклащаше съблазнително изпод дългите гънки, докато танцуваше менует с Темпълтън, и Кристофър разбра, че под муселина тя е гола. Две катарамии на раменете придържаха дрехата и той с наслада си представи какво ще стане, ако откопчае едната.

Наблюдаваше я, а в главата му се въртеше този прекрасен образ. Темпълтън знаеше стъпките на танца, но се движеше рязко, докато Хонория грациозно се плъзгаше напред-назад и диплите ѝ се развяваха.

Налагаше се Кристофър бързо да я бележи като своя. Ако тя вземеше да отлага твърде дълго, просто щеше да я грабне, да я отнесе някъде и да разкъса дрехите ѝ. За предпочитане на кораба му, чиито ремонт вървеше към края си. После щеше да поеме в търсене на Манда и наследството си.

— Мистър Рейн? — Една стройна жена с гъста червеникавокафява коса и хубави кафяви очи спря до лакътя му. Порано тази вечер Кристофър се беше запознал с Александра и най-сетне разбра защо Финли се е отказал от всичко, за да бъде виконт. Беше се размекнал от любов, и нищо чудно. Красотата на тази жена спираше дъха.

— Цял куп хора пожелаха да ви бъдат представени. — Александра заряза скованите вежливости и се усмихна, от което на бузите ѝ се появиха трапчинки. — Всъщност ме помолиха. Заключиха, че сте пират, а на моите събирания пиратите са доста популярни.

Кристофър беше дочул историята за прочутото пиратско соаре. Финли твърдеше, че то още било предмет на дискусии в светските среди.

Той весело склони да бъде представен и Александра го поведе към първата групичка гости. Повечето бяха дами, макар че зад жените се бяха наредили двама нетърпеливи джентълмени. Дамите го погледнаха с широко отворени очи и още по-широки усмивки. Щом Кристофър целунеше ръка, съответната госпожа или госпожица се

отдръпваше и бързо започваше да си вее с ветрило, сякаш температурата в залата внезапно бе скочила с тридесет градуса.

Отидоха при следващата групичка, която се държа сходно. Още кикот, още превземки. Кристофър хвърли поглед към първата групичка и видя дамите да го гледат съсредоточено, махайки усилено с ветрилата си.

След като Александра го преведе през цялата зала, той доби усещането, че се е запознал с всяка лейди в Лондон. Освен това се бе ръкувал с немалък брой джентълмени. Женените дами и вдовиците, а също и няколко госпожици, пърхаха с мигли към него и му отправяха изпълнени с нега усмивки. Получи повече неизречени предложения от жиголо в женска баня.

Когато Александра най-сетне се извини и се върна към другите си задължения на домакиня, Даяна Ардмор застана до него, усмихна му се многозначително и каза:

— Надяват се, че ще се съблечеш.

4

— За какъв дявол? — погледна я недоумяващо Кристофър.

Даяна прихна. Косата ѝ пламтеше — дивен червен огън край бялата кожа.

— Приемите на Александра затова са толкова нашумели. Заради шанса да зърнеш гол пират.

Едната му вежда се изви като гъсеница.

— Тези лондончани трябва да си запълват времето с повечко работа.

— Вие сте красив екземпляр, мистър Рейн.

Тя говореше делово и в никакъв случай не флиртуваше, обаче дамите я разкъсаха със завистливи погледи, когато го улови под лакътя. Единственото същество от женски пол, което пропусна целия цирк беше Хонория. Сега тя танцуваше с Хендерсън, който се движеше достолепно, напълно в стила на внушителния котилъон. Двамата си подхождаха: аристократичният господин и благовъзпитаната дама.

— Дай ѝ време — тихо го посъветва Даяна. — Изплаши я. Тя е стресната и объркана.

— И сърдита — отбеляза Кристофър. — Много, много сърдита.

Даяна го попари със строгия си поглед.

— Не я виня. Вие, мъжете, просто решавате, че трябва да бъдем ваши. Не ни давате време да свикнем с вас, преди да ни покорите. Джеймс беше същият.

Кристофър добре разбираше защо Ардмор е решил да покори тази жена. Освен че бе изумително привлекателна, тя притежаваше стоманена издръжливост. Иначе как би успявала да му се опре и да отстоява себе си? Хонория притежаваше същата стоманена издръжливост, както и типични за рода Ардмор черти: студенина и магарешки инат.

Загледа се как съпругата му тържествено изпълнява стъпките на котилъона.

— За нея може да е било изневиделица — каза той, — но не и за мен.

През последните четири години многократно му се струваше, че никога няма да зърне отново тази част от земното кълбо, че няма да преживее до края на нощта. Споменът за Хонория не му даваше да затъне в дебрите на отчаянието. Дори в най-страшните нощи го сгряваше мисълта за нейните зелени очи, които тъй бързо потъмняваха от сласт, за нейните устни, които с такава готовност се покоряваха на неговите. Беше се трудил, борил и живял с едно основно желание: да я види отново.

— Не се съмнявам в чувствата ти към нея — казваше мисис Ардмор. — Въобще не се постара да ги прикриеш, обаче си длъжен да ѝ дадеш време.

— Времето ми е оскъдна стока, мисис Ардмор. Имам належащи задачи и не мога да чакам Хонория тепърва да си изяснява какво изпитва.

— Може би е редно да си свършиш каквато работа имаш и по-късно да се върнеш за нея.

Кристофър се взря в безхитростните очи на Даяна и грижливо подбра думите си. Тази жена беше съпруга на Джеймс Ардмор, нищо че ѝ се възхищаваше.

— Та да ѝ дам шанс да се венчае за Темпълтън ли? — весело отвърна той. — Не съм дошъл да се сражавам, а просто да я накарам да избере.

Даяна го изгледа скептично.

— А, така значи. Само че май не искаш тя да избере *свободно*.

Кристофър се поусмихна.

— Разбира се. Тя е красива жена и аз я желая.

Даяна го стисна над лакътя с дългите си елегантни пръсти.

— Убедена съм, че си наясно какво говориш. Но ако просто си търсиш компания, десетки жени на мига са готови да ти угодят. Можеш да оставиш Хонория на мира.

— Не е там въпросът. Мисис Ардмор, ще бъда откровен до грубост: никога не ми се е налагало да се боря за женското внимание. Но не познавам втора като Хонория. Струваше си да се върна заради нея.

— Тя няма покорно да хукне при теб, когато я повикаш с пръст.
— Очите на Даяна светнаха закачливо. — Май просто обичате предизвикателствата, мистър Рейн.

— Те добавят аромат — призна си Кристофър. — Ще победи, мисис Ардмор. Ще съм ви благодарен, ако не ми се пречкате твърде много.

— Сега Хонория е моята скъпа зълва. Искам единствено да е щастлива.

— В такъв случай не допускайте брака ѝ с Темпълтън.

Двамата погледнаха към мистър Темпълтън, който въодушевено разговаряше с майка си и наужким размахваше фалшивата си сабя.

— Вярвам, че си прав — въздъхна Даяна. — Но ми се ще да знаех повечко за тебе.

— Попитай мъжа си. Той може доста да разкаже. Но почакай, докато с Хонория сме достатъчно далеч.

Тя го измери с поглед и кимна. Кристофър усети вкуса на победата. Полезно беше да си имаш съюзник.

Темпълтън дойде при тях и помоли Кристофър да му покаже как се бори с пиратска сабя. Настроението на пирата се беше оправило, затова той го, изведе от залата, взе истински меч от Финли и го заведе в градината.

Хонория ги наблюдаваше как излизат, задушавана от най-зловещи предчувствия. Когато котилйонът свърши, мистър Хендерсън най-любезно я отведе до нейния стол и ѝ донесе сладолед, без да му е искала. Малко оставаше да хвърли купичката в лицето му и да хукне подир Кристофър, но Грейсън се яви за селския танц. Когато тя започна да се извинява, той категорично я накара да замълчи и я замъкна на дансинга.

Бившият пират танцуваше с ентузиазъм. Въртеше Хонория с такава сила, че тя се уплаши да не изхвърчи като тапа, ако той я изпусне. Освен това виконтът танцуваше с котешка грация и останалите дами ѝ мятаха завистливи погледи.

Докато се чудеше какво казва Кристофър на мистър Темпълтън, мимоходом си помисли, че балната зала на Александра е неутрална територия за всички тях. Грейсън и брат ѝ Джеймс от години

враждуваха. Бяха се скарали за една жена, а смъртта на Пол беше усложнила положението. Поутихнаха заради Даяна и Александра, но помежду им все още съществуваше напрежение.

Или пък мистър Хендерсън, който работеше за Джеймс: Грейсън го ненавиждаше, но Александра, а също Даяна, го считаха за приятел.

Тази вечер Кристофър Рейн — пират, който не се срамуваше от занаята си — обхождаше балната зала, все едно той се разпорежда тук, докато надълго и нашироко разговаряше със съпругата на пирата, който го бе арестувал.

Всички бяха свързани и все пак — разединени. В открито море Джеймс, Грейсън и Кристофър вероятно щяха да се изпотрепят. Но тук, на бала, спазваха едно неловко примирие.

Ех, де да можеше и тя да сключи примирие с Кристофър. Де да можеше да обръща глава, когато той минава покрай нея, да не изпива с очи едрите му плещи, изсветлелите от слънцето кичури в пшениченорусите коси, светлосивите петънца в ирисите на очите му. Де да ѝ беше безразлично, че останалите дами го гледат както кучето — кокала и май искат да го схрускат, както си е с костюма. Кокалът си беше неин и ако някой щеше да го яде, това бе тя.

Божичко, какво я прихващаше?

Трябваше да втълпи на Кристофър, че необмислената им женитба вече няма значение. Длъжна беше да събере кураж и да му каже, че трябва да си върнат свободата. В качеството си виконт Грейсън можеше да задейства правните си връзки и да помогне в случая.

Танцът приключи и Грейсън ѝ благодари. Хонория излезе на терасата, защото беше останала без дъх след всичкото това бурно въртене.

Терасата беше тъмна и сравнително празна. Тя въздъхна, доволна от тишината и прохладата, която успокои болезнено туптящите ѝ слепоочия. Щеше да си почине тук за малко, а после да претърси къщата за Кристофър и мистър Темпълтън. Ако Кристофър беше разкрил тайната, тя щеше... щеше... да си поприказва доста остро с него.

Облегна се на парапета си и вдиша въздуха, пропит от уханието на рози, пушек и тинята на Темза.

Ненадейно си пожела Кристофър да дойде при нея и да плъзне широки длани около кръста ѝ. Притвори очи и сякаш усети топлия му дъх върху шията си и дрезгавия му шепот в ухото си, с който то ѝ казваше, че я обича.

Ама че глупаво се бе размечтала! От къде на къде ще си представя как сивите му очи помрачняват около златните ресници, докато той се навежда да я целуне. Но ето, че тази картина се бе загнездила в ума ѝ. Тя бавно прокара ръка надолу по корема си, където започваше да се събира жежка влага.

Някакъв шум я изтръгна от унеса ѝ. Тя отвори очи и с пламнало лице се взря в градината.

Кръвта ѝ застина. Няколко мъже се бяха насъбрали около други двама до фонтана. Единият беше мистър Темпълтън. Другият — Кристофър.

Мистър Темпълтън непохватно стискаше сабята играчка и страхливо се взираше в истинския стоманен меч в ръката на Кристофър. Под ужасения ѝ поглед пиратът се нахвърли върху нейния годеник и удар след удар го изтика в дъното на градината.

Хонория си пожела да е пиратка. Тогава щеше да скочи на балюстрадата, да се хване за здравето стъбло на бръшляна и да се спусне долу. Но уви, беше само чарлстънска дама в ефирна дреха и най-вероятно само щеше да си счупи врата.

Обърна се и хукна по терасата, нахълта в балната зала и разбута гостите, които се нареждаха за следващия селски танц. Никога през живота си не беше показвала такова лошо възпитание. Сега разблъска хората, все едно беше някоя селянка. Утре мълвата за непонятното ѝ държание щеше да обиколи цял Лондон и Хонория да се превърне в обект на клюки. Но какво от това, само да попречи на Кристофър да убие мистър Темпълтън.

Затича се като луда по стълбището и по тъмния заден коридор до градината. Звънтенето на стомана, гласовете на зрителите, които насърчаваха битката, я караше да бърза още по-стремглаво. Блъсна вратичката и изтича по тревата към двамата фехтувачи.

Мистър Темпълтън беше опрял гръб в оградата, а нелепият му костюм се открояваше на фона на тъмния бръшлян. Сабята висеше безпомощно в дланта му, докато мечът на Кристофър опираше в гърлото му.

— Предай се — зловещо нареди Кристофър. — Предай се, или няма да имам милост.

— Недей, Кристофър! — изкрещя Хонория. Пантофката ѝ се хързулна на един мокър камък и тя се просна в калната трева сред облак от дипли. Прониза я остра болка.

Малко по-късно видя, че Кристофър се е надвесил над нея. Загорялото му лице беше изкривено от загриженост — и раздразнение.

Здрав и невредим, мистър Темпълтън надзърташе зад рамото му. От гърлото му, корема му или от която и да било друга уязвима телесна част не стърчеше меч.

— Какви ги вършиш, Хонория? — проехтя гласът на Кристофър.

Тя вцепенено го погледна през завесата от мъгла, която забулваше зрението ѝ.

— Трябваше да ти попреча да го убиеш.

За нейно учудване — и за неин бяс — мъжете наоколо се разсмяха. Включително мистър Темпълтън.

— Добросърдечието много ви отива, мис Ардмор — каза той. — Но е излишно да ми треперите. Мистър Рейн просто ми обясняваше тънкостите на фехтовката.

Хонория изобщо не се върза на това обяснение.

— А, тъй било значи.

— Абсолютно — потвърди Кристофър и протегна ръка да ѝ помогне.

Катарамата на едното ѝ рамо се беше разкопчала. Тя стисна плата, боейки се да не би хитонът ѝ да се изхлузи, стисна здраво подадената ръка и се изправи.

Движението я накара да се задъха от прорязващата болка. Кристофър я подхвана в силните си обятия по-нежно, отколкото тя предполагаше, че е способен.

— Какво има.

— Вероятно съм си изкълчила глезена.

Хонория не знаеше къде да се дене от срам. Звучеше като героиня от идиотски любовен роман. В този род четива героините винаги си нараняваха глезена или коляното, или пък припадаха и се

налагаше мелодраматичният герой да ги отнесе на сигурно място в обятията си.

Кристофър не изглеждаше ни най-малко мелодраматичен. Той се начумери, сякаш смяташе, че тя си измисля.

— Изкълчен ми е глезенът — повтори тя. — Не мога да стъпя на него.

Кръгът от мъже се затвори. Тя видя купища черен кашмир, изпъстрен от жилетки в цвят слонова кост, бананово жълто, агресивно лилаво и тъмнорвено и снежнобели шалчета, завързани по всевъзможни начини. Това бяха господа, които презираха модното облекло, но пък бяха луди по всички спортове — например импровизиран дуел със саби в градината. Те започнаха да я заливат с различни съвети: „Превържете го“, „Не, недейте, разходете се на него“, „Познавам един лекар, дето е цар на изкълчванията“, „Да ви отнесе ли до някой диван, мис Ардмор?“ „Гледай си работата, аз ще я отнеса“.

Кристофър прекрати дебатите, като вдигна Хонория и пое към къщата. Мистър Темпълтън закри до него, очевидно облекчен, че не се налага *той* да носи годеницата си.

Кристофър отведе Хонория чак до втория етаж, в спалнята на Александра. Долу джентълмените един по един си тръгнаха, когато възбудата отшумя. Даяна и Александра бързо се притекоха на помощ на пострадалата. Когато стигнаха до вратата на спалнята, мистър Темпълтън внезапно се сети, че било по-добре да слезе долу и да съобщи на майка си какво е станало. Отказа дори да надникне в дамската стая и с почервеняло лице се втурна към залата.

Кристофър внесе Хонория и внимателно я положи на леглото. Тя смътно си даваше сметка, че я носят някъде. Усещаше най-вече неговите силни ръце, неговите корави гърди, туптенето на сърцето му. Ех, знаеше си, че ще се разтопи при неговото докосване. Но то бе нищо в сравнение с прегръдката му.

Даяна изу пантофката ѝ. Кристофър обхвана глезена с огромните си длани и нежно го стисна.

— Не е счупен.

— Слава тебе, Господи — благодари се Александра с ръка на сърцето.

— Ще те превържа, миличка — обади се Даяна, — и ще се приберем вкъщи.

Хонория се чувстваше жалка и виновна.

— Не, не си разваляй вечерта. Предпочитам да полежа тук и да си почина, вместо да се друсам в каретата.

Даяна се намръщи, но отстъпи пред молбата ѝ. Докато разкопчаваше жартиерите на Хонория и сваляше чорапа ѝ, Александра донесе бинт и марля. Кристофър, който не беше си тръгнал, собственооръчно направи превръзката. А Даяна, нейната снаха-предателка, го остави най-невъзмутимо!

Миглите му хвърляха сенки върху страните му, докато той нещо увиваше бинта. Под топлото му докосване болката започна да отшумява. Вероятно даже не беше изкълчила, а само навехнала глупавия си глезен.

Щом разбра, че всичко е наред, Александра се завърна към задълженията си на домакиня. Даяна се позабави още малко, колкото да изтрие челото на зълва си с кърпа, намокрена с ароматна вода.

— Добре съм — успокой я Хонория. — Благодаря.

Кристофър положи крачето ѝ върху възглавница, но палецът му продължи да милва чувствителната кожа от вътрешната страна на стъпалото.

— Защо реши, че целта ми е да убия мистър Темпълтън?

— А нима не беше?

Даяна ѝ хвърли кос поглед, но продължи да мие лицето ѝ.

— Не — отвърна Кристофър. — Той искаше истинско стълкновение с пират. Угодих му. Е, вярно, дуелът се получи по-скоро като на сцена.

— Ти опря меч в гърлото му.

Палецът му я милваше и това я объркваше ужасно.

— Хонория, ако исках да го убия, щях да действам много безшумно — на някое закътано местенце без неудобни свидетели.

Сърцето ѝ се смрази.

— Защо ли тази информация не ме кара да се чувствам по-добре?

— Не планирам убийството му. Не е необходимо. С теб вече сме семейство.

— Което не си спрял да ми натякваш.

Кристофър не отговори, а махна длани от глезена ѝ. Защо ли бе готова да ревне от разочарование?

— Снощи разкъсах на две брачното свидетелство — удостои го с немощно-яростен поглед тя.

Около очите му се образуваха ситни бръчици.

— Ако това стигаше човек да получи развод, половината хора отдавна да са скъсали своите брачни свидетелства. — Той се обърна към Даяна, която ги наблюдаваше, хапейки замислено долната си устна. — Ще ни извините ли, мисис Ардмор?

Пулсът на Хонория се учести от притеснение:

— Не е нужно да си тръгваш, Даяна.

Даяна гледаше ту нея, ту Кристофър, и се мръщеше. Паниката на Хонория се усили. Беше видял тези двамата да си говорят в балната зала, като Даяна кимаше при всяка дума на Кристофър. Но снаха ѝ не би могла да мине на противниковата страна.

— Не я изморявай — нареди Даяна и Хонория я зяпна втрещено. — Ако обичаш, изпрати да ме повикат, когато е готова за прибиране.

— Даяна!

Даяна се обърна към нея. В сините ѝ очи се четеше тревога.

— Трябва да разговаряш с него, Хонория. Той заслужава поне това.

Хонория ѝ се облещи страшно, но снаха ѝ дори не си придаде разкаян вид. Нагласи едно пухено одеялце върху краката ѝ и тихо напусна стаята с изправен гръб.

Остави я сама с Кристофър Рейн, когато не бе в състояние да избяга!

Кристофър не ѝ даде време да започне обвинителната си реч или да му нареди да се маха в същата минута. Наведе се и я целуна.

Хладни и гладки, устните му гальовно се допряха до нейните. Очите му се премрежиха, топлата му коса напада по лицето ѝ. Тя се опита да измърмори едно „не“, ала вместо това на свой ред го целуна.

Обожаваше усещането за неговата кожа под пръстите си, движението на якия му врат, докато я целуваше. Пред себе си се преструваше, че отдавна го е забравила, но твърде често възкресяваше спомена.

Когато къщата в Чарлстън опустяваше и слугите се прибираха на долния етаж, а самотата ставаше непоносима, Хонория се оттегляше в стаята си, затваряше вратата и си спомняше. Просваше се на леглото с ръце, долепени до хълбоците, и преживяваше всеки миг от любенето с

Кристофър Рейн — всяка целувка, всяка милувка, всяко докосване, всяко чувство. Неговата пот върху кожата ѝ, докато двамата сладно се отъркваха, гладкия му гръб под пръстите ѝ, нетърпимия зной на устните му, който я прогаряше. Беше го обичала и жадувала и в онези мигове любовта и похотта се смесваха, а благоприличието биваше забравено.

В мрака тя кръстосваше ръце на гърдите си и викаше, когато достигаше върха. Сълзите избликваша при фалшивата радост — напомняне за истинската радост, която никога повече нямаше да преживее.

Пулсирането на глезена ѝ я върна обратно в настоящето.

Тя сложи длани на гърдите му. Не се опита да го отблъсне, защото знаеше точно колко силен е. Усещаше мощта на мускулите под пръстите си. Ах, тия прекрасни мускули.

— Кристофър, налага се да поговорим.

Той се отдръпна с някакви си два сантиметра. Един кичур от косата му падна върху лицето ѝ.

— Точно сега съм зает, гургулице.

— Наясно си, че това е невъзможно.

Той се отпусна на кревата, предоставяйки ѝ хубав изглед към стегнатото си бедро. Повдигна ръката ѝ, бавно свали ръкавицата и очерта кръгче по вътрешната част на китката.

— На мен пък ми се струва възможно.

— Разбираш за какво говоря. За женитбата ни.

Сивият му поглед не помръдваше.

— С теб сме женени, Хонория. Разполагаме и с брачното свидетелство. Ще има изненада, но както казват французите — *fait accompli*, свършен факт.

— Защо не ми се обади? — Хонория си припомни самотните години. — Защо не ми изпрати съобщение? Щях да те чакам.

— Нямах възможност, любима. Когато вече можех да ти пратя известие, то щеше да пристигне едновременно с мен.

Вероятно това бе истина, обаче в момента Хонория не бе склонна да разсъждава разумно.

— Мислех, че завинаги си напуснал живота ми.

— Щом е така, защо не си се омъжила повторно?

— Омъжих се. Тоест, ще се омъжвам. За мистър Темпълтън.

— Исках да кажа, че дълго си чакала.

Целуна дланта ѝ, после китката. Знойни усещания пролазиха нагоре-надолу по гръбнака ѝ.

— Харесваше ми да съм неомъжена. Това е свързано с толкова предимства. Например, нямаш си мъж, който да те подлудява.

Устните му потрепнаха и той отново ги долепи до китката ѝ.

— Какво се промени?

Хонория се поколеба.

— Джеймс доведе вкъщи Даяна. Сега те са семейство и аз съм излишна.

— Даяна те обича.

— Тя се отнася много мило към мен, но иска да бъде с Джеймс. Насаме. — Тя го погледна изнурено. — Затова приех предложението на мистър Темпълтън.

Чувстваше, че той не разбира. Но откъде ще знае какво значи Даяна непрекъснато да се старее да я включва във всичко, когато е очевидно, че двамата с Джеймс са напълно погълнати един от друг. Освен това сега снаха ѝ беше господарката на къщата в Чарлстън. Хонория години наред бе ръководила домакинството и Даяна се стремеше да не ѝ отнема водещата роля, но тя си даваше сметка, че нещата вече стоят другояче.

Той прокара загрубели пръсти по opakото на ръката ѝ.

— Ако просто се нуждаеш от съпруг, вече си имаш.

— Съпруг пират на пиратски кораб.

Лицето му не изразяваше съчувствие, но той продължи леко да чертае линии по кожата ѝ, което я побъркваше.

— Хонория, налага се да напусна Англия час по-скоро. Нямам време да чакам, докато сложиш в ред чувствата си и премислиш нещата. Добера ли се до помощник-капитана си, опъвам платна и те искам с мен на борда. Щеш не щеш, трябва да поднесеш вестта на мистър Темпълтън, да се сбогуваш с Лондон и да напишеш писмо на брат си.

Хонория понечи да седне в леглото, но болката в глезена се обади и тя рухна на възглавниците.

— Много по-сложно е, отколкото го изкарваш, Кристофър Рейн.

Палецът му лениво описа кръгче по дланта ѝ.

— Защо?

— Защото не те обичам вече.

Той мигновено застина.

— А това важно ли е?

— Важно е, щом съм омъжена за теб.

Той пусна ръката ѝ.

— А желаяш ли ме още?

Езикът ѝ натежа и тя не каза нищо.

Той прокара пръст по скулата ѝ и го плъзна до устните ѝ.

— Желая те — тихо рече той. — Малко остава да полудея.

— Изглеждаш ми много спокоен. — Тя се бореше за глътка въздух.

— Няма как. Повтарям си, че ще разполагам с време. Пътуването през Атлантика е доста дълго.

— За Чарлстън ли заминаваме?

Кристофър се поусмихна и Хонория осъзна, че е използвала множествено число.

— Там ли искаш да отидеш? — попита той.

— Там ми е мястото.

— Мястото ти е при твоя мъж.

Тя се надигна на лакти. Глезенът ѝ пак запулсира, но не тъй болезнено.

— Не започвай отново с приказките, че жената била длъжна да се покорява на мъжа. Венчахме се тъй набързо и сега се каем.

Кристофър положи ръце на раменете ѝ и я притисна обратно на възглавниците. После се наведе така, че тя да не може да се изправи.

— Аз въобще нямам намерение да се кая. В интерес на истината, се чувствам по-жив, отколкото през изминалите няколко години.

Сърцето ѝ заби силно.

— Може би защото имаш възможност да се храниш редовно, да се къпеш и да спиш в креват.

Той се приведе по-близо.

— А може би защото те открих след толкова време. Като заговорихме за кревати, щастлив съм, че най-после те виждам в легло.

Ризата му миришеше на чисто и изпрано и на неговата мъжка миризма. Не беше честно. Обичаше да го чувства тъй близо до себе си, защо да се лъже? Да не би затова всеки път да налиташе в прегръдките му?

— Говорехме за Чарлстън — напомни му.

Той целуна линията, където започваше косата ѝ.

— И там можем да си постелем легло.

— Мигар там ще живеем? Ти си пират. Освен това цял Чарлстън те мисли за обесен.

— Хората могат да бъдат удивително слепи, съпруго моя. Обаче можем да живеем, където поискаш. Ще ти купя къща, две къщи, три даже, в случай че първата ти омръзне.

Хонория докосна челюстта му и се наслади на русолявите, твърди като шкурка косъмчета. Беше се обръснал, но бакенбардите му растяха бързо.

— Където ще живея, докато ти ходиш да пиратстваш? Докато брат ми не те залови отново?

Лицето му се долепи до нейното, топлата му снага натежа върху нейната. Устата му лъхаше на бренди.

— Въображението ми е по-смело от твоето. Можеш да имаш всичко, което пожелаеш, собствен тропически остров, ако щеш. А аз ще бъда с теб. Всеки ден. Финли се оттегли от занаята, значи и аз мога.

— Понеже стана виконт. И му се роди дъщеричка. И се влюби.

Кристофър изви устни.

— Обещавам ти, че никога няма да наследя титла. Но затова пък се влюбих. Колкото до дъщеричката, тя зависи от теб.

— Това ли искаш? Деца?

— Искам теб. А ако на бял свят се появят деца, толкова по-добре.

— А не те ли интересува, че може би не те обичам?

Той очерта с пръст долната ѝ устна.

— В момента — не. Защото знам, че ме желаш.

Гърлото ѝ пресъхна и тя преглътна.

— Откъде знаеш?

Кристофър дръпна с ръка и катарамата, която държеше хитона ѝ, падна. Той умело я беше разсеял с устните си и сега захвърли катарамата с доволен израз. Отмахна муселина, оголвайки едната ѝ гърда, която моментално набъбна, за да напълни идеално шепата му.

— Усещам, че ме желаш. — Кристофър плъзна топлата си длан под разхлабената одежда към корема ѝ, Хонория неволно повдигна хълбоци към него.

Той тихо се изсмя и ръката му се намести върху горещия център между краката ѝ.

— Толкова безсрамна, колкото си спомням.

Лицето ѝ пламна, ала тя не би могла да се отдръпне. Много хубаво ѝ стана. Всичко бе невероятно естествено помежду им.

— Желанието не е същото като любовта — изпъшка тя.

— Не е, но на мен ми стига. Научих се да не очаквам твърде много от живота.

— Ще останеш с мен просто защото те искам?

Той я удостои с мрачна усмивка.

— Засега. Но ще се опитам да превърна похотта в любов, съпруго моя.

Хонория не го чу. Пръстите му започнаха да дразнят чувствителните гънки между бедрата ѝ. В изтръпналата ѝ утроба се зароди непонятно вълнение.

— Както казах, пътуването е дълго. — Кристофър решително плъзна пръст в нея.

Тя изохка.

— Всяка нощ — продължи той, пръстът му също. — Ще те убедя да се влюбиш в мен. Ще изпробвам всеки известен ми прием и ако това ще рече да те съблазнявам нощ след нощ, тъй да бъде. Ако все още не искаш да ми бъдеш жена, след като прекосим океана, ще те върна в Чарлстън и ще те освободя. Но ти ще ми дадеш това пътуване.

Той напористо пъкна втори пръст в нея. Главата ѝ се замая от връхлетялата я възбуда.

— Добре — гърлено прошепна тя.

Очите му бяха потъмнели, ирисите поглъщаха сивите зеници.

— Отлично. Да скрепим ли сделката?

— С ръкостискане ли?

— Не. — Кристофър промуши другата си ръка под тила ѝ, притегли я към себе си и впи устни в нейните. Бавна, гореща ласка, изпълнена с обещание за едно истински вълнуващо пътешествие в открито море.

Щом целувката свърши, той измъкна пръстите си от нея. Разочарованието ѝ бе непоносимо.

— Не, Кристофър, моля те, не спирай.

— Ще те заболи глезена.

— Чувствам се далеч по-добре. Май само съм го навехнала.

Той още веднъж докосна с длан мястото, където бедрата ѝ се съединяваха.

— Обичам твоя огън, жено. Криеш го зад маската на благоприлична лейди, но той гори.

— Никой, освен теб не го е виждал.

— Хубаво. — Той притисна пръсти към устните си и облиза единия с език. — Ммм. Сладка, както винаги.

Усмихна ѝ се топло и тя отмаля. Кристофър полегна до нея на хълбок и я обгърна с ръка.

— Утре ще те отведа на моя кораб. Купи каквото ти трябва или изпрати някой за багажа си. Ще ти дам пари. Пазарувай, колкото ти душа иска.

— Утре ли? — възкликна тя. — Но това е прекалено скоро. Нуждая се...

Той усмири бърборещите ѝ уста със своите.

— Не е прекалено скоро. Чакахме четири години.

Глезенът още я болеше; пулсирането му прорязваше бурния копнеж, който той бе събудил.

— Всеки път ме прищипваш да бързам, Кристофър Рейн — рече тя. — Все нямам възможност да осъзная какво мисля, какво изпитвам. Никога не сме говорили за чувствата ми.

Той повдигна една къдрица от бузата ѝ.

— Напротив, ние действаме според нашите чувства.

— Ами ако тези чувства са нередни?

Топлото пламъче напусна очите му и той изсумтя ядосано.

— Жено моя, ти обичаш да спориш до смърт. Ние усещаме инстинктите си. Не можем да си държим ръцете далеч един от друг. Няма нищо повече за казване.

Той направо я подлудяваше. Инстинкти, моля ви се. Инстинктите я убиваха.

— Но ние сериозно трябва да обсъдим...

Той изръмжа и я целуна, карайки я да млъкне. Ръката му отново се плъзна под хитона ѝ по голата плът.

— Сега почивай — нареди ѝ. — Искам утре да се качиш на борда с два здрави крака.

Зави я и понечи да се изправи, но Хонория го хвана над лакътя. В гърлото ѝ напиреха думи, които тя не можеше да изрече.

Кристофър чакаше със зорък поглед, но иначе спокойно изражение. Тя погали бицепса му.

— Остани — най-сетне прошепна задавено.

Той се подвоуми. Хонория си помисли, че ще поклати глава и ще я остави да тъне в студено униение, но вместо това Кристофър пак полегна до нея. Дюшекът се огъна под теглото му и тя се претърколи до него.

Хонория не можеше да обясни, че се нуждае от време да му се нарадва, да свикне с мисълта, че е жив и здрав.

— Още не съм готова — прошепна.

Той очевидно не я разбра, но не взе да спори. Долепи се до гърба ѝ и праметна собственически ръка върху нея. Тя се гушна в него, изпитвайки непонятно задоволство.

Безсънната нощ, отворотелният ден, шокът да го види отново се разсеяха от неговата топлина. Корабата му мъжественост се опираше в тялото ѝ. О, какво великолепно усещане! Беше пошушнал, че я желае, но засега ще се въздържа.

Тялото ѝ се отпусна и Хонория заспа.

Когато отново се събуди, стаята беше пълна с хора. Кристофър все още лежеше до нея с десница, тежко отпусната върху кръста ѝ. Тя притисна дрехата към гърдите си и се поизправи, срещайки погледите на потресената Александра, ужасената Даяна, изненадания Грейсън и разярения мистър Хендерсън.

Свърши се. Хонория пак бе сама и седеше умърлушено на кревата в Александрилата спалня. Огледалото върху ноцното шкафче бе отразило покаянието й пред близки и приятели, когато тя си призна греховете, сгушена в тънката си гръцка рокля. Тъмната ореола на дясната й гърда изпъкваше под ефирния плат. Нищо чудно, че Кристофър изглеждаше развеселен.

За разлика от другите. Новината, че двамата са женени, беше голяма изненада за всички, с изключение на Даяна, разбира се.

Мистър Темпълтън прояви разбиране. Прие извинението на Хонория с достойнство и обеща да разтрогне годеча без излишен шум. Заяви, че нямало да търси неустойка за неизпълнен договор. В края на краищата, искал да се ожени, за да си има другар в живота, не за материална изгода.

Беше се държал толкова разумно, че Хонория за малко да му се разсърди. Грейсън я наблюдаваше, разкъсвайки се между смеха и любопитството. Александра изглеждаше озадачена и разтревожена. Мистър Хендерсън бе вбесен до крайност, но навремето се бе опитвал да я ухажда и явно смяташе, че между тях все още съществува някаква връзка. Кристофър и Грейсън бяха излезли да обсъдят други въпроси, сякаш облекчени, че цялата глупост е приключила. Хонория сви ръце в юмруци. Мъже.

Даяна влезе, следвана от Александра. Сладкият парфюм на снаха й обгърна Хонория, когато двете се прегърнаха.

— Постъпката ти беше много смела, миличка.

— Така е. — Александра се отпусна на леглото и се усмихна многозначително. — Много ти се възхищавам. Аз също знам какво е да завоюваш любовта на пират. Крайно сложно е да го обясниш на приятелите си.

Хонория сведе глава в уютните обятия на Даяна и отговори:

— Твоят поне е виконт.

— На име — да. — Александра се усмихна доволно. — Но не и по дух.

— А моят си е завършен негодник — обади се Даяна. — Не беше лесно да обясня на леля си как съм се хванала с такъв. — Тя погали Хонория по косата. — Искаш ли аз да съобщя на Джеймс?

— Не, ще се справя. Не се боя от него.

— Той ще ти наговори разни страхотии — прехапа устни Александра.

— Нека — ледено отвърна Хонория. — Мнението на Джеймс Ардмор вече не ме интересува.

Двете омъжени жени се спогледаха. Даяна бе лудо влюбена в Джеймс, а Александра — непонятно за Хонория — открай време имаше слабост към него. Брат ѝ можеше да те изкара от нерви. Толкова беше *арогантен*. Но дамите винаги бяха привлечени от него. Един господ знае защо, понеже Джеймс хабер си нямаше що е възпитание.

— Щастлива съм, че двете се радват за мен.

И тя, която рядко плачеше, избухна в сълзи.

Домът на Кристофър бе една бригантина, двумачтов кораб, закотвен в доковете на Гринуич. Той го бе кръстил „Звезден кръст“.

„Звезден кръст“ лежеше под сивото небе — с черни мачти и великолепен дървен корпус. Бил е разглобен и ремонтиран, а кварталдека махнат, за да има кърмовата палуба по-голяма площ. Капитанската каюта беше преустроена и снабдена с малки прозорчета, наречени илюминатори. Гредите, стените и тавана бяха боядисани в бяло, придавайки ѝ простор, но всъщност тя бе възтесничка.

Глезенът на Хонория се бе оправил достатъчно и тя се изкачи дотам, без да я боли много. Главното помещение съдържаше писалище, няколко шкафа с рафтове и чекмеджета и корабният дневник. Вратичка вляво водеше към второ, по-малко помещение с още шкафове и креват, достатъчен да побере двама души.

Хонория го разгледа раздражено. Знаеше, че корабните дърводелци строят леглата според размерите на съответния член на екипажа, за да не се изтърколи морякът на земята при вълнение в открито море. Младата жена се вторачи яростно първо в двойното легло, после в Кристофър.

— Предполагал си, че ще дойда с теб, иначе нямаше да поръчаш толкова широк креват.

Кристофър се облегна на вратата. По пътя от Мейфеър до Гринуич не бе продумал в каретата.

— Дърводелецът го довърши тази сутрин, преди да дойда да те взема — обясни той.

Креватът все още бе само скован сандък, без дюшек и завивки. Благодарение на Даяна Хонория беше взела няколко юргана, но сега видя, че тук не я очаква комфорт.

Кристофър прекрачи в стаичката и обвини ръце около кръста ѝ.

— Корабът си го бива, скелетът му е здрав. Харесва ли ти?

Тя неволно се облегна на него. Харесваше ѝ да чувства дланите му върху корема си. Имаше представа от кораби — този беше красив, солиден и майсторски конструиран.

— Малък е — каза тя.

— Малък и маневрен. Построен е да развива скорост. — Той нежно докосна една греда. — Тази бригантина ще ни отведе, където поискаме.

Хонория имаше представа и от мъже с кораби и знаеше, че са способни да говорят с часове по темата.

— Къде заминаваме? За Чарлстън ли?

Той я удостои с непроницаем поглед. Предишния път също не ѝ бе отговорил за Чарлстън, изглежда нямаше намерение да я осветли и сега.

Пространството в спалнята стигаше колкото двамата да стоят заедно. Останалото място заемаха креватът и шкафовете. Това означаваше, че през цялото време Кристофър ще е много близо до нея. Изпълваше кабината с тялото и присъствието си и я сгряваше.

— Скоро ще потеглим. — Дъхът му раздвижи няколко косъмчета на слепоочието ѝ. — Имам недовършена работа в Лондон.

— Щом няма да тръгваме незабавно, можеше да остана още малко при Даяна!

Той рязко се отдръпна и изведнъж тя усети студ.

— Всяка секунда трябва да сме готови за тръгане, Хонория. Няма да имам време за твоите сълзливи сбогувания.

Тя отвърна със страховита гримаса.

— Типично в мъжки стил. Изненадана съм, че изобщо ми позволи да си донеса багаж.

Той изглеждаше удивен.

— Че защо да не ти позволя?

Беше зарязал костюма на джентълмен и пак носеше бричове, ботуши и риза. Ризата беше разгърдена достатъчно, за да личат крайните щрихи на татуировка: китайски дракон със застъпващи се люспи. На единия хълбок имаше друга татуировка: на лъв, китайско създание с нокти, готови за атака. Последния път, когато я видя, Хонория беше проследила с език очертанятията ѝ.

Той улови погледа ѝ и на свой ред я погледна многозначително.

Тя поруменя и забърбори:

— Толкова бързах, че не си донесох достатъчно неща. Ще ми трябват постелки и завивки за спане.

На устните му бавно се плъзна усмивка.

— Знам. Възнамерявам да те приспивам всяка нощ.

Тя се намръщи, изнервена.

— Знаеш какво имам предвид. Пухено одеяло и стол.

— О, за мен и на стол не представлява трудност.

— Кристофър! — Очите му блестяха закачливо, но зад насмешката се криеше бдителност; спотаен, но осезаем гняв. — Искан да кажа, че не мога да живея в спалня без стол. Все някъде трябва да сядам.

— Сядай на това. — Той посочи нещо като пейчица с капак в ъгъла.

Хонория знаеше какво представлява *това*. Когато капакът се махнеше, отдолу се показваше кръгла дупка към морската вода. Там можеше да се облекчава в уединение, вместо да ходи в предната част на кораба и да я гледа целият екипаж.

— Мислех за някое по-елегантно място за сядане — рече тя и го изгледа най-надменно.

Намекът за усмивка върху устните на Кристофър ѝ подсказа, че той прекрасно разбира какво си е мислела.

Върнаха се в другото помещение и Кристофър взе някаква кесия от едно чекмедже. Кесията дрънчеше.

— Иди на пазар в Гринуич с тези пари. Купи каквото ти хареса. Пердета, килими и разните там дрънкулки, нужни за удобното ти

настаняване.

Той се съгласи прекалено лесно.

— Всичко, което искам ли? — попита тя и разгледа съдържанието на кесията. — Ами ако не харесаш покупките ми?

— Тогава ще ги изхвърля зад борда. Забавлявай се.

Хонория взе кесията и почна да си играе с връзките ѝ.

— Ще ме придружиш ли?

— Заради обзавеждането на брачното гнездо? Не, миличка, това е по твоята част. Аз съм зает с пиратските си дела.

— Я пак? — изведнъж тя стана мнителна. — Снощи за какво си шушукахте с Грейсън? Това е истинската причина да дойдеш на Александрия бал, нали? Няма да е нищо общо с мен.

— Не — призна той с брутална откровеност. — Паднах дотам, че да моля за помощ Грейсън Финли.

— Каква помощ?

— Налага се да намеря последния член на екипажа си. Ако е необходимо, да я спася.

— Нея? — Хонория го загледа втренчено.

— Манда Рейн — кимна Кристофър. — Моята сестра.

Кристофър се върна нагоре по реката да се срещне с Грейсън и вездесъщия мистър Хендерсън в една таверна близо до Ковънт Гардън. Миризмите на ейл, зеле, коне, хора и топлата река нахлуваха през отворената врата на тясното помещение.

Финли изглеждаше като у дома си по разгърдено палто и риза, износени бричове и ботуши. Хендерсън, от друга страна, носеше фин кашмирен костюм, шалче по последния писък на модата и толкова ослепителни ботуши, че сигурно ги беше лъскал след всяко пресичане на улицата. Косата му бе старателно вчесана, очилата му блестяха. Кристофър се зачуди как такъв човек работи на кораб, където баните бяха оскъдни, а мръсотията — начин на живот.

Знаеше, че Финли се е отказал от пиратството с наследяването на титлата, влюбил се в съседката си Александра, оженил се за нея и е повел уседнал живот, за да отгледа децата си, въпреки че от време на време от Адмиралтейството го викали да помага. Александра беше красива, домът му — разточително обзаведен, богатството —

неизмеримо, положението в обществото — гарантирано. Въпреки това той все още изглеждаше на мястото си в една таверна.

— Мъчно ти е — отбеляза Кристофър.

— Понякога — явно Финли отлично го разбра.

— Можеш да си тръгнеш.

Грейсън поклати глава:

— Александра си има своя социален календар. Както тепърва ти предстои да научиш, дамите обичат това.

Хонория можеше да ходи по гости колкото си иска през деня. Нощем обаче...

— Ами ти, Хендерсън? — попита Кристофър. — Защо не пребродаш бреговете на Северна Африка със своя капитан?

Хендерсън превзето отпи от портвайна и избърса пръсти в кърпичката си.

— Налагаше се да посетя шивача си.

— Рискуваш разпит в Адмиралтейството, за да посетиш шивача си?

Хендерсън изглеждаше изненадан:

— Ателието му на Бонд стрийт шие костюми за моя род вече поколения наред. В Лондон няма по-добри шивачи.

Финли хвърли на Кристофър поглед, с който сякаш казваше „Питах ли ме какво ми е?“ и гаврътна ейла си.

Кристофър поклати глава. Зачуди се как сухопътен тип като Хендерсън е поел по моретата. Знаеше, че Финли е влязъл в занаята като малък и пиратският живот му е понесъл добре. Самият Кристофър беше отгледан и възпитан като пират. Беше се научил да връзва въжета и да се катери по такелажа, докато се учеше да ходи.

Баща му беше незначителен морски разбойник от френски произход, който се подвизаваше между Барбадос и Каролинските острови. Майка му беше щерка на капитан на търговски кораб за Западните Индии. Друга пирати нападнали кораба, убили капитана и по-голямата част от екипажа, откраднали кораба и осъдили майката на Кристофър и неколцината оцелели моряци да се оправят както могат в една нищо и никаква лодка.

Бащата на Кристофър качил оцелелите на борда на своя кораб. На мистър Рейн му се понравила външността на младата англичанка. На бърза ръка я замъкнал в каютата си и там най-вероятно я

изнасилил. Влюбил се в нея — както той разбирал любовта — и я задържал. Кристофър нямаше представа дали родителите му са официално бракосъчетани, но майка му неизменно се държеше като законна съпруга на баща му. Тъкмо майка му се опита да го възпита и отгледа като добър християнин, но резултатите бяха катастрофални. Баща му се преструваше, че се бои от бога, но в действителност не се боеше от нищо. Когато Кристофър навърши десет години, корабът им бе превзет от други пирати и плячкосан. Баща му бе възнамерявал да продаде стоката и с парите да изкарат зимата.

Мистър Рейн, храбър и глупав, каза на пиратския капитан къде да си завре дулото на мускета. Пиратският капитан го застреля със същия този мускет. После се нахвърли върху майката на Кристофър, за да я изнасили. Кристофър се докопа до един пистолет и гръмна капитана в главата.

Другите пирати рекоха „Прав му път“ и си избраха нов капитан. Този капитан разпредели плячката и подпали кораба на Рейн, защото не си струваше да го спасят. Новият капитан нареди на майка му да тръгне с него и тя се подчини. След няколко месеца избяга някъде на Каролинските острови и Кристофър никога не я видя отново.

Откри дом сред пиратите, подпалили бащиния му кораб. Баща му и неговия екипаж си бяха шайка кокошкари, а тези мъже — корави, неустрашими и умни. Възхищаваше им се. Те го научиха как да засича кораб, как да преценява дали носи товар, или плава с празен трюм, как да оценява плячката, как да я продаде безопасно и да ѝ вземе най-добрата цена. Когато навърши четиринадесет, Кристофър беше пират поне колкото тях. В добавка бе безмилостен и жесток — грешки на растежа.

Двадесет години по-късно други неща се нареждаха сред приоритетите му. Той обви в шепи халбата с ейл и се обърна към Финли:

— Откри ли още нещо?

Финли кимна със смълчани очи.

— Както си и знаех, Александра ме упъти. Някой си граф Суитън живее в Съри, близо до Епсъм. Аз лично не го познавам, но Хендерсън е чувал за него.

Това обясняваше присъствието на Хендерсън.

— Къде ще го намеря? — запита Кристофър.

— Човек не навестява един граф, когато му скимне — с тон на ощипана булка се намеси Хендерсън. — Прави постъпки за среща, които могат да бъдат или да не бъдат удовлетворени.

— Прощавай, забравих да си донеса наръчника по етикет — иронизира го Кристофър. — Обаче един лорд седи точно срещу мене. Финли може да го навести ей така, случайно.

Финли го изгледа предупредително.

— Не сме били представени. Аз съм само виконт, а той е граф. Грози ме смъртно наказание.

— Смейте се, смейте се — прекъсна ги Хендерсън. — Но ако човек пренебрегне правилата, рискува. Ако не накарате лорд Суитън да разговаря с вас, никога няма да научите, каквото и да било от него.

— Вярно е — каза Кристофър. — Добре, ще играем по твоите правила. Какво да сторя, та да си осигуря среща с този велик граф?

— Вие нищо не можете да сторите, но аз мога. Той е ходил на училище заедно с баща ми. Още довчера ще му пиша.

— Много мило от твоя страна. Но защо да го правиш? Вчера изглеждаше готов да ме застреляш.

Хендерсън му хвърли унищожителен поглед, Финли отговори вместо него:

— Защото жена ми го помоли да помогне. А Хендерсън ще направи всичко за жена ми.

Тонът му беше ироничен. Кристофър усети някакво раздражение зад привидната закачка.

Но то не го интересуваше. Той гаврътна халбата си.

— Каквато и да е причината, утре сме в Съри.

Докато Кристофър стигне до Гринуич, настана мастилено черна нощ. В тази късна доба Хонория със сигурност беше напазарувала и вече бе оправила леглото. Вероятно щеше да я завари заспала под завивките, пламналото ѝ лице сгушено в свивката на лакътя. Сърцето му заби учестено в сладостно предвкушване.

Накрая тя щеше да възприеме гледната му точка. Разполагаше с цяло презокеанско пътешествие, за да я научи.

Снощи бе стигнала до върха, а той почти не я беше галил долу. Това го караше да се чувства доволен. Можеше да се преструва на

безразлична колкото си иска, но тялото ѝ пееше друга песен. Хонория го желаше и дори си даваше сметка за това. Колко задъхано бе прошепнала „Остани!“ докато го стискаше за ръката.

„За вечни времена, жено моя.“ Вкусът на нейния мед за малко да го побърка. Четири дълги години споменът за този вкус му даваше сила за живот. Тази нощ гореше от нетърпение да го опита отново.

Когато пристигна, от кораба се носеше глъчка.

Куче лаеше непрекъснато в предната част на палубата. Хора спореха на висок глас. Единият беше Колби, неговият отговорник за екипажа. Както обикновено, наблизо със скръстени ръце стоеше третият по старшинство, Жан сен Сир, и мълчаливо следеше караницата. Останалите моряци се бяха струпали на палубата и очевидно гледаха сеир.

Колби раздражено крещеше на мъжете в някаква лодка. Лодката беше натоварена с... какво ли не: сандъци, кошове и по-едри предмети, завити под одеяла.

Кристофър се изкатери по стъпалата.

— Е, Колби, казвай какво има.

Колби, едър мъжага, се обърна точно когато Хонория се появи отдолу. Личеше ѝ, че изобщо не е лягала. Изглеждаше овладяна и делова в семплата си рокля и бяло боне. Облекло на омъжена жена. Беше решила да прегърне докрай брачния живот.

Придружаваше я съпругата на Колби, бивша келнерка в кръчма. По лицето на мисис Колби бе изписано нескрито веселие.

— Колби — повтори Кристофър.

Едрият мъжага се намръщи.

— Тоя тип вика, че щял да пренесе целия тоя боклук на борда, и на всичкото отгоре иска да му платим!

Въпросният тип изгледа сърдито Кристофър.

— Поръчка е. Не тръгвам без парите си.

— Хубаво, ама тая поръчка не съм я направил аз — изръмжа Колби. — Нито пък Сен Сир.

— Аз бях — долетя смразяващият отговор.

Точно както Кристофър очакваше, Хонория излезе напред и удостои Колби с хладен поглед.

— Всичко е наред, господине. Аз направих поръчката и се разпоредих вещите да бъдат докарани тук. Мистър Рейн плаща

сметката.

— Хонория! — предупредително извика Кристофър.

Хонория не му обърна капчица внимание:

— Насам, моля, към капитанската каюта. Побързайте, че застудя.

Кристофър се вторачи в Хонория. Тя млъкна и отговори на погледа му. Колби се обнадежди. Кристофър си представяше какви фрази се въртяха в главата на помощника му: „Ей сега ще те наредят едно хубаво, госпожичке. Ще се чудиш къде да се денеш. Не знаеш ти с кого си имаш работа“.

— Качете ги на борда — сви рамене той.

Колби се облеци и зяпна от удивление. Кристофър повдигна вежда. Колби се начумери в отговор, тегли една сочна псувня и си отиде, фучейки.

Хонория спокойно се взря в Кристофър. Няколко черни къдрици се бяха измъкнали от бонето и падаха по челото ѝ.

— Нали ми каза да купя каквото ми е нужно. Нямах достатъчно пари, затова се налага да платиш на човека за доставката.

Предизвикателна искра озаряваше очите ѝ. Тя очакваше той да ѝ се разкрещи и да ѝ каже каква ужасна съпруга е. Много ѝ се щеше, но не бе познала.

Кристофър си придаде приветливо изражение и даде знак на лодкаря да започва. Меко казано, Хонория изглеждаше разочарована. Тя грациозно се оттегли да надзирава разтоварването.

На палубата взеха да изникват разнородни вещи. Сред тях изпъкваше дамско кресло, тапицирано с дантела, към което вървеше мъничко столче за крака. Последва го купчина юргани, възглавници и завивки.

Хонория определено не си беше губила времето. Бе купила калъпи сапун, хавлии, ленено бельо, калаени канчета, буркани с прах за почистване на зъби, леген за миене. Дотук добре, но защо ѝ бяха притрябвали кристален свещник, копринени възглавнички и статуетка в египетски стил, която щеше да се катурне при първото по-силно вълнение и да нарани някого? Някои покупки бяха практични, например ратановият дрешник и квадратният куфар, който можеше да се прибере под леглото. Други бяха...

— Какво е това? — попита Кристофър, когато на палубата беше избутан овален месингов съд.

— Вана.

— Хонория!

Тя вдигна глава. Връзките на бонето ѝ се ветрееха на бриза.

— Да?

— В открито море няма достатъчно чиста вода, че да пълним цяла вана.

— Така ли?

Този факт ѝ беше известен. Цял живот бе раснала в семейство на мореплаватели. Кристофър стисна зъби.

— Добре. Сложете я някъде.

Погледът ѝ умишлено си остана неутрален, но не беше доволна от реакцията му — по-точно казано, от липсата на такава. Тя само си търсеше повод за кавга.

Предизвиквай ме колкото си щеш, жено моя, винаги съм готов за едно добро предизвикателство.

Той разгледа всичко, без да гъкне. Спря едва когато зърна пълен комплект посуда и порцеланови чинии.

— Да не планираш официален прием?

— Това е за теб — зелените очи на Хонория проблеснаха.

— За мен ли?

— Капитанът трябва да се издига над простите моряци. Те са за теб и за офицерите, които ще каниш на вечеря.

— Ние сме пирати — тросна ѝ се той.

Пиратите разчитаха на капитана си за решенията, управлението на кораба и водачеството в сражение. Всеки капитан, който започнеше да се надува като някой проклет английски адмирал, го грозеше опасността да бъде хвърлен зад борда. Хонория отлично го знаеше.

Кристофър я погледна безметежно.

— Занеси всичко долу. Там ще разговаряме.

Хонория кимна и се обърна, той улови самодоволната ѝ усмивчица. Мисис Колби я съпроводи и двете почнаха да си шушукат нещо.

Кристофър отиде при Сен Сир. Французинът имаше изваяни черти, светлосини очи и в тон с тях много светлоруса коса, която хвърчеше във всички посоки. Кристофър често го оприличаваше на смълчан айсберг. В опровержение на стереотипа за французите Сен

Сир рядко пиеше нещо по-силно от бистра водица, вярвайки, че въздържанието е ключът към доброто здраве.

— Започвам да вниквам в стила ти на разсъждаване — подхвърли Кристофър.

— Чаша портвайн, разреден с вода, стига за равновесието на телесните течности — отвърна Сен Сир без помен от усмивка. Беше повтарял този отговор многократно преди. Колби твърдеше, че французинът е луд за връзване.

— Когато не съм с мисис Рейн — продължи Кристофър, — имай грижата тя да не се мярка често пред очите на екипажа, но не Колби, а аз ще издавам дисциплинарни мерки, които засягат нея или са заради нея.

По принцип Колби добре се справяше с поддържането на реда. Беше безпристрастен, справедлив и се грижеше всеки моряк да спазва правилата. Отсъждаше наказанието за съответното нарушение, ни повече, ни по-малко.

— Тъй вярно, сър — отговори Сен Сир.

Кристофър не беше сигурен, но май зърна присмехулно пламъче в айсберговите очи.

— Погрижи се за товаренето на всичките тези партакеша и затвори за през нощта.

— Тъй вярно, капитане.

Кристофър се обърна да си върви. Не каза на Сен Сир за нишката към Манда, понеже не искаше да вдъхва напразна надежда. Онзи лорд Суитън може и да не бе свързан с нея и нищо не знаеше. Може би Кристофър беше чул погрешно името, или пък ставаше дума за някой съвсем друг Суитън. Нямаше да разбере, докато с Хендерсън не посетят графа.

Засмя се под мустак. Значи Хендерсън имал слабост към съпругата на Финли. Интересен човек. На повърхността изглеждаше конте и глупак, но Кристофър бе готов да се обзаложи на солидна сума, че Хендерсън е нещо повече от това, което е видимо с просто око.

Завари Хонория и мисис Колби в стаичката за спане. Хонория подреждаше бельото, а мисис Колби оправяше леглото. Тя го удостои с лъчистата си усмивка на келнерка, когато той набуха възглавниците.

Мери Колби беше четиридесетгодишна, добродушна и закръглена. Келнерките отрано научаваха как да оправят настроението

на мъжа — било в леглото, било с въодушевени изпълнения на кръчмарски песни. Мисис Колби притежаваше уменията да създава леко и приятно настроение на целия кораб и да държи избухливия си съпруг мирен. Притежаваше земни и разумни възгледи за отношенията между мъжа и жената и спокойно се изказваше по нецензурни въпроси на език, от който даже пиратите се изчервяваха.

Сега тя смигна многозначително на Кристофър и потупа възглавницата му.

— Забавлявайте се, гълъбчета. Имате да наваксвате сума ти време. Пък аз ще вървя да сложа Колби в леглото, преди да е разпарчетосал кораба.

— Мерси за помощта, госпожо Колби — обади се Хонория.

— За нищо, миличка. Ще бъде истинско удоволствие. — На минаване край Кристофър тя отново му смигна и нарочно затвори шумно външната врата.

Кристофър скръсти ръце на гърдите си и се облегна на вратата. Погледът му се залута по нареденото с пухени дюшеци и юргани легло, по тапицирания дамски стол, накипрен с възглавнички, и бронзовата египетска статуетка в ъгъла. Хонория стоеше в центъра на претрупаната каюта, а великолепните ѝ очи мяхаха огньовете.

От ниската греда висеше фенер, чиято свещ сияеше с мек жълт пламък. През отворения прозорец към кърмата долиташе тихото плискане на реката. Корабът беше утихнал, но в очакване, сякаш нетърпелив да потегли на път.

Хонория също чакаше, но тя издаваше своето нетърпение. Ореолът от къдрици около лицето ѝ се полюшваше, зелените ѝ очи бляскаха предизвикателно, докато чакаше той да ѝ се разкреши, за да може тя да влезе в ролята на онеправданата мъченица.

За нейно нещастие Кристофър бе надарен с повече търпение от нея. Не, *търпение* не беше правилната дума. Като дебнешц леопард се бе научил да изчаква жертвата да се приближи достатъчно, преди да ѝ се нахвърли.

— Забавлявах се на пазара днес — подхвърли тя. — Обаче не успях да намеря всичко, което ми трябваше. Преди да заминем, ще ми се наложи повторно да отскоча до Лондон.

— Утре пътуваме за Съри.

— Защо? — изненадано се нацупи тя.

— За да разговаряме с един граф, който може би знае местонахождението на сестра ми. Нужна ми е съпруга, с която да изглеждам порядъчен в очите му.

Черните ѝ вежди се извиха като пиявици.

— Никога не ще изглеждаш порядъчен, Кристофър Рейн. Особено в очите на един граф.

— Хендерсън ще дойде, за да ме напътства. — Той замълча. — Каж ми каква е истинската причина Хендерсън да е в Лондон.

При внезапния въпрос веждите ѝ се повдигнаха още по-високо.

— Нямам и най-бегла представа. Предполагам, че е дошъл да си поръча още костюми. Защо обсъждаме мистър Хендерсън?

— Защото ти искаш да обсъждаме нашествието ти по магазините, но мен то не ме интересува. Купувай каквото ти легне на сърце.

Тя се бе приготвила за стихийния му гняв, по някаква причина даже го бе желала. Намръщи се объркано, но пробва да се прегрупира за ново нападение:

— Е, твоето одобрение може само да ме радва.

Погледът му отново се спря на фалшивата египетска статуетка. Тя бе най-ужасното нещо, което някога беше виждал. Лошо излятият бронз имаше зеленикав оттенък, а лицето беше изкривено. Майсторът очевидно никога не бе помирисвал оригинална египетска статуетка, а самата вещ никога не бе докосвала пясъците на Египет. С една дума — грозотия.

Кристофър заобиколи стола, взе грозотията и отиде при отворения прозорец.

— Какво правиш? — развика се Хонория.

— Изхвърлям я зад борда.

Постави грозотията на перваза и след миг я бутна. Едно тихо цопване му подсказа, че реката я е погълнала.

Хонория го зяпна с отворена уста, но не изглеждаше кой знае колко опечалена. Беше купила проклетата грозотия, за да провери как ще постъпи той. Вероятно един ден някой лодкар щеше да я изтегли в мрежите си и да я продаде на същия магазин, откъдето се бе пръкнала на бял свят.

Кристофър вдигна възглавница от леглото.

— Недей! Те ми трябват! — извика Хонория.

Той я задържа на сантиметър от протегнатите ѝ пръсти. После бавно я смачка на две и я пусна на кревата.

— Ела тук, Хонория.

Зелените ѝ очи се изпълниха с дълбока подозрителност.

— Защо?

Кристофър затвори прозореца, за да не нахлува студения нощен въздух и дръпна райбера.

— Беше твой ред да ме убедиш, че си ужасна съпруга и трябва да те зарежа. Сега е мой ред да те убедя да останеш.

— Имам да разопаковам още багаж. — Тя извърна поглед.

— Това ще свършиш утре. Време е за лягане.

Дръзновението изведнъж я напусна и очите ѝ помръкнаха. Тя откряна устни и червената влага между тях разкри копнежа ѝ.

Усети напрежение в слабините. Взаимната им страст беше прекъсвана на два пъти: веднъж от Даяна Ардмор и нейния пистолет и втори път от приятелите на Хонория, които бяха нахълтали в спалнята на Александра. Този път Сен Сир имаше грижата никой да не ги прекъсва.

— Обърни се — нареди той.

Една вена в основата на гушката ѝ запулсира силно.

— Защо?

— На всяко мое нареждане ли ще се противиш?

— По всяка вероятност — да.

Очите на Кристофър се присвиха.

— На някои заповеди ще се подчиняваш безпрекословно. Когато сме в открито море и аз ти наредя нещо или ти кажа да се прибереш, ще изпълняваш. В противен случай може би застрашаваш себе си или живота на друг човек.

— Знам. Не ми е за пръв път да пътувам по море. — Предишната ѝ войнственост се завърна за кратко.

— Но преди никога не си приемала заповеди от съпруга си. Някои жени обичат да правят фасони в най-неподходящия момент.

— Някои мъже си просят фасоните.

— Не и когато издавам команда в качеството си на капитан.

Тя огледа спалнята с преувеличена загриженост.

— Не виждам тук непосредствена опасност. И определено не виждам нужда да се обръщам, просто защото ти така си казал.

— Не виждаш, а?

— Не. — Очите ѝ се премрежиха. — Не виждам.

Той промени позата си и я изгледа спокойно.

— Прозорецът зад мен е достатъчно голям за разкошното ти тяло.

Вената на гушката ѝ запулсира още по-бързо.

— Няма да ме изхвърлиш зад борда.

— Ще го сторя, ако продължаваш с непослушанието. Сега се обърни.

Тя се подвоуми, после бързо се завъртя и се хвърли към вратата. Не беше направила две крачки, когато Кристофър я хвана за кръста и я долепи до себе си. След траялата няколко секунди борба тя се усмири, щом ръката му се плъзна нагоре до кукичката на корсажа ѝ.

Хонория неволно се отпусна върху него и закръгленото ѝ задниче хубаво се отърка в бедрата му. Косата ѝ беше вдигната под бонето, но няколко кичура се бяха изплъзнали от кока и падаха по тила ѝ. Те бяха като коприна под устните му.

Тя издаде тих стон, който не беше нито въпрос, нито предизвикателство. Теленото копче изтрака под вещото му докосване и роклята се разтвори. Пръстът му се плъзна в топлата вдлъбнатинка на шията ѝ.

— Обичам копчетата — промърмори той. — Те отстъпват, за да разкрият малко по малко жената.

Докато говореше, Кристофър смъкна надолу корсажа ѝ, отваряйки всяка кукичка с леко перване на пръста. С другата си ръка разтвори цепката на полата и пъкна дланта си вътре.

Гърдите ѝ се надигаха и спущаха под допира му. Само камизолата го делеше от нея, но гърдите ѝ изпъкнаха под коприната. Зърната набъбнаха за него, щръкнали от копнеж за ласки.

В отговор неговата собствена възбуда се надигна. Той беше втвърден, откакто затвори вратата. Бе опитал да се разсее със спора и с изхвърлянето на проклетата статуетка. Искаше да я обладае бавно, а не тромаво под напора на сладта. Тя щеше да бъде гневна и нещастна, а той я искаше усмихната и податлива.

Но в интерес на истината я харесваше и сърдита. Ах, нека да го прикове към леглото и да покрие тялото му с гневни целувки, той няма да се дърпа.

Тя понамирисваше на... ами на пушек и риба, миризмите на Гринуич, но нейният собствен аромат не се беше загубил — като финото ухание на розови цветчета. Той подразни тила ѝ с език. Тя още веднъж въздъхна в знак, че се предава.

Да, велик момент беше да разкопчае корсажа и вече разхлабен, да го смъкне до кръста ѝ. Страхотно беше да държи падащия плат и да оголи кожата ѝ за себе си. Рамената ѝ бяха бели, изпъстрени с малки тъмни бенки, каквито чернокосите жени често имат. Целуна ги една по една.

Дишането ѝ се учести. Той положи длани на корема ѝ, галейки го нежно през коприната.

— Кристофър — прошепна тя, — ти смяташе ли да ме заведеш в леглото?

Той гризна ушната ѝ мида.

— Да. Накрая.

— Не можем.

Той сподави раздражението си. Желаше я. Нуждаеше се от нея. Този път нямаше да си тръгне. Тя беше негова жена, по-добре да свиква.

Развърза шнуровете на ризката ѝ и прокара длан по голата ѝ гърда.

— Можем и ще го направим.

— Ти не разбираш.

— Да не би да си в мензис? — Кристофър целуна шията ѝ.

Хонория изфуча.

— Знаех си. Не си по-раздражителна от обичайно.

— Типично мъжко изказване. — Тя му хвърли изпепеляващ поглед.

Той подръпна коравото ѝ зърно.

— Аз съм мъж. И твой съпруг. Леглото ще влезне в употреба.

— Но ние не можем.

— О, можем, можем.

— Не, защото...

Кристофър ухапа извивката на рамото ѝ.

— Твоите обяснения не ме интригуват кой знае колко. — С едно решително движение той смъкна камизолата до кръста и обхвана в

шепи гърдите ѝ, гризкайки сладостно ушенцето ѝ. Възбудата му пулсираше и го болеше.

Хонория опита да се отскубне, но успя само да се притисне по-силно в ръцете му. Дупето ѝ се отри в болезнената му ерекция, което хич не улесни положението.

— Я ме чуй, арогантен тип такъв.

Той стегна още по-здраво прегръдката си.

— Веднъж да се озовем в леглото, ще изслушам каквото имаш да ми казваш.

— Проклет да си, Кристофър Рейн.

— И ти също, Хонория Рейн. — Той я вдигна в обятията си, дръпна я и се тръшна с нея върху оправеното легло.

Един дълъг миг не успя да помръдне от изумление, после остра, пареща болка проряза сетивата — и задника му. Кристофър скочи от леглото, изблъсквайки я от себе си.

— Какво е това, мамка му?

Хонория се извърна с лице към него, ококорила очи, и набързо нагласи камизолата върху голите си гърди.

— Предупредих те — изпъшка тя.

Кристофър изгледа яростно леглото. Сграбчи дюшека, който изпука. През плата стърчаха остри връхчета.

— Дървени стърготини — развълнувано се обади Хонория. — Нямаха пухени дюшеци.

Прочутата студенина на Кристофър Рейн нямаше шанс срещу огъня на гнева, раздразнението и всепомитащата нужда да обладае жена си. Невестата, заради която бе преодолял годините и разстоянията, го гледаше със страхливо вцепенение и се мъчеше да се прикрие като мома от изнасилвача си. Леглото му представляваше купчина подпалки, а една треска току-що му се бе забила в задника.

— Мамка му, защо леглото ми е пълно с дървени стърготини? — ревна той гръмогласно.

— Казах ти, че не успях да намеря пухен дюшек. Продавачът ме увери, че ако му сложиш достатъчно юргани и възглавници, става мек и освен това — топъл. Кучетата обичали да спят на такова нещо.

Кристофър сви юмруци.

— По дяволите, Хонория, май пропускаш нещо — аз не съм ти някое псе! — Той я сграбчи за китките, въпреки че тя се

съпротивляваше. — Я недей да ми се правиш на малоумна! Знам точно защо си купила тая чудесия. По същата причина си домъкнала и онази грозотия и другите купища боклук. Искаш да те изхвърля от кораба си и да отплавам без теб. Не съм прекосил половината свят, за да се разколебая от идиотските ти игрички. Принадлежиш ми и майната им на дървените ти стърготини!

Тя се втрени в него с преbledняло лице. Вероятно се страхуваше, че ще я изхвърли през прозореца като онази псевдоегипетска статуетка. Нищо чудно, както беше кипнал.

Вместо това Кристофър рязко отвори прозореца, награби кучешкия дюшек и го натъпка в отвора. Наложил се да го изрита с крака и юмруци, понеже той заседнал.

Когато се обърнал, видя Хонория на пода с вдигнат корсаж, заровила лице в шепите си.

— Уф, по дяволите, само това ми липсваше. — Отпуснал се на едно коляно до нея. Бричовете се изпънаха и треските се забиха още по-дълбоко. Болеше адски. — Стига си плакала, Хонория. Беше глупаво, но няма да се разведа с теб, тъй че се откажи от идеята.

Тя още по-плътно притиснала лице в шепите си. Рамената ѝ се тресяха. Тогава Кристофър осъзна, че тя не плаче.

Изръмжа няколко жлъчни френски ругатни и скокнал на крака. Тя надзърнала през пръсти към него с лъчисти очи и уста, грейнала в усмивка. Беше красива, когато се усмихваше.

— Не ми се смей, да те вземат дяволите — озъби ѝ се той. — Забила ми се е треска в задника.

Тя затиснала с ръце устата си, тресейки се от смях.

— Какво ми се хилиш доволно, ела да я извадиш.

Изведнъж очите ѝ се ококориха тревожно и тя се изправи.

— Ще наредя да повикат Колби.

— А, не, избий си го от главата. — Кристофър си представи как Колби се обляга на вратата с мечешката си фигура, за да не падне от смях. Непременно щеше да домъкне целия екипаж, за да издевателстват над капитана си, който се бе озовал в сегашното положение. — На колене, прекрасна моя жено. Погрижи се за съпруга си.

Той разкопча бричовете си, свали ги до коленете, завъртя се и се наведе над кревата.

6

Хонория разгледа внимателно мускулестия му задник, стегнатите бедра и смехът ѝ затихна. Китайският лъв на хълбока му се протегна мъничко с движението му, сякаш неспокоен.

Стана ѝ трудно да диша. Той винаги я беше побеждавал с тяло, което я зашеметяваше. Веднъж една от гувернантките ѝ беше казала, че господ е създал човешкото тяло по свой образ и подобие, тъй че в него нямало нищо срамно. Човек трябвало да го гледа и да ликува.

Винаги се беше чудила дали тази гувернантка не е наред с главата, но трябваше да признае, че господ добре се е справил с Кристофър Рейн. Широките плещи преливаха в тънка талия и стройни хълбоци. Задникът му беше мускулест, блед в сравнение с останалата част от загорялото му тяло. Откакто се бе завърнал, не го беше виждала без риза, но си спомняше гърба му — почернял и силен.

Кристофър я погледна през рамо. Сивите му очи бяха присвити. Гъстата му плитка се беше разхлабила по време на тяхната борба и руси кичури се бяха разпилели по ризата му.

— Е?

Капчици кръв бяха бликнали около треската, забита в плътта му. Хонория бе налегната от угризения.

— Големичка е — изкоментира тя. — И не е само една, страхувам се. — Тя предпазливо докосна мястото. Под ризата плътта му бе топла. Спомни си колко палаво целуваше лъва на хълбока му, но неочаквано я обзе свян. Сега Хонория беше различен човек, той също.

Кристофър я наблюдаваше, а търпението му бързо се изчерпваше.

— Трябва да ги извадиш. Аз не мога да се пресегна.

— Ясно.

Тя изпъна кожата на хълбока му и протегна ръка към първата тресчица. Стисна я и дръпна.

— Ау!

— Не виждам. — Хонория се изправи, откачи фенера от гредата, постави го на клозета и насочи лъча към задника му. Седна на леглото и нежно улови треската между пръстите си.

— Извади я наведнъж — грубо ѝ нареди той. — Без излишно чоплене.

— Ти само не мърдай.

Той извърна поглед. Мускулите му бяха напрегнати.

— Добре, готов... Олеле!

Хонория вдигна по-дългата тресчица и я погледна триумфално.

— Остават само още три — рече, след като я изхвърли през прозореца.

— Мътните го взели!

Хонория се върна при него. Одързостена, тя положи ръка върху белия му задник, който се мержелееше под долната риза.

— Кристофър — рече тя, когато измъкна следващата треска. — Вестниците разказваха, че си бил прострелян.

— Е, и?

— Ами сигурно е боляло повече от няколко стърготини.

— Не е същото.

— Защо да не е? — Хонория спря.

Той се размърда, но дали за да се намести удобно, или защото не му се отговаряше, тя не можа да прецени.

— Защото щом те прострелят, боли толкова много, че или умираш, или някой те натъпква с опиум. А сега чувствам *всичко*.

— Много си забавен, Кристофър Рейн. — Тя се зае със следващата треска.

— Това прозвуча почти обичливо. — Гласът му загуби остротата си. — Кажеш ми защо се влюби в мен преди толкова години от четене на вестникарски измишльотини и защо пожела да се запознаем. — Лицето му се изкриви в гримаса. — Така ще ме разсееш от мъчителната болка.

Хонория се умълча и съсредоточи поглед върху работата си.

— Сигурно защото ти нямаше нищо общо с живота, който познавах. Дружах с повечето чарлстънски джентълмени от детинство. Те отиваха да учат в университет, поемаха търговията от бащите си и си търсеха съпруга да се задомиат. Говореха точните неща, познаваха точните хора и се женеха за девойки от точните фамилии.

— И те отегчаваха до безумие.

Тя се замисли.

— Гледах да не се стига до там. Знаех, че ще се омъжа за някой от тях, въпросът беше за кого. — Хонория въздъхна. — За нещастие в рода ми има авантюристична жилка. Братята ми можеха да я удовлетворят, като плават по моретата и се бият с пирати, но аз трябваше да си стоя у дома. Моите приключения бяха книжките за теб, които разкроявах със собственото си въображение.

— Как ги разкрояваше? — попита той с мрачен глас.

— Хич не си въобразявай, че ще ти кажа — отсече тя.

Зарадва се, когато той извърна глава. Така нямаше да види, че се е изчервила. Боже мили, докъде се беше простирала фантазията ѝ! Нощем лежеше и си измисляше приключение подир приключение за себе си и Кристофър Рейн, докато тялото ѝ не изтръпнеше от вълнение.

Една от любимите ѝ фантазии беше как тя тайно се качва на неговия кораб. Той я намира, оковава я във вериги и вбесен, подготвя нейната екзекуция. После бива поразен от нейната хубост и невинност и се влюбва в нея. Тя доказва, че е умна, спасява положението при едно-две приключения и той я повишава в ранг офицер. Започва да ѝ се доверява за планирането на действията си. Един ден тя спасява живота му в героична битка, като за едната бройка не загубва своя. Той остава до нея, докато тя не е напълно излекувана, после я целува и ѝ се обяснява в любов. Накрая се женят, приветствани от благодарния екипаж.

Беше съчинила няколко версии на тази история, които щастливо преживяваше нощ след нощ, без да ѝ омръзва.

— И най-сетне те срещнах — нежно рече тя.

Онзи ден моминските фантазии бързо бяха умрели, за да бъдат заменени от нещо по-дълбоко и далеч по-обезпокоително. В градината Хонория бе научила що за човек е той и какво в действителност иска от жените.

— Спомням си — отговори Кристофър. — Беше толкова хубава с ония твои букли, с румените си страни и срамежливата усмивка. Беше вкусна мръвка и аз се зарекох да те схрускам.

— Което „схрускване“ продължи дълго, ако не ме лъже паметта — хладно рече Хонория.

— Да, и ти беше невероятно вкусна... олеле!

Хонория извади поредната тресчица.

— Почти свърших. Другите са съвсем мънички.

— Слава богу.

Последните две излязоха с много малко съпротива. Кристофър мълчеше, ако не се брои едно изсумтяване и една много неприлична дума, когато и втората тресчица беше изхвърлена зад борда.

Хонория се разтършува за кърпа. Намокри я в легена и се върна. Почисти раната, докосвайки го с повече увереност, убедена, че той ще бъде благодарен, че се е сетила да купи кърпите.

Прокара пръсти по стегнатата му плът, доволна, че не вижда пресни белези. Усмихна се. Мъжете налитаха на бой за най-незначителни глупости. Не се въздържа и проследи с пръст очертанятията на скачащия лъв. Наведе се и го целуна.

— Ммм.

Кристофър ухаеше толкова хубаво. Ризата му гъделичкаше носа ѝ, кожата му беше възсолена на вкус. Пръстите ѝ здраво се забиха в задника му, точно над раните, но пиратският капитан май нямаше нищо против.

Той се протегна и прокара ръка през черните ѝ кичури, смъквайки бабешкото боне. То се плъзна на пода и хладният въздух погали косата ѝ. Няколко къдрици се изплъзнаха от фибите и нападаха по раменете ѝ. Лекото им докосване наподобяваше целувките му. Той ѝ се усмихна лениво, сякаш знаеше какво ѝ се върти в главата.

Всеки момент щеше да я повали на пода, да я приклеци със снагата си и двамата да се вкопчат отчаяно един в друг — похотливо, сред купчина съдрани дрехи. Но вместо това той я погледна със сивите си очи и изрече:

— Затъжих се за теб, Хонория.

Тя не отговори. Продължи да очертава лъва, взряна в пръстите си. Кожата му бе гладка, топла. Краят на ризата му се раздвижи, когато той проговори.

— А на теб домъчня ли ти за мен? — настоя Кристофър.

— Не.

Той се стегна.

— Преди една минута беше влюбена в мен.

— Бях. Като девойка. Бях безумно влюбена в теб.

Още мълчание. Тя се наведе и с език проследи очертанията на татуировката. Той имаше божествен вкус, никога нямаше да забрави уханието му.

— Обичаше ли ме, когато се омъжи за мен?

— Да.

— Но сега вече не?

Тя прокара език напред-назад по заплетените ивици върху лъвската опашка.

— Не.

— Държиш се много безсрамно за жена, която не е влюбена.

Остротата се беше завърнала в гласа му. Тя вдигна поглед.

— Не е безсрамно. Ти си мой мъж.

Изведнъж той се изтърколи и нахлузи бричовете си, скривайки лъва и всичко изкушаващо.

— Един от двама ни е хвърлен в смут.

Кристофър седна и подпря гръб на стената. Хонория коленичи до него. Той не се беше закопчал, но панталоните го скриваха. Само че не целия. Очите ѝ се приковаха в съблазнителната плът под пъпа му.

Той въздъхна и промуши пръсти в косата ѝ.

— Би трябвало да съм ти сърдит, Хонория. Но точно сега съм обзет от прекалено силна жажда по теб. Щом вярваш, че единствено изпълняваш съпружеския си дълг, тъй да бъде.

— Това не е...

Кристофър я придърпа към себе си. Дъхът му — на ейл и на неговата собствена миризма — опари устните ѝ.

Тя забрави какво искаше да възрази. Възбудата изчисти всяка мисъл от главата ѝ. По-късно щеше да има време за съжаления. Сега сърцето ѝ биеше силно, ръцете и краката ѝ изтръпнаха, а желанието си проправяше път в нея с интензивност, от която болеше.

Хонория се наведе и го целуна по устните.

Той издаде гърлен стон и я притегли още по-близо. Тя вкуси нектара му и завъртя езиче по наболата брада на брадичката му.

Като не спираше да я целува, Кристофър отново смъкна камизолата и корсажа до кръста ѝ. Бавно я изправи на колене и с език описа пътечка от вдлъбнатинката на шията ѝ до гърдите, които се полюшваха пред него, натежали от възбуда.

Хонория отметна глава, притвори очи и обхвана главата му в шепите си. Той налага едната ѝ гърда и сладострастно я засмука. Заболя я, но беше невероятно.

Съешаването им всеки път беше гръмотевична буря, която яростно се засилваше и накрая избухваше във вихър от светкавици. Напрежението им достигна връхната си точка. Освобождението щеше да потопи кораба.

Той смъкна дрехите ѝ. Всеки сантиметър от голата ѝ кожа бе обсипан с целувки. Мускулите му се изопнаха, когато я повдигна и изправи на крака.

— Свали я тая рокля.

Ръцете ѝ трепереха, докато тя се подчиняваше. Избути я надолу по бедрата си и прекрачи извън кръга от плат. В същия миг той събу ботушите и бричовите си и най-безцеремонно ги изрита. Все още по долна риза, легна на пода и я привлече върху себе си.

Тя го възседна, докато топлите му длани шеметно милваха гърдите ѝ. Хонория се засрами. Миналите пъти не си бяха дали труда да се съблекат напълно.

Но от свенливостта не остана помен, когато тя се загуби насред абсолютната му красота. Ерекцията му, дълга и твърда, с къдриви тъмноруси кичурчета в основата, опираше в корема ѝ. Тя се размърда и се намести, докато мъжката му гордост не се озова точно между краката ѝ. Тя лекичко се отри в него, предвкусвайки сладостта.

— Винаги си влажна за мене, Хонория — рече той с предрезгавял глас. — Никога не ми се налага да се чудя желаш ли ме. А отворена ли си за мен?

Тя кимна. Женствеността ѝ беше набъбнала и срамните устни се бяха откренали, предчувствайки го вътре. Повдигна я, пръстите му потънаха в плътта ѝ. Корабата му мъжественост се надигна и той я наниза върху нея.

Разпъна я повече, отколкото предишните пъти. В чарлстънската килия всичко бе станало бързо и изгарящо. Сега той бавно я спускаше върху себе си, давайки ѝ време да свикне. Ръцете му бяха хлъзгави от пот, точно както тя бе хлъзгава от копнеж по него.

Нанизваше я все по-дълбоко, докато не се възправи цял в нея, твърд и уголемен до крайност. Очите му помръкнаха, докато я

наблюдаваше. Светлината на свещите озаряваше ресниците му, наболата му брада.

— Боже, Хонория, толкова се бях затъжил за теб — прошепна той.

Притегли я надолу, затваряйки последната частичка пространство помежду им. Главата ѝ се люшкеше назад като на марионетка, разпуснатата ѝ коса нежно падаше по раменете. Плътта ѝ бе изтръпнала, връхчетата на гърдите ѝ се втвърдиха, а цветът им стана в тъмночервен на фона на бялата плът.

Кристофър лежеше тихо под нея, а мускулите играеха под долната му риза. Тя би искала той да я свали, за да прокара ръце по тялото му, но не би. Бронзовото му гърло лъщеше от пот под триъгълното деколте.

А в лоното ѝ бе проникнала неговата напиреща, твърда мъжественост. Това освободи напрежението, назрявало отдавна в нея. Хонория приветстваше разпаления огън в пещерата си, искаше го, искаше Кристофър.

Така беше *правилно*. Единствения път, когато се почувства цялостна, беше когато с Кристофър Рейн стигнаха върха.

Не знаеше защо е така, знаеше само, че иска да го притегли още по-дълбоко в себе си, много по-дълбоко.

— По-силно, Кристофър, моля ти се.

Той изви нагоре хълбоци, подчинявайки се. Пот изби над горната му устна. Сивите му очи помътняхха като на пияница, топлите му длани обхванаха дупето ѝ.

Хонория отново отметна глава, притворила клепачи. Той пъкна палец на мястото, където телата им се съединяваха, и го притисна към венериния ѝ хълм. Очите ѝ се отвориха широко и тя изкрещя.

Хонория получи оргазъм, връхната точка на бурята. Тя извика името му и се опита да го всмуче още по-навътре. Той се движеше енергично, но изведнъж спря.

Тя цяла гореше за него и извика разочаровано.

Кристофър я избута да легне на юргана и я затисна с тежкото си тяло. Дишаше учестено. Хонория се отпусна на възглавниците, които беше настояла да купи, а той раздели краката ѝ и проникна с един плавен тласък.

Оргазмът ѝ продължи, гредите отразиха ехото на нейните викове. Кристофър я прикова на място с яките си ръце, неговата пот се стичаше върху гърдите ѝ. Той подири устните ѝ, притворил очи, и я целуна яростно.

Гласъците му го следваха мълчаливо, а възбудата му бе погореща от фурна. Членът му я искаше, разширяваше я, обладаваше я. Тя беше болезнено тясна около него, божествена болка, която никога нямаше да забрави и никога не беше забравяла.

Той накъсано си пое дъх и клепачите му потрепнаха. Простена нейното име и яхна вълната на оргазма си, дишайки мъчително, притворил очи.

След много дълго време той утихна. Отметна къдриците от челото ѝ и я целуна.

Тяхната буря свърши, отшумя. Кристофър я целуна по подутата уста и тя отговори на целувката му в нежна отмала.

Дълго време лежаха мирно; той я целуваше, а тя лежеше отпуснато. Корабът се люшкеше леко върху течението на реката, близката църковна камбанария отброи единадесет часът.

— Кристофър — прошепна тя.

Той я ухапа по вратлето.

— Толкова си сладка — промълви, сякаш не бе продумала.

— Когато казах, че не те обичам...

Той надигна глава. Руси кичури прилепваха към гърлото му, очите му бяха помътнели.

— Точно сега наистина не ми се говори на тази тема.

— Държа да разбереш.

Той постави пръсти върху устните ѝ.

— Хонория, тепърва ще имаме време да обсъждаме надълго и нашироко чувствата си. Засега нека просто се преструваме на любовници.

— Ние сме съпрузи, не любовници.

— Благодаря ти, че ме поправи. — В очите му проблесна самопрезрение. — В такъв случай ти нареждам да ме целунеш, жено.

Идеше ѝ да прихне:

— Та аз това правя!

Той сграбчи китките ѝ, вдигайки ги високо над главата ѝ:

— Това е друг вид заповед, на която очаквам да се подчиняваш безпрекословно.

Светлината на свещите образуваше диви сенки върху лицето му. Изглеждаше страховит, ала Хонория се чувстваше отмаляла и щастлива. Повдигна глава и го целуна по устата.

Устните му се отъркаха в нейните и той леко ги плъзна надолу по шията ѝ, по гърдите ѝ, обсипа с целувчици сгрятия ѝ корем. Облиза с език корема ѝ, целуна пъпа, положи глава на гърдите ѝ и се умълча.

Топлината му я успокои, крайниците ѝ се отпуснаха. Тя се унесе в сън, заслушана в слабия ромон на реката, тихите гласове на моряците, лаещото куче на брега.

Отвори очи отново и се взря в ярката луна. Главата на Кристофър лежеше върху рамото ѝ, топлата му коса беше разпиляна по гърдите ѝ. Шепотът му наруши тишината:

— Божичко, не мога да го направя.

— Хм? — промърмори Хонория.

Той изчака един миг и рече:

— Я заспивай, жено.

— Какво не можеш да направиш?

— Не говорех на теб.

Тя приглади един рус кичур назад от лицето му.

— Никога не съм си те представяла като човек, който не пропуска църква. Или който разговаря с Господ.

— О, аз съм в състояние да се моля, Хонория.

— За какви неща се моли един пират? — чувстваше се играва въпреки строгата нотка в гласа му. — За кораби, натоварени със съкровища, и управлявани от екипаж, който се дава без много бой ли?

Кристофър изсумтя и мускулите му се стегнаха.

— Онази сутрин на излизане от затвора се молих. Молих се да умра бързо. Без протакане, без да се излагам, без да върша ужасии от отчаяние, че ще загина.

Хонория докосна лицето му. Сърцето ѝ пулсираше от неговата болка.

— Не ми е приятно да мисля за това. Три дена не можах да изляза от стаята си. — Тя проследи с пръст скулата му. — Благодарна съм, че господ е сбъднал молитвата ти.

Ресниците му засенчиха страните му.

— Да, Всевишният ми спести бесилото и директно ме захвърли в ада.

Очите му бяха изгубили всяка дяволитост, всяка топлина.

— Само че ти бе спасен — напомни му тя. — Бил си заведен на кораб.

— Била ли си някога на английски търговски кораб?

— Не.

Той просто я погледна със сивите си очи, които бяха възвърнали обичайната си хладина.

— Животът на пирата е по-добър.

— Пиратите са главорези.

— Крадем товари — поправи я той. — Повярвай ми, Хонория, Източноиндийската компания е далеч по-разтревожена заради стоките, които пиратите откъват, отколкото заради броя на загиналите си служители. Ако просто колехме всички наред, но оставяхме корабите и товара им непокътнат, нямаше да има ловци на пирати.

Хонория замълча. Достатъчно често бе чувала от Джеймс колко благодарен щял да бъде еди-кой си капитан, че му е спасил товара. Изглежда загубата на пет-шест моряка и двама офицери минаваше за прилична цена за запазването на щайгите с фаянсови съдини и сладко вино.

— Брат ми Пол бе убит от пирати — тихо рече тя. — Също жена му и дъщерите му.

— Чух.

Хонория изучи контурите на лицето му с надеждата да открие някаква печал за нея, доказателство, че е изпитал съчувствие при вестта за гибелта на Пол. Ала изражението му бе неутрално.

— Разкажи ми за сестра си — подкани го тя. С изненада бе научила, че Кристофър Рейн има сестра като най-нормален човек.

— Природена сестра.

— Каква е тя?

Усмивката му се завърна, в ъгълчетата на очите му се образуваха весели бръчици.

— Страхотна. Няма по-добър телохранител, който да ми пази гърба. Абсолютно ми е предана, а аз ѝ се доверявам безрезервно. — Той прокара пръст по рамото ѝ. — Изчезна по същото време, когато Джеймс ме арестува. Оттогава не съм я виждал.

— Съжалявам — прошепна тя. — Наистина мразя Джеймс Ардмор.

— Силни думи. — Кристофър я изгледа недоумяващо.

— Това е истината. Той се разпорежда с живота на другите, а ако някой му се опълчи — бог да му е на помощ. Той нито веднъж не попита мен, своята родна сестра, какво би ме направило щастлива. Чудя ти се, че не го мразиш.

Кристофър сви рамене с вбесяващо търпение.

— Той си вършеше работата. — Пръстът му продължи да я милва. — Ти изглеждаше доволна, че те е направил вдовица.

Тя се надигна на лакти и избута ръката му.

— Как можеш да говориш такива работи? Обясних ти, че боледувах дни наред само при мисълта, че са те убили.

— После си оздравяла.

— Смяташ ме за равнодушна ли?

— Горе-долу.

— Горе-долу ли? — Тя седна. — Кристофър, казах ти, че те обичах, че скърбях по теб. Представа нямаш как се чувствах. Нищичко не знаеш за мен.

— Виж, с последното съм съгласен.

Хонория го изгледа яростно. Очите му бяха бистро сиви, с цвета на брилянти.

— Тогава защо се завърна? — попита тя. — Щом не вярваш, че съм те обичала и не си бил изненадан от годежа ми с друг, защо въобще се появи?

Той се вцепени. Тялото му я разделяше от фалшборда, солидна стена от плът, облечена в ризата му и увита в юргани.

— Защото на всеки мъж му е позволено поне веднъж в живота да оглупее заради жена.

Хонория почувства, че гневът му надминава всички познати предели.

— Значи си оглупял по мен? — попита тя със стегнато гърло.

Той отметна завивките и се изправи. Вдигна бричовите си от пода и нехайно ги обу. Пламъкът на свещите блестеше върху хълбока му, карайки лъва да оживее.

Той се закопча, наведе се над кревата и опря длани от двете страни главата ѝ. Ухаеше на любене, на мъжко семе, на самец.

— О, да. Страшно много.

Болка прониза сърцето ѝ.

— Значи не искаш всъщност нашия брак?

Той я целуна, спирайки с игричките. Тази целувка трябваше да я накаже и завладее, да я постави на място.

— Мисис Рейн, този брак няма да бъде разтрогнат. — Думите му бяха сурови. — Искам известно обезщетение за всичко това.

Той се надигна и неочаквано дръпна юргана. Студеният въздух накара плътта ѝ да настръхне. Кристофър бавно я огледа. Сивият му поглед се зарея по голите ѝ гърди, мекия ѝ корем, бедрата, които така охотно се бяха разтворили за него.

Погледът му беше собственически, на човек, който оглежда това, което му принадлежи.

Наричаше я „моята съпруга“, но се отнасяше с нея като с куртизанка. Тя, благовъзпитана млада жена, би трябвало да се чувства разстроена. Вместо това я връхлетя възбудата на несбъднатите ѝ фантазии и блянове. Той обичаше да я гледа, а тя обичаше, че той обича да я гледа. Без съзнателно да си дава сметка, Хонория разтвори крака и докосна руното черни косъмчета.

— Проклета да си. — Лицето му помръкна.

Той я събори на юрганите и същевременно рязко разтвори дюкяна си. Последва още една буря от страст; водовъртеж от студена ярост, която хем я плашеше, хем я възбуждаше.

Той безжалостно я разчекна и проникна в нея без никакво встъпление. Започна бясно да се движи, докато тя не запищя от нуждата по освобождение.

Кристофър издаде животински стон, когато разля семето си. Внезапно се откъсна от нея, закопча се наново и излезе от каютата, затръшвайки вратата.

Хонория се отпусна на кревата — сама, унижена. Ала нямаше да заплаче. Тя беше Хонория Ардмор и досега бе преживявала пострашни трудности от гнева на Кристофър Рейн. Една дама от най-видните чарлстънски фамилии не превиваше врат, само защото нейният мъж ѝ се беше ядосал.

Обзе я объркване. Не знаеше какво чувства. Болеше я от любенето, но тялото ѝ искаше още. Беше си обещала да признае своя

брак и да изпълнява задълженията си, ала сега нямаше представа какви са тези задължения.

Претърколи се на юрганите, които още миришеха на него, уви се в тях и с пресъхнали очи се загледа в стената.

Седлото, на което Кристофър язди до Съри, с нищо не облекчи болката в задните му части. Не усети разранената си кожа при любенето с Хонория, но сега дразненето беше почти непоносимо.

Отляво яздеше Финли и очевидно се чувстваше неудобно на седлото колкото него. Кристофър обичаше морето и имаше сухопътния транспорт за необходимо зло. На теория конете бяха прекрасни животни и той нямаше нищо против да ги угощава с моркови и да ги тупа по топлите хълбоци.

Ала яхнеше ли ги човек, те се превръщаха в демони със собствено съзнание. Веднъж в Китай беше яздил в пронизващия студ един инатлив жребец, който все се дърпаше към ръба на пропастта. От време на време едното му копито запокитваше някой камък в бездната и се дърпаше назад, уж изненадан. Когато стигнаха ниското, Кристофър слезе от седлото, обърна коня към себе си и го напсува на майка за голямо забавление на китаеца, от когото го беше наел.

Пътят към Епсъм не бе осеян с опасни канари и лятното време беше топло, но този кон се развличаше, като се плашеше от всяка муха, пчела, водно конче, комар или пеперуда, прелетели покрай носа му. Кристофър ръмжеше недоволено, обаче конят криволичеше насамнатам, без да го е грижа за чувствата му.

Джентълменът Хендерсън, който носеше английското село в себе си, яздеше коня си с непринудена грация. Той беше от онези дразнеци англичани, които могат да яздят всичко, вероятно притежават жребци, кръстени Велзевул и Мефистофел, и ги карат кротко да се подчиняват на волята им. Хендерсън се фукаше, като с лекота заобикаляше калните дупки по пътя, през които конят на Кристофър изглеждаше решен да прецапа.

Зад тримата конници трополеше ландо, собственост на Грейсън Финли. На него се возеха Хонория и Александра.

Докато яздеха, Грейсън обясни на Кристофър, че двете жени ще използват възможността да направят цялостна дисекция на

характерите им по време на пътуването. Беше изрекъл това с нежност.

Кристофър си представяше в какви краски Хонория ще обрисова нощта им пред Александра. Двете имаше да възкликават, че той е безчувствено животно, или, по-лошо, да му се смеят. Той отправи намръщен поглед към ландото тъкмо когато конят му хлътна в нова дупка.

Привидно петимата бяха просто приятели, които се разхождат сред природата. Къщата на Суитън се намиреше близо до Епсъмските възвишения. Собственикът ѝ беше отговорил на Хендерсън, че с радост ще му насрочи среща.

След протяжни обсъждания на етикета — главно от страна на Хендерсън и дамите — решиха, че Хендерсън ще проведе срещата сам. Финли, Кристофър и съпругите им щяха да се настанят в странноприемницата в съседното село и да се преструват, че се наслаждават на пикник по хълмовете.

Или поне Кристофър се преструваше. Останалите очевидно се забавляваха страхотно.

След като пикникът започна — с много момичешки кикот от страна на двете дами — Кристофър неспокойно се изкачи до върха на хълма. Оттам можеше наблюдава пътя, по който пое Хендерсън. Имението на Суитън не се виждаше, сгушено зад няколко по-ниски възвишения, заобиколени от потоци, покрай които растяха дървета. Плетове заграждаха нивите на селяните, които ги оряха с волове или коне. По зелените ливади пасяха овце, включително и на хълма, където стоеше Кристофър. На има-няма две крачки от него една овца си щипна трева и го погледна с благ интерес.

Долу баритоновият смях на Финли се смесваше с по-лекия кикот на Александра и Хонория. Двете дами бяха планирали излета до последната подробност — от подбирането на правилната храна до сдобиването с достатъчно голяма кошница, и това съпроводено с тревоги хубаво ли ще е времето. Докато се разполагаха в подножието на хълма, Александра и Хонория си бърбеха, смееха се, свели една към друга глави, покрити с дантелени бонета с панделки, които се вееха на вятъра.

Кристофър се зачуди дали и други мъже не са сключвали прибързан брак с прекрасни зеленооки представителки на женското съсловие, за които са давали сърце и душа, за да се събудят само за да

открият, че са довели в къщите си педантки, изпадащи в див ужас, ако предложиш салфетки, които не се връзват по цвят с покривката за пикник.

Сигурно, и то твърде много на брой. Съдейки от начина, по който изпиваше с поглед жена си, Финли също бе готов да се удави в локвата на женските щуротии.

Хонория цяла сияеше, докато решаваше дали сосът от омари си върви с желирани миди. Ала уловеше ли погледа му върху себе си, смехът ѝ затихваше и изражението ѝ охладняваше. Още една причина той да се изкачи горе.

Беше толкова различна от всичко досега в живота му, крехка като жълтите цветчета, които се подаваха от жилавата трева, и все пак достатъчно силни, за да раснат тук. Единствено непрестанната мисъл за нея в течение на четири години го бе накарала да се завърне у дома.

А щом отново я намери, тя се втренчи в него, все едно бе някой побъркан. Кристофър веднага разбра, че тя се пита защо изобщо се е появил. Той самият се питаше същото.

— Изгледът е прелестен.

Мекият ѝ южняшки акцент връхлетя сетивата му и той започна да си спомня защо.

Хонория спря до него. Носеше жълта лятна рокля от тънък муселин, под който не бе облечена много. За да го съблазни ли? Снощи ясно бе дала да се разбере, че го иска, независимо от чувствата си. Кристофър щеше да бъде глупак, ако не се възползва.

Щом направи онзи малък жест, когато той се готвеше да излезе, и тихичко попита „Желаеш ли ме?“ само ураган би го спрял.

— Александра казва — поде тя, все едно бяха най-обикновени познати, — че оттук можеш да наблюдаваш конните надбягвания в Дерби и да видиш всичко отлично, като си спестиш праха и шумотевицата.

Жената, която му беше крещяла да не спира, се притесняваше от праха и шумотевицата.

— Може би — продължи Хонория, — след като намериш сестра си, ще дойдем да гледаме състезанията. Ще си устроим друг прекрасен пикник.

— Пет пари не давам за конни надбягвания — озъби ѝ се той. — Или пък за пикник.

Тя внимателно се взря в него. Овцата ги погледна и двамата, щипна си още тревичка и я задъвка, заслушвайки се.

— Днес си станал със задника нагоре — изкоментира Хонория и изражението ѝ омекна. — Навярно си разтревожен за сестра си.

— И така може да се каже. — Той се вторачи в пътя, бесен, че дърветата му закриват гледката. Ако Хендерсън не се върнеше до един час, той щеше да нахлуе в имението и по дяволите, ако някой останеше шокиран.

Представата на Кристофър за договаряне беше да опре меч в гърлото на другия и да му нареди да се подчинява. Този метод винаги беше действал безотказно.

Хонория се усмихна — учтиво и неутрално, на Кристофър Рейн не му се полагаше топлота.

— Е, гледай Александра или мистър Хендерсън да не чуят, че пет пари не даваш за конни надбягвания. По всичко личи, че за англичаните това не е проява на добър тон. Ще бъдеш отлъчен от обществото.

— Аз съм само наполовина англичанин и то по една случайност. — Той подритна туфа мъртва трева. Вятърът поде стръкчетата и те се понесоха към овцата. Животното ги удостои с бледото си презрение и се завърна към хрупкането на свежа тревица. — Не ми е мястото тук, нито пък на теб.

— Зная. — Хонория зарея поглед по вечнозелените хълмове. — Казвам, че е прелестно, но не го харесвам истински. Цял живот съм виждала океана от прозореца на спалнята си и съм дишала бриза. Преструвах се, че ако се взра достатъчно силно, ще мога да видя чак до другия край на света. Тук се чувствам... окована.

Кристофър кимна.

— Аз също. Налага ми се да яздя вероломни коне, за да се придвижвам. Честно казано, тия животни са майстори на интригите.

Този път Хонория се усмихна истински и белите ѝ зъбки го омаяха.

— Не са, Кристофър!

— Не ми казвай, че си им намерила цаката!

— Не съм, просто съм свикнала с тях.

— Не мога да ги управлявам с юздата. Тия проклетници минават откъдето си искат само за да ти правят напук.

— Стига си приказвал глупости. — Очите ѝ, зелени като тревата, от която овцата сладко пасеше, искряха от веселие.

— Това е опасно, Хонория.

— Кое?

Тя изглеждаше толкова простодушна.

— Гълчиш ме нежно. — Гласът му притихна. — И се усмихваш невероятно.

Въпросната усмивка се изпари.

— Нямах желание да те гълча. Прощавай.

— Предпочитам да ми крещиш като селянка на пазара, отколкото да ми се правиш на учтива.

Изписаните ѝ вежди се повдигнаха.

— Защо да бъда нелюбезна със собствения си съпруг?

— Не искам да ми любезничиш. — Той я улови за раменете. — Искам да се разтвориш за мен както снощи.

Тя се изчерви, ала отвърна на погледа му.

— Боя се, че снощи се държах страшно неприлично.

Може би и тя, като конете, нарочно се стремеше да го подлуди. Допря се до гърба ѝ и с палци записва кръгчета по ключицата ѝ.

— Не ми е изтрябвала благопристойна съпруга.

— На всички мъже им е изтрябвала.

— Откъде знаеш, като си била омъжена само за мен?

— Чета книги.

Беше готов да се разсмее. Притисна ръката ѝ към твърдата издутина в кожените си панталони.

— Как мислиш, аз искам ли твоето приличие?

Хонория му хвърли свенлив поглед и смъкна дланта си надолу. Той скръцна със зъби при изтръпването, което остана след докосването ѝ.

— Искаш да се държа като безсрамница. — Тя се усмихна. — Обичам да съм безсрамница.

— Това ме устройва, жено моя.

— Когато за пръв път ме помилва, така те пожелах. — Тя се повдигна на пръсти и допря устни до ухото му, сякаш да прошепне тайна, която овцата не биваше да чуе. — Още те жадувам, Кристофър.

Той почувства топлината ѝ, въпреки хладния ветрец.

— Чудесно.

— Всичко е с главата наопаки.

— Нямам нищо против, докато ме галиш така.

Тя зарови лице в рамото му и се подчини. Дълго стояха така. Хонория нежно го разтриваше нагоре-надолу и го докарваше до сигурна лудост.

— Кристофър, когато ти казах, че не те обичам — всъщност го мислех.

— Предположих.

Опряла буза на рамото му, тя вдигна поглед към очите му.

— Но ми харесва да те докосвам. Страшно се възбуждам, когато и ти ме докосваш.

— Виждам.

Той погали набъбналото зърно, което напираше под корсажа на роклята.

— Ала не е същото, нали?

Ръката ѝ продължи танца си и на Кристофър му изчезна всяка свързана мисъл от главата. Положи целувка върху косите ѝ.

— Точно сега не ме интересува.

Тя проследи очертанията на ерекцията му. Ставаше трудно да се диша.

— Обичам тялото ти, винаги съм го жадувала и понеже съм ти съпруга, позволено ми е да те задоволя.

— Радвам се, че си схванала същността на своите съпружески задължения.

— Ако не бяхме навън, като нищо щях да те доведа до върха само с ръка.

— Почти си ме завела там, миличка.

Той повдигна брадичката ѝ и я целуна. Устните ѝ бяха опитни, но само той я беше учил.

Дланите ѝ спряха изкусителното си мъчение, обвиха се около врата му и го стиснаха здраво, както ѝ се искаше. Тялото и се заизвива като змия у неговото. Той довърши целувката и я долепи до гърдите си. Погали я по гърба и зарови нос в дантеленото ѝ боне, което ухаеше толкова хубаво.

Зад нея овцата ги зяпаше със стиска трева в муцуната.

— Какво си зяпнала, бе? — изръмжа Кристофър.

Хонория се обърна, съзря овцата и се разтреса от смях в прегръдката му. Животното ги изгледа отегчено, сведе глава и продължи обяда си.

Кристофър понечи да я прегърне отново, но Хонория се отдръпна и припряно си оправи бонето.

— Кристофър, държа да ти обясня защо казах, че не мога да те обичам.

Той завъртя театрално очи. Защо ѝ беше да настоява за сърдечни изповеди, когато двамата бяха пияни от желание? Спокойно можеше да ги остави за някой скучен ден, когато щяха да са лишени от възможността да се наситят един на друг.

— Няма значение — грубо отсече той. — За теб беше шок. Ще свикнеш.

Тя поклати глава и самурените къдрици се разлюляха върху челото ѝ.

— Моля те, нека ти обясня. Държа да разбереш. Когато казах, че не те обичам и няма да мога, имах предвид точно това — завинаги. Ти умря, Кристофър. Обичах те, а ти загина.

Той прокара опакото на дланта си по бузата ѝ.

— Всъщност не умрях обаче.

— Все едно. — Тонът ѝ стана суров. — Какво мислиш, че ми беше — да те имам и загубя в рамките на един ден? Толкова ме болеше, та си мислех, че аз самата ще умра.

Той отново я погали по косата, но тя се отдръпна, а очите ѝ блеснаха като смарагди.

— Затова се отдадох на болката и те оплаквах. После те пуснах да си отидеш. Налагаше се, мъката щеше да ме умори. Оставих те зад себе си. Завързах с черна панделка кутията си за спомени и я избутах в дъното на чекмеджето. — Тя го изгледа яростно. — Разбираш ли, Кристофър? Свърших със скърбенето по теб. Нямах избор. Изгубих брата, когото обичах повече от живота си — той беше другото ми аз, а някакъв си пират го застреля в открито море. Загубих го, и теб загубих. Не мога да го преживея отново, не мога. — Тя се задъха и млъкна. — Ще ти бъда съпруга, защото изрекох клетвата и подписах брачното свидетелство. Ще дяля леглото ти, но никога вече няма да те обикна.

Очите ѝ сияеха, докато тя го чакаше да ѝ се разкрещи, да я засипе с укори колко е отвратителна.

— Свърши ли?

Тя кимна.

— Засега. Просто проумей...

— О, ти беше пределно ясна. — Кристофър я хвана с два пръста за брадичката и завъртя лицето ѝ към своето. — Щом си решила да ме обслужваш, но да не замесваш сърцето си, твоя воля. Но запомни какво ми каза тук: че си моя съпруга по тяло и по име. Ще го изисквам от теб по всички възможни начини. Проумя ли *това*?

— Искаш да ти се покорявам.

— На всяко мое нареждане. — Гласът му беше твърд. — Ако ти кажа да се съблечеш и да ме обслужиш точно тук, докато твоите приятели ни чакат долу, ще изпълняваш ли?

— Да. — Тя бе пребледняла, но го гледаше предизвикателно.

Кристофър свали бабешкото боне, което тутакси бе намразил, и го захвърли на вятъра.

— Само смей да ми се правиш на мъченица, Хонория, и ще има горчиво да се каеш. Не ми е притрябвала саможертвата ти. — Той яростно я награби и изтерза устните ѝ в дивашка целувка.

Едно гласче винаги му бе нашепвало, че тя няма да го чака, но илюзията за обратното буквално го крепеше жив. Фактът, че тя открито му заяви колко не го обича пред някаква си овца, накара у него да се надигне бавен, смъртоносен гняв. Взривът предстоеше скоро.

Ала не сега. Трябваше да отиде при Хендерсън и да разтърси хубаво граф Суитън, докато оня не изпее каквото знае за Манда.

Кристофър прекрати целувката и рязко пусна Хонория. Тя го погледна с широко отворени очи. Разпуснатата ѝ коса падаше безредно по челото ѝ. Разрошена изглеждаше... апетитна мръвка.

Обзет от лошо настроение, той я стисна за китката и я помъкна към подножието, където ги чакаха Финли и Александра.

— Но аз мислех, че ти искаше...

— Щастливка си, че беше оная овца да те пази — изръмжа Кристофър.

Мистър Хендерсън се върна точно когато пикникът беше на приключване. Хонория не можа да сложи зальк в устата си. Направи ѝ впечатление, че Кристофър само побутва храната в чинията си.

Грейсън и Александра, изглежда, не забелязваха атмосферата, флиртуваха и се закачаха, а на Хонория ѝ идеше да крещи. Трябваше да се досети, че Кристофър няма да разбере. Беше се разсърдил, приемайки думите ѝ като лична обида.

В ландото Александра я беше предупредила, че да изясняваш чувствата си пред мъж винаги е мъчна задача. Според нея господата, толкова интелигентни в много други отношения, често закъсвали с емоциите. Просто не проумявали това, което на жените им идело отвътре.

Хонория не призна на Александра точната природа на чувствата си и не беше сигурна в правотата ѝ. Беше объркала напълно Кристофър, но не по-малко и самата себе си.

Благодари на Александра за съвета да изтълкува много буквално заръката на Кристофър да накупи каквото си поиска. Идеята се оказва доста полезна. Приятелката ѝ с усмивка беше обяснила, че същото нещо оказало сходен ефект върху Грейсън, докато двамата минавали през перипетиите на собственото си ухажване.

Мистър Хендерсън нагласи очилцата си и благодарно се възползва от предложението на Александра за вино и баница. Отпи от едното, хапна от другото и попи устата си със салфетка като съвършения английски джентълмен.

Кристофър го изчака изненадващо търпеливо да остави чинията си, да се прокашля и да докладва.

Граф Суитън се оказал подобаващо сърдечен. Бил поласкан да получи писмото му, с удоволствие удовлетворил искането му за визита и си побъбрили за отминалите времена. Да, обаче не знаел нищичко за жена на име Манда Рейн.

Кристофър сви юмруци, но изражението му не се промени, като се изключи пребледняването около устата.

Мистър Хендерсън продължи с поканата към цялата компания за градинско увеселение, устройвано от графа и съпругата му. Ако отидели, Кристофър лично можел да пита каквото го интересува.

Кристофър кимна еднократно. От него се излъчваше напрежение, но той не продума.

— Само че — заключи Хендерсън — според мен дамите не бива да отиват.

Разбира се, дамите шумно се възпротивиха и поискаха да узнаят защо. Хендерсън се смути.

— Графът е малко цапнат в устата. Обича да говори за жени, като нямам предвид дами.

— Съпругата му ще е там — вмъкна Александра. — Благоприличието ще бъде спазено.

— Да, но той изглежда малко смахнат. Не съм го виждал от момче и не го помня добре. — Хендерсън отпи от червеното си вино. — Не съм сигурен що за увеселение е намислил.

Александра сви вежди.

— Още една причина да присъстваме. Няма да чакам плахо, докато съпругът ми е въввлечен в разговор за леки жени.

Грейсън се ухили и чаровни бръчици се появиха около очите му.

— Недей се притеснява, гугутке. — Ръката му се плъзна около талията ѝ.

— Всички отиваме — заяви Кристофър. Той седеше малко встрани от останалите, прегърнал коляно с мускулестата си ръка. В тази поза изглеждаше съблазнителен. Сакото му беше разкопчано, ризата — разгърдена. — Хонория и Александра могат да приклецят съпругата в някой ъгъл и да я разпитат, докато с Финли се занимаваме с графа.

— Как изглежда сестра ви? — поинтересува се Хендерсън. — В един коридор зърнах две дами, но не ги видях ясно.

— Висока — тросна му се Кристофър. — Стройна. С черна коса. Има вид, сякаш може с един шут да те запрати от тук до Ямайка.

— А негърка ли е?

Кристофър рязко извърна глава. Надигна се с едно плавно движение, като лъв, надушил плячка.

— Видял си я.

8

— Не е изключено да съм я видял — поправи го Хендерсън. — Коридорът не беше добре осветен.

Хонория видя как Кристофър се свива, как си напомня, че английският пейзаж може да бъде преброждан от неограничен брой високи, стройни жени с черна кожа.

Мистър Хендерсън го погледна замислено.

— Ако обмисляте да се втурнете в имението и с бой да изтръгнете информация от графа, съветвам ви да се откажете. Той видя, че съм се загледал в дамите и ми съобщи, че ще са сред гостенките на увеселението. Държим ли се като цивилизовани господа...

— Ние не сме цивилизовани господа — намеси се Грейсън.

— Ние сме пирати. Нека мислим за графа и къщата му като за пиратски кораб. Ще го вземем на абордаж и ще освободим Манда.

Хендерсън го погледна с омерзение.

— Винаги е най-разумно да предусетиш какво е намислил противниковият капитан. Да се втурнем с главата напред ще донесе повече вреда, отколкото полза.

— Това вероятно си го научил от прочутия с благоразумието си Джеймс Ардмор — обади се Грейсън с иронично пламъче в очите.

— Той е благоразумен — потвърди Хендерсън — посвоему. Ето защо винаги побеждава.

Добродушното изражение на Грейсън помръкна, ала той направи с ръка знак „от мен да мине“ и утихна.

— Ще постъпим както предлага Хендерсън — реши Кристофър. Беше се превърнал в гранитен къс, покрит с лед, а мразовитите му очи представляваха прозорци към човека вътре. — Ще наблюдаваме къщата, за да сме сигурни, че никой няма да я напусне, и ще отидем на градинското увеселение. Ако жената не е Манда, ще оставим Суитън на мира. — Погледът му се плъзна по посока на имението, сякаш го

виждаше през възвишенията и дърветата. — Но ако държи сестра ми против волята ѝ, бог да му е на помощ.

Думите му бяха тихи, но юмрукът му така се стегна, че чак кокалчетата побеляха.

Безмълвният жест подсказа на Хонория, че към сестра си той изпитва същото, което тя — към Пол. За Пол би умряла. Ако той се намираше в графската къща, Хонория не би се спряла пред нищо, за да влети там и да го спаси.

Вникваше в неговите чувства, въпреки че, ако му го споделеше, Кристофър нямаше да ѝ повярва. Но ето как мъничко разбиране я приближи с една стъпка до мъжа, за когото се бе венчала. Не каза нищо и усърдно се зае да помага на Александра да почисти бъркотията от пикника, но се чувстваше малко по-спокойна.

Съпругата на графа изглеждаше добродушна жена, чиито единствен порок е прекомерната употреба на руж. Тя приветства гостите си в предверието на претърпаната къща с неподправено удоволствие.

— Лорд и лейди Стоук, за мен е чест.

Технически погледнато, по ранг лейди Суитън стоеше едно стъпало над виконт и виконтеса Стоук, ала явно бе доста щастлива, че Грейсън и Александра са удостоили с благоволение си нейното увеселение. На свой ред Грейсън ѝ представи Хонория и Кристофър.

Графинята им се зарадва не по-малко. Хонория извади на показ най-добрите си обноски, като направи реверанс и прие протегнатата ръка на дамата.

— Толкова се радвам, че се върнахте, мистър Хендерсън — рече лейди Суитън. — Сега сте сам, но няма да е за дълго, готова съм да се обзаложа. В градината ми са се събрали някои от най-хубавите дами в цяла Англия.

Графинята цвърчеше възбудено като птичка. Усмивката на Хендерсън беше измъчена.

Влязоха вътре. Александра и Хонория отидоха да се освежат, а господарката се отправиха към градината.

За облекчение на Хонория дамската стая бе празна. Тя унило се настани пред едно огледало и забодее изплъзналия се кичур от

прическата си. Александра щипна бузите си и оправи ръкава си.

— Е, лейди Суитън не изглежда виновна в нищо, освен в глупост. Никога не съм ги виждала из града. Странят от хората. Не се движат в ничий кръг.

— Може би провинцията им допада.

— Много си великодушна, мила моя. Струва ми се, че хората просто не ги харесват.

Хонория извади една фиба и я забодя наново.

— Стараех се да бъда учтива. — В интерес на истината граф и графиня Суитън не я интересуваха. От снощи Кристофър се държеше с ледена необщителност. Повечето време бе прекарал с Хендерсън в наблюдение на имението.

Искаше да обясни, че разбира нуждата му да намери сестра си, че е готова да помогне както може, но нямаше тази възможност. Той или се държеше настрана, или въобще го нямаше.

Беше си легнал, след като тя бе заспала. В сивкавата светлина на утрото я бе събудил, за да прави с нея любов — бегло и набързо. После се беше запилял някъде, оставяйки я възбудена, уморена и опустошена. Видя го чак след като слезе от ландото пред дома на Суитън.

— Ако лорд и лейди Суитън са нежелани — каза тя в опит да се разсее, — защо тук има много хора?

Александра сви рамене.

— Лято е, градинските увеселения са популярно забавление, а съвсем наблизо са Епсъмските възвишения. Хората биха простили всичко срещу няколко пошушнати съвета за конете и надбягванията.

— Ах, да, англичаните са луди по конете. В Чарлстън е същото. Макар че Кристофър очевидно не е много по тази част.

Александра се усмихна и белите ѝ зъби проблеснаха.

— Мила моя, омъжихме се за пирати, тоест и ние сме странни птици.

Хонория се замисли над това съждение. Страните ѝ бяха румени, очите ѝ искряха. Трябваше да признае, че изглежда много по-добре, откакто бе захвърлила репутацията си на вятъра и беше признала, че с Кристофър Рейн са съпрузи.

— И най-сетне си с мъжа, когото обичаш, мила моя. — Александра обви ръка около рамото ѝ.

Хонория не отговори. Клетницата беше влюбена до побъркване в Грейсън Финли и навярно приемаше, че Хонория и Кристофър живеят в идиличен сън. Даяна я беше предупредила, че Александра се рее в свят, пропит от сладникав оптимизъм.

— Нали всичко е наред между вас с Кристофър? — Съвършеното бяло чело се набръчка.

— Да, разбира се. — Хонория беше научена да не вади кирливите си ризи на показ.

Александра не изглеждаше убедена, обаче не задълба в темата. Вместо това попита:

— Да се присъединим ли към джентълмените?

Хонория кимна, доволна, че разговорът приключва, и двете се запътиха към преддверието.

Къщата на графа беше в класическия римски стил, наложен от ренесансовия архитект Андреа Паладио. Обзавеждането беше натруфено, по модата отпреди двадесетина години. Фоайе в черен и бял мрамор с широко вито стълбище водеше нагоре сред портретите на графския род Суитън.

Градината започваше от задната част на къщата и нейният проектант бил Кейпъбилити Браун, или така поне графинята гордо се похвали. Прави зелени или чакълени алеи се простираха между поддържани цветни лехи, окастрени живи плетове и храсти, подрязани във вид на различни фигури. От чешмите по ъглите бавно се процеждаше вода, а основната пътека водеше към поредица гранитни фонтани, всеки от които по-голям от предишния. Струите пръскаха нависоко и ветрецът поливаше всички с водни капчици. Някои гости се смееха, други проклинаха и се мъчеха да изсушат съсипаните си дрехи.

Александра и Хонория откриха джентълмените на една ливада. Те разговаряха с друг джентълмен, който навярно беше самият граф Суитън.

Както Хонория предполагаше, графът бе около петдесет годишен мъж, надебелял от угаждане с портвайн и бифтеци, червендалест от същото. Гърбът му беше изправен, а облеклото — безукорно; с две думи: провинциален английски пер. Твърде малко се отличаваше от английските благородници, които тя познаваше от Лондон или от Чарлстън.

Кристофър, мистър Хендерсън и Грейсън се бяха наредили около него. Александра спря и прошепна зад ветрилото си:

— Не са ли разкошни?

Хонория трябваше да се съгласи. Черният фрак на Кристофър се опъваше по широките му рамене, панталоните очертаваха изваяните бедра и мускулестите прасци. Не един и двама мършави, източени господа, които очевидно бяха натъпкали с подплънки чорапите си, заглеждаха със завист атлетичната му фигура.

Пшенично русата коса беше здраво сплетена и привързана със семпла черна панделка, фраковете не бяха на мода за военните или моряците, но облеклото на Кристофър бе възприето с възхищение поравно от дамите и господата. Безразличен към тяхното внимание, той беше вперил студения си взор в Суитън, който неспирно плямпаше.

Другите двама изглеждаха също толкова хубави, въпреки че Кристофър беше единственият, който възбуждаше въображението на Хонория. Грейсън и Хендерсън се бяха издокарали в черни костюми, прилепнали по високите им стегнати тела. Русата коса на Грейсън беше хваната в най-обикновена опашка, а тази на Хендерсън — най-светлорус от всички — беше модно подстригана. Ако не им беше постоянно ядосана, Хонория сигурно щеше да се наслаждава на общуването с такива красавци.

Излиянията на граф Суитън съдържаха основно радост, че са дошли. Няколко пъти повтори, че обичал нови лица. Когато мистър Хендерсън представи Хонория и Александра, Хонория внезапно усети защо той не е харесал графа.

Очите му бяха кафяви, широки. Тези очи се фокусираха в нея, сякаш искаше да прозре съществуването ѝ, да я обърне с хастара навън. Там не личеше никаква доброта или сърдечност, само скверен, нечист интерес.

Грейсън закрилнически метна ръка върху рамото на съпругата си и я претегли към мощната си гърд. Очите му, сини като заледено езеро, издаваха бдителност.

Кристофър не стигна дотам да я прегърне, обаче под неговия поглед графът отдръпна ръката, която беше подал на Хонория. Тя стори реверанс и скромно размаха ветрилото си, като по една случайност прикри с него разголената си шия.

— Очарователно — изкоментира графът. Гласът му беше някак мазен. — Сега разбирам защо не искахте да дойдете без дамите си.

Ръката на Грейсън по-плътно се обви около Александрилата талия. Кристофър не докосна Хонория, ала мистър Хендерсън се придвижи към нея.

Графът поде безопасните теми за лова на яребици и фазани, конното надбягване, което щеше да се проведе след няколко седмици, и за това в какви калища потъвали пътищата от дъждовете. Хендерсън и Грейсън отвръщаха уклончиво и неясно. Кристофър почти не продумваше, но затова пък беше обтегнат като струна.

Най-сетне графът заяви, че ще се завърне към функциите си на домакин и ще остави кавалерите на тъй прелестните дами. Само че докато се накани да тръгне, направи едно доста странно изказване.

— Обаче нали няма да пропуснете най-неустроимата част от програмата? — Устните му се извиха в остра усмивка, а похотливият му поглед сякаш се опитваше да издълбае дупка в плътта на Хонория. — В три часа. Струва ми се, че няма да останете разочаровани.

Тръгна си, без да изчака отговора им.

— Този човек не ми харесва — изръмжа Грейсън.

— Пълен проstack — съгласи се мистър Хендерсън. — Сега се сещам, че дядо му придобил титлата само защото се докопал до някаква пикантна клюка за кралица Ана. Очевидно така му затворили устата. — Той измърмори още нещо.

Грейсън разсеяно се заигра с къдрицата, която се виеше по бялата шия на Александра.

— Любима, разкъсам се между порива да те изпратя много далеч от тук и да не те изпускам от поглед.

— Мислех си, че ние трябва да разпитаме графинята — отбеляза жена му.

— Размислих. Няма да се откъсваш от мен, докато цялата тази работа не приключи.

Александра в никакъв случай не изглеждаше разстроена от новината. Хендерсън изсумтя гневно:

— Все някак ще се наложи да стигнем до истината. Колкото по-скоро се махна от това имение, толкова по-добре. В сравнение с графа даже разговорът с Финли изглежда приятен.

Грейсън му хвърли злокобен поглед.

— Дами и господа, нека си поприказваме с гостите. А после ще се срещнем за неустоимата част от програмата. Предчувствам, че ще бъде важно.

Той се отдалечи с ръката на Александра под мишница. Хендерсън извади лорнета си и пое в обратната посока. Хонория остана сама с начумерения си, умълчан съпруг.

— Да знаеш — деликатно го предупреди тя, — че обществото ще започне да те гледа накриво, ако застреляш графа.

— Да не мислиш, че давам пет пари? — неумоливо отвърна той.

— Не казах, че аз ще те гледам накриво.

Той я погледна преценяващо. За пръв път разговаряха от случилото се на хълма вчера.

— Застрелях двамина мъже, които ме нервираха по-малко. Избереш ли живота с мен, ще се нагледаш на какво ли не. Дано да ти стиска.

— Не припадам, ако това искаш да кажеш — отривисто го увери тя. — Нито пък съм ревлива като градинска лейка.

— Добре — изведнъж той постави ръка на лакътя ѝ и я побутна към човешкото множество.

С Кристофър не поведоха разговор с никого. Разхождаха се из градината, усмихваха се любезно и се преструваха, че се любоват на цветята — поне Хонория се преструваше. Кристофър най-вече пронизваше хората с ледения си поглед, от който те се отдръпваха като попарени.

Хонория не зърна сред гостите висока негърка. За сметка на това няколко обилно напарфюмирани дами с тежък грим и рокли със скандално ниски деколтета хвърляха многозначителни погледи на Кристофър.

Кристофър ги пренебрегна, сякаш бяха камъни, които трябваше да заобиколи. Хонория също ги пренебрегна, както се полагаше на дама от добро потекло. Зачуди се докога ще издържи търпението на Кристофър, преди да е съборил цялата къща, за да разбере каквото го интересуваше.

Разходката им свърши в другия край на лятната градина. Една чешма тихо бълбукаше, а наоколо бяха наредени празни пейки. Зад десетина рехави дървета се простираше зелена ливада, която водеше към сивкавото и плоско като тава езеро отвъд зелено-кафявите

възвишения. Неколцина от гостите бяха поели натам, но повечето се бяха съсредоточили в центъра на градината, при храната и напитките. На Хонория ѝ направи впечатление, че господата са прекалили с пиенето.

Кристофър склочи ръце зад гърба си и се вторачи в сребърното езеро. Изражението му беше спокойно, ала на челюстта му трептеше нервен тик. Хонория искаше да го утеши, да му каже: „Не се безпокой, ще я намерим“, обаче знаеше, че това съвсем не е сигурно. Хората непрекъснато изчезваха — било в морето, било от незнайна болест далеч от дома, или пък попадаха в някое далечно място без пукната пара в джоба и нямаше как да се завърнат. Ако сестра му бе негърка, шансовете да са я заловили и продали като робиня бяха големи, нищо че тя беше свободна жена.

Свободните негри в Чарлстън трябваше да носят документи, за да могат да удостоверят по всяко време, че не са роби. Колкото по-тъмна беше кожата им, на толкова по-голям тормоз биваха подлагани. Ако сестрата на Кристофър е получила възпитанието си на борда на френски или английски кораб, ако е била свободна по рождение без документ, който да го доказва, нищо чудно да са пленили, за да превива гръб в някоя ямайска или антигуанска плантация.

Хонория положи длан върху напрегнатата му ръка с желанието да му предложи утеха. Само дето Кристофър щеше да разбере, че думите ѝ дават напразна надежда, а не беше човек, който се осланя на напразни надежди.

Погледът му се насочи към нея, златните ресници засенчиха сивите ириси. Не се издаде дали жестът ѝ го е успокоил или подразнил, нито се отърси.

Тя обичаше да докосва ръката му — твърда като скала, непоклатима, жилеста. Кожата под гладкия плат беше топла, жива. Пръстите ѝ се плъзнаха нагоре-надолу по бицепса, любувайки се на стоманената му сила.

Такова удоволствие изпитваше да гали голата му плът. Без значение какво ѝ подсказваха главата и сърцето, тялото ѝ го жадуваше и сега тя чувстваше, че раздялата с него е невъзможно. Копнежът бе прекалено силен, а удовлетворението — отлагано прекалено дълго.

Побъркала съм се от похот по него. Може ли да се изгради брак върху такава основа?

Въпреки това знаеше, че физическата страст представлява голяма част от съпружеските отношения. Даяна и Джеймс гледаха да не се докосват много-много пред хора, но пък часове наред се затваряха в спалнята и издаваха звуци, които тя се правеше, че не чува. Грейсън и Александра се изпиваха с погледи, все едно останалият свят бе изчезнал. Родителите на самата Хонория всеки ден си бяха разменяли целувки и други знаци на обич, като с това си навличаха подмятания от своите деца. Но майка ѝ и баща ѝ изобщо не изглеждаха засрамени.

Да, тя знаеше, че страстта е част от брака, ала силата на собствения ѝ плам я плашеше. Непрекъснато ѝ се искаше да гледа Кристофър, да го докосва, да се къпе в топлината му. Помнеше как една приятелките ѝ в Чарлстън откри, че изпитва желание към собствения си съпруг. Със сълзи на очи беше признала на Хонория, че когато му го споделила, той се отвратил, изпратил я на курорт и ѝ наредил да се подложи на лечебни процедури, за да се отърве от гнусния си копнеж.

Хонория се съмняваше, че Кристофър ще се възпротиви на щенията ѝ, но нали този брак не беше нормален. Тайна церемония, проведена на бърза ръка в килията на осъдения, не беше същото като венчавка в църква, на която да се стече целият град.

Тя погали Кристофър, идиотски щастлива от това незначително физическо съприкосновение. От къде на къде щеше да го желае в тази префърцунена градина, докато той издирваше сестра си? Обаче слабините я боляха, тялото ѝ реагираше на близостта, докосването, аромата му.

Сякаш усетел нейния копнеж, Кристофър плъзна ръка към талията ѝ и я притегли в обятията си за целувка.

Имаше вкус на шампанско и желанието я връхлетя като потоп. Забрави къде се намира и защо е дошла. Съзнаваше само как езикът му милва нейния, топлите му длани върху гърба си, дъхът му на бузата. Искеше единствено да му се наслади. Вероятно можеха да се промъкнат зад живия плет и да продължат заниманието си. Може би той щеше безкрайно да дарява с нежни ласки възбудената ѝ плът.

Слава богу, Кристофър притежаваше самообладание. Той сложи край на целувката, като откъсна устни от нейните.

— Три часът е. Да се връщаме при забавлението.

Хонория смутено отстъпи назад.

— Да, разбира се.

Кристофър хвана треперещата ѝ ръка под мишницата си и я поведе напред. Докато вървяха към централната част на градината, Хонория забеляза недалеч техния домакин. Гледаше ги втренчено с многозначителна усмивчица.

— Мили боже! Графът ни е наблюдавал. Ще потъна в земята от срам.

— Той няма нищо против — просвети я Кристофър с тих глас. — Воайор е, обича да гледа. Каза ни.

— Колко нелицеприятно — Хонория усети гадене.

— Засега искам да ме мисли за точно толкова „нелицеприятен“. Тоест, докато успея да му изкопча надеждна информация.

Хонория спря рязко и полите ѝ изплющяха.

— Ти смяташ, че Манда е неустоимата част от програмата му.

— Манда е коронната част на всяка програма.

Той я бутна да върви нататък. Крачката му беше бавна, но силна. Хонория хвърли поглед към графа и прехапа устни. Ако излезеше, че Манда е наградата на Суитън, единствените му притеснения щяха да бъдат кой способ ще избере Кристофър за убийството му.

Зърна Грейсън и Александра, които се бяха запътили към широката ливада заедно с повечето гости. Недалеч Хендерсън ги следваше.

— Александра знае ли за графа? — прошепна тя.

— Не. Финли настоя да я оставим в неведение.

— А ти ми каза. — Хонория го стрелна с кос поглед.

— Ти си издръжлива. — Изражението му не се промени.

Сляха се с тълпата. В края на ливадата имаше скъпа беседка от типа, предпочитан от богатите господа, за да покажат, че уж са любители на гръцката архитектура. Гостите се събираха около нея като около сцена. Голяма квадратна конструкция, увита в копринени завеси, стоеше малко пред фасадата на беседката. Лакеи разнасяха подноси с шампанско, портвайн, бадемов ликьор и — за дамите — лимонада.

Положил ръката си на кръста ѝ, Кристофър насочваше Хонория към Грейсън и Александра. Мистър Хендерсън също се появи и застана от свободната страна на Грейсън.

Двамата мъже споделиха какво са научили. Нямахме нищо за Манда, но затова пък бяха узнали много клюки.

— Тук е Уелският принц — шепнешком съобщи Хендерсън. — Някъде наоколо. Никой не знае с кого. Уж присъства инкогнито. Вестникарските статии ще бъдат бичуващи. — В тъгълчетата на очите му се появиха весели бръчици. — Нямам търпение да ги прочета!

— Олеле! — Погледът на Александра обходи човешкото гъмжило. — Предполагам, че във вестника ще пише и за нас.

Хонория също се огледа. Не разпозна никоя височайша особа. Не разпозна никого, освен...

— Мистър Темпълтън!

Изрече го на глас, толкова огромна бе изненадата ѝ. Мистър Темпълтън беше сам, без майка си.

— Мис Хонория Ардмор... тъъ... мисис Рейн. Приятен ден за градинско увеселение, нали?

Хонория се вторачи в него. Александра я сръчка, напомняйки ѝ за добрите маниери.

— Ами... да.

Мистър Темпълтън се поклони с почервеняло лице и побърза да се махне.

— Какво търси той тук? — Хонория метна яростен поглед на Кристофър.

— Нито имам представа, нито ме интересува — прошепна ѝ той равнодушно.

Александра си завя с ветрилото и проследи опитите на мистър Темпълтън да се загуби в тълпата.

— Изненадва ме, че е тук, щом графът е толкова нелицеприятен.

— Гледа да се налудува на младини — обясни ѝ Кристофър.

Преди Хонория да му потърси сметка за това чудато изказване, лакеите заеха позиция на стъпалата на беседката и графът се изправи пред увитата конструкция.

— Налага се да бъдем предпазливи, приятели мои — започна усмихнато той. — Сред нас скита диво животно, което в никакъв случай не бива да избяга.

Развълнуван шепот пробягна през навалищата. Няколко дами си завяха с ветрилата. Кавалерите проточиха вратове.

— Не се тревожете — продължи графът. — Не ще го пуснем от клетката. Но ако все пак избяга... — Той замълча за по-силно драматично въздействие.

Една дама се направи, че припада и изкусно се изтърколи в обятията на стоящия до нея джентълмен.

— Ние сме взели всички мерки за вашата сигурност. — Суитън кимна. Двама лакеи се запътиха към беседката в старогръцки стил. — Готови сме. Кой сред вас ще се опита да укроти дивия звяр?

Лакеите дръпнаха завесите и отдолу се показа дървена клетка. Бе доста стабилна и достатъчно голяма вътре да влезе човек.

Точно по средата стоеше жена. Главата ѝ беше гордо изправена, очите ѝ святкаха предизвикателно, снагата и беше едва-едва загърната в леопардова кожа. Бе висока, стройна, с лъскава черна кожа. Изглеждаше много, много гневна, само че този гняв бе нищо в сравнение с онова, което Хонория видя в очите на Кристофър Рейн.

9

Фитилът на бавния кибритлия Кристофър догоря, пламъчето стигна до барута и експлозията започна. Нямахте ясен спомен да е бутнал Хонория в ръцете на Хендерсън, но установи, че е скочил към беседката с решителността на поток лава.

Манда обърна глава и го видя. Тъмните ѝ очи проблеснаха, тя спря да диша. После нарочно се извърна с неутрално изражение, все едно не беше зърнала току-що брата, когото четири години бе смятала за мъртъв.

— Мистър Рейн! — възхитено извика графът. — Първи ли ще се нагърбите с нашата амазонка?

Кристофър кимна отсечено и скочи на стъпалата. Разнесоха се ръкопляскания, придружени от смях, и тъй като това беше Англия, мъжете започнаха да се обзалагат.

— Двадесет гвиней за амазонката!

— Пуснете ме — през зъби нареди Кристофър на лакеите.

Суитън лъчезарно се усмихна — като учител на ученик, който изведнъж е схванал урока.

— Мисис Рейн проявява разбиране, а? Хубаво нещо е да имаш снизходителна съпруга. — Той даде знак и единият лакеи извади ключ. — Ако я надвиеш, можеш да я оправиш — тихо обясни графът. Очите му блестяха. — Ако ли не, ще се опитаме да те измъкнем цял.

Манда и Кристофър се спогледаха, черни очи и сиви. Бяха усвоили уменията да се разбират без думи и то безпогрешно сработи сега.

Кристофър усети напрегнатия поглед на Хонория. Тя не възрази, не взе да го разпитва и разубеждава, не се опита да го спре. Явно знаеше какво му е. Мнението му за нея се повиши.

Кристофър си свали фрака и шалчето и нави ръкавите си. Няколко дами от предната редица въздъхнаха горестно.

Той кимна на лакея, който отключи клетката с трепереща ръка и бързо отвори вратата, колкото Кристофър да се промъкне, после тихо

щракване му подсказа, че е бил заключен. Множеството поутихна в очакване на зрелището.

Нервна и неспокойна, Манда крачеше из клетката като диво животно. Не разполагаше с оръжие и не носеше нищо, освен глупавата леопардова кожа, която несъмнено щеше да се изхлузи при започването на боя. На Манда не ѝ пукаше, но това беше поредната причина, поради която Суитън щеше да умре.

Кристофър се зачуди дали досега някой мъж я е надвил. Съдейки по свирепия ѝ поглед, силно се съмняваше.

Даде ѝ сигнал, забележим само за нея. Тя кимна недоловимо и му се нахвърли, замахвайки с крак към лицето му. Кристофър лесно блокира ритника и двамата започнаха да показват хватки, които бяха усвоили преди много години.

По някаква случайност леопардовата кожа не се свлече за голямо разочарование на господата. Облозите обаче валяха неспирно — имаше за Кристофър, но повечето бяха за Манда.

Манда се задъха, по смуглата ѝ кожа избиха блестящи капчици пот. Господата взеха да ѝ отправят похотливи комплименти. Манда не им обърна внимание. Взорът ѝ не се отделяше от Кристофър в очакване на неговите команди.

Толкова често бяха правили това преди — било за да поддържат форма, било за да печелят облози по кръчмите. Тя отново замахна с ритник, той улови ходилото ѝ и я завъртя, посегна да я сграбчи, но Манда лесно му се изплъзна. Четири години не се бяха виждали, но безпроблемно общуваха без думи. Сърцето му биеше бързо от облекчение и радост. Тя беше жива, тя беше цяла-целеничка.

Когато скочи към клетката, той нямаше ясен план; ръководеше го гневът — изгарящ и силен. Сега се успокои и състави стратегия в тон с досегашния замисъл, който тримата с Финли и Хендерсън бяха разработили.

Отново ѝ даде сигнал. Тя отговори с второ едва доловимо кимване. Когато го връхлетя, улови ризата му и я смъкна. Мъжете се засмяха, жените изпискаха. Кристофър чу шумното ахване на Хонория.

Манда бързо усука ризата като примка. Когато Кристофър я атакува, я метна около врата му и я затегна.

Манда беше яка. Кристофър напрегна жилите на врата си, но тънкият ленен плат го прежули. Задави се. Гъвкавите ѝ ръце

неумолимо го дърпаха назад. Той задържа примката от врата си и това не беше изцяло преструвка. Мъжете викаха насърчително. Манда показно затегна примката.

— Моля ви се, някой да му помогне! — Гласът на Хонория надви шума.

Кристофър чу съвсем близо как Финли ревна страшно:

— Отворете клетката!

Ключалката се превъртя и дървената врата се отвори. Изведнъж Манда захвърли ризата и двамата едновременно се втурнаха към отвора, Финли вече беше избутал единия лакеи от стъпалата, сега Манда накара втория да полети след него.

Тълпата изпадна в хаос. Дамите пищяха, кавалерите ругаеха. Мъжете наскачаха, готови да спрат Манда, готови да спрат Кристофър. Чу се звукът от юмруците върху човешка плът, докато Грейсън с удари проправяше път. Манда раздаваше ритници наляво и надясно, но повечето мъже бяха пияни и буйстваха. Гъста навалица се струпваше около тях.

Неочаквано се разнесе висок писък и звукът от нечие рухващо на земята тяло.

— Помощ, помощ! — развика се Александра. — Олеле, боже! Мисис Рейн припадна.

Стиснатите устни на Кристофър неволно се извиха в гаменска усмивка. Тези двенките бяха истински съкровища. Щеше да покаже на Хонория благодарността си.

Само че първо трябваше да се измъкнат. Една трета от мераклиите за бой се отзоваха на Александрияния призив, доволни да се заемат с не чак дотам опасна дейност. Другите две трети весело продължиха стълкновението, готови да ги повалят на земята и да ги пребият до смърт.

Тогава Хендерсън се появи. С пистолет. При вида на оръжието със седефен кобур в ръцете на човек, който изглеждаше повече от способен да го използва, повечето гости размислиха и се разбягаха с викове „Спри, човече!“.

Групичка мъже се изпречиха на пътя им. Опиянени от портвайна и във войнствено настроение, те се приготвиха да пленят обратно амазонката, независимо от цената. Дребна фигура прехвърча покрай Кристофър и се втурна към групичката. С разветите пешове на палтото

си Рупърт Темпълтън повече от всякога приличаше на дребна, целеустремена комета. Той размаха нещо, вероятно кух бастун, в който беше скрита тънка сабя, и разпореди да се разкарат. Мъжете го зяпнаха, сякаш някое кутре беше изхвърчало от кучешката колибка и бе започнало да вие като вълк. Насмешката напусна лицата им, когато той взе да ги бодне с острието. Те нададоха яростен рев и го подгониха, като разчистиха пътя на Кристофър и Манда към езерото.

Манда хукна. Кракът ѝ се закачи в туфа трева и Хендерсън я подхвана. Тя се отдръпна, готова да го удари, но Кристофър я възпря.

— Той е с нас. Финли, прибери дамите.

Кристофър не дочака края на командата. Кристофър, Манда и Хендерсън се завтекоха към езерото през изисканата градина и по зелената ливада. Когато подминаха мистър Темпълтън, той спря и им отдаде чест.

Кристофър му се отблагодари, като го измъкна от дендитата, които беше вбесил, и го избута обратно към градината. Темпълтън образува фуния с ръцете си и извика:

— Грижете се за нея, мистър Рейн!

Манда, Хендерсън и Кристофър отпратиха към плоската ивица вода, която се простираше от имението до голите хълмове. В края на малкия кей беше завързана лодка. Качаха ли се на нея, преследвачите им трябваше да ги настигнат с плуване или да излязат на пътя с надеждата да ги пресрещнат, но по суша разстоянието се вземаше за един час.

Повечето преследвачи бяха изостанали. Половината лордове и джентълмени на соарето имаха вид, все едно правеха обичайната си неделна разходка с малко по-бодро темпо. Другата половина, постегнатите физически, се наслаждаваха на гонитбата. Смееха се, пускаха цветисти коментари и се шегуваха какво ще направят на Манда, когато я пленят. Звукът от ботушите на Кристофър отекна върху дъските на кея и един по един тримата седнаха в лодката. Кристофър намери двата пистолета, които беше скрил там миналата нощ, и ги насочи към първия господин, който стигна при кея.

— Стой!

Командата бе изречена ясно. Джентълменът вдигна ръце и спря, ботушите му остъргаха дъските. Другите се струпаха зад гърба му.

Хендерсън развърза греблата и тихичко загреба. Кеят, който не беше създаден да издържи теглото на десетина пияни джентълмени, които се налагаха един друг, крещейки, грациозно се огъна и се срути във водата. Кристофър свали pistolетите и седна, без да обръща внимание на хаоса от цамбуркащи глави и крайници.

Той дори нямаше риза, а Манда бе кажи-речи гола. Облеклото на Хендерсън все още беше безупречно, а очилата му блестяха на първите слънчеви лъчи. Дори косата му не бе разрошена.

Манда погледна брат си и каза:

— Как така излезе жив, по дяволите?

— Търсех те — отговори той. — Хендерсън, поеми румпела. Твърде ми е студено, за да не гребам.

Размениха се. Хендерсън спря колкото да разкопчае фрака си и да загърне раменете на Манда. Кристофър затаи дъх, очаквайки тя да стисне Хендерсън за китката и да го запокити зад борда. Вместо това Манда се пулеше насреща му, сякаш никога преди не беше виждала мъж.

— Значи не са те обесили? — обърна се тя към Кристофър. — Как не се досетих.

— Племето Рейн е трудно за изтребване — изпъшка Кристофър, докато налягаше греблата. Адреналинът му спаднаше и му се прииска силно питие и хубаво любене с Хонория — точно сега.

— Щях да намеря това роднинско събиране за много потрогателно, ако знаех, че Хонория и Александра са в безопасност — прокашля се Хендерсън.

— Финли ще ги натовари в каретата, както е по план. — Кристофър се усмихна на себе си при мисълта, че ще притегли Хонория в обятията си още щом я зърне. Разбира се, когато Манда му смъкна ризата, тя бе видяла аномалията на торса и щеше да има много въпроси. Не му убягнаха потайните погледи на сестра му, която искаше да попита, но реши да изчака.

— Дано. — Хендерсън направи гримаса. — Тази проклета лодка е пълна с вода. Край, обувките ми са съсипани. Дано да оцените жертвата ми, мис Рейн.

Манда отново го зяпна. Според Кристофър надали някога се бяха обръщали към нея с „мис Рейн“.

— Че то това лодка ли е! — презрително отвърна тя.

— Че то това е най-доброто, което ни попадна под ръка — сопна й се Хендерсън.

— Че ти много странен спасител се извъди, ей! Нямаше ли да пиеш чай с кралицата?

— Че ти си била много неблагодарна — изръмжа Хендерсън. — Едвам те измъкнахме.

— От тълпа, пълна с пияни като кирки дендита! Че то това работа ли е?

Манда бе напрегната, ръцете й стискаха планшира, гласът й пресекуваше. Кристофър виждаше това, но Хендерсън изглеждаше недоволен и заядлив.

— Че то това бил щастливият ти ден!

Лодката натежаваше и внезапно панталоните и ботушите на Кристофър бяха залети със студена вода.

— Че то това било потъване, приятели мои! — вмъкна той със спокоен тон.

— Добре че пиратите умеят да плуват. — Манда захвърли фрака на Хендерсън и се гмурна в езерото, описвайки изящна дъга. Кристофър хвърли греблата и я последва. Изплува навреме, за да чуе как Хендерсън промърморва: „Гръм и мълнии, та това бе чисто нов костюм!“.

Граф Суитън седеше на стола си пред камината, а поддържаните му ходила, обути в меки пантофи, бяха протегнати към огъня. Камериерът му го беше оставил да пие портвайн и да се гневи. Утешителната прегръдка на кадифения халат не можеше да компенсира загубата на неговия любим експонат.

Синът на стария Хендерсън имаше да отговаря. Суитън трябваше да прозре, че Рейн е изпечен престъпник, въпреки че имаше такава възпитана съпруга и дружеше с виконт. Беше се възхитил на телосложението му, ала когато амазонката му смъкна ризата, беше връхлетян от шеметен ужас.

Изпечен престъпник, това бе най-точното определение за него.

Виж, момчето на Хендерсън беше истински английски джентълмен — с много бяла кожа, почерняла от слънцето, и коса, светла като месечината. Тъкмо Хендерсън е трябвало да се венчае за

прелестната чернокоса съпруга на Рейн. Рейн беше най-прост боксьор. Главорез. Унинието бавно го обземаше. Рейн открадна неговата черна амазонка, високата, силна, красива жена, която се биеше по-добре, от който и да било мъж. Никога нямаше да намери втора като нея.

Един пън се разпадна в камината. Пламъците се плъзнаха нагоре и пак надолу. Огънят не беше накладен както трябва. Вече гаснеше, а как щеше да издържи до сутринта? Суитън раздражено посегна към ръжена.

Нещо студено се допря в бузата му. Суитън сърдито се извърна и откри, че гледа в дулото на пистолет.

Зад пистолета стоеше Кристофър Рейн. Беше само по панталони и ботуши. Сивите му очи бяха ледени, дългата плитка — мокра.

Вниманието на Суитън бе приковано от аномалията под яките гърди на пирата. Сякаш някой бе изкусно изваял мраморна статуя на съвършения елински атлет и отломил огромен, неравен къс от лявата страна. Плещите на Рейн бяха превъзходни, мускулите на гърдите — квадратни и твърди, но лявата му паласка се израждаше в хлътнатина, осеяна с белези и бели ивици, които изпъкваха на златистия тен.

Някой напълно беше обезобразил тялото на този мъж и дефектът, а не толкова пистолетът, накара Суитън внезапно да отмалее. Той храбро се опита да изиграе ролята на оскърбената невинност.

— Как смеете, господине? Нахълтвате в къщата ми под фалшив предлог и отмъквате имуществото ми.

Пистолетът се заби в бузата му.

— Тя не е робиня. Тя е свободна жена, която ти си държал в клетка.

— Плащах ѝ!

— Тя твърди, че си пропускал плащанията и си подправял храната ѝ с опиум, за да е твърде уморена да избяга.

— Значи е лъжкиня.

Удар в слепоочието го накара да се олюлее. Суитън се строполи пред огнището, наранявайки колената си в каменния под. Той изпъшка от болка и скришом се пресегна за ръжена.

Ръженът издрънча върху килима, изритан от калния ботуш на Рейн.

— Мъча се да реша да те убия ли, или не. — Гласът му бе постуден от всичко, което Суитън досега бе чувал. — Жена ми се

притеснява за последиците от убийството на граф, но аз не се впечатлявам особено.

Суитън се разтrese целият.

— Ще увиснеш на бесилото. Ти си най-обикновен престъпник.

— Вече увиснах на бесилото и още съм жив.

Графът пресекливо си поe въздух.

— Щях да ти я продам, ако знаех, че толкова я искаш.

— Тя ми e сестра.

Суитън се опули. Ама този мъж капчица цивилизованост ли не притежаваше?

— Това не e нещо, с което да се хвалиш!

В следващия миг бе издърпан за косата, а студеното лице и ужасяващите очи на Кристофър се доближиха до лицето му.

— Отгледах я от времето, когато тя проходи. Изключително я обичам. Знаеш ли какво e мнението ми за животното, затворило я в клетка?

— Няма да ме убиеш. Ако искаше, досега да си го сторил.

За негово изумление Кристофър се усмихна. Не беше хубава усмивка.

— Ако това бе пиратски кораб, да, щеше да си мъртъв. Акулите досега да са разкъсали телесата ти. Но аз се опитвам да постъпя цивилизовано.

Суитън се хвана за думата.

— Цивилизовано. Да, ако беше цивилизован, щеше да ме поканиш на дуел, за да уредим разногласията си като джентълмени. — Умът му работеше трескаво. Успееше ли да накара бандита да насрочи дуел, щеше да намери как да се измъкне, или още по-добре — кой да го замести. Щеше да се позове на лошо зрение или нещо такова.

Усмивката на Рейн стана още по-широка и той заприлича на една от акулите, за които току-що бе отворил дума.

— Добре, ще го направим по-увлекателно. — Той се наведе, при което огромните му мускули се сгънаха, и вдигна ръжена. Без да престава да се усмихва, подаде пицкова на Суитън.

Графът бързо насочи пистолета, дръпна петлето и стреля. Отекна същински грохот, който обаче не заглуши мъртвешката тишина на стоварения ръжен.

Хонория стопли длани с чашката от фин порцелан и вдъхна аромата на горещо кафе. Седеше в мъничката дневна на Александра, увита в шал, и слушаше как всеки разказва своята версия на събитията. Даяна пристигна, довеждайки и децата, когато научи, че са се върнали. Сега тя също слушаше с наострени уши, а червената ѝ коса блестеше на пламъка от многото свещи.

Хонория бързо претупа собствената си история. Щом я завладял страхът, че Кристофър и Манда ги гонят твърде много хора, решила, че е назрял мигът за един драматичен припадък.

Александра и няколко услужливи дами я бяха отнесли в къщата, където Хонория уж се бе съвзела. Когато останали сами, с Александра бързо отишли на централната алея, където Грейсън ги прибрал в каретата. Понеже преследвачите на Кристофър и Манда минали през градината, пътят пред къщата бил пуст.

Лесно се срещнали с доста мокрите спасители в другия край на езерото. Александра и Хонория загърнали Манда в топли одеяла, защото леопардовата ѝ кожа останала на дъното на езерото. Младата негърка останала абсолютно удивена, когато Кристофър небрежно подхвърлил: „Чернокосата ми е жена“ и не свалила поглед от Хонория през целия път към Лондон.

Грейсън вдигна чашата си с алкохол към Хонория:

— Великолепна актриса си. Поздравления.

Хонория вежливо му благодари, но далеч не се чувстваше доволна или умна. Кристофър не ѝ беше продумал. Беше се отдръпнал в себе си, а на нея ѝ се въртяха мисли единствено за страшната рана под гърдите му.

Даде си сметка, че от завръщането си насам не е свалил ризата си пред нея. На сватбения им ден тялото му бе силно и цяло, със стегнати и красиви мускули. Между тогава и сега му се бе случило нещо, а той не бе пожелал да ѝ каже.

Кристофър седеше небрежно на един стол с права облегалка, опрял лакти на коленете си, а в пръстите му се поклащаше чаша с уиски. Беше облечен в собствените си дрехи — бричове, ботуши, недозакопчана риза и фрак, който прикриваше обезобразения му торс.

Манда кратко разправи преживелиците си. Дошла в Лондон да търси работа и попаднала на един от лакеите на граф Суитън.

Получила предложение да се преструва на дивачка от амазонската джунгла пред приятелите му. Решила, че шегата си я бива и приела.

Суитън решил, че хитрината е минала невероятно добре и поискал Манда отново да актьорства. Когато отклонила предложението му и си поискала парите, той отказал да плати и не я пуснал. Опитала да се си бори, но той просто я заключил и почти я уморил от глад. После ѝ дал храна, в която имало опиум.

Манда не изглеждаше съсипана от това приключение. Седеше по турски и носеше риза и панталони, отказвайки рокля на домакинята. Самурената ѝ коса се стелеше по гърба на чудно буйни къдрици. Черните ѝ очи, обрамчени от дълги мигли, наблюдаваха всички с живо любопитство. Широка ѝ уста се усмихваше или мръщеше без преструвки. Това беше една млада жена, която не прикриваше чувствата си.

— Той е отвратителен — отбеляза мистър Хендерсън. — Ще имам грижата отсега нататък родът ми да го счита за мъртъв.

— Сигурна съм, че това ще го хвърли в див ужас — изсумтя Манда.

— И още как, мис Рейн — намеси се Александра. — Най-лошата участ за един джентълмен е да бъде отритнат от останалите джентълмени. Всички важни люде ще го отбягват. Щом Грейсън си поприказва с херцог Сен Клер и останалите в Уайтс, граф Суитън ще се види натикан в миша дупка.

Манда изгледа всички един по един и накрая се обърна към Кристофър:

— Те истински ли са?

— Финли е станал богобоязлив пер. — Лека усмивка докосна устните му.

— Богобоязлив ли?

— Страхувам се, че да — тържествено кимна той.

— Искаше ми се да ви попитам, *мис Рейн* — натърти Хендерсън, — защо не се опитахте да избягате?

Манда отново се намръщи. Напрежението между тях двамата бе неестествено високо.

— Как така не съм се опитала?

— Вчера ви видях да се разхождате из къщата със съпругата на Суитън. Няма да повярвам, че не сте могли да избягате от дама,

въоръжена с една нищо и никаква чантичка.

Изражението на Манда стана зловещо.

— Пускаха ме навън единствено, след като жената ме натъпкваше с опиум.

Стаята утихна.

— Съжалявам, че не го убих — едва чуто пророни Кристофър.

Грейсън кимна. Погледът му беше сериозен.

— Остави го на мен. Не ме интересува, че е пер, ще го докопам и тежко му. Това ще бъде моята лична мисия.

Хонория не беше попитала как се е разправил Кристофър с графа. Когато се разделиха при езерото, лицето му бе толкова мрачно, че тя не събра кураж да го попита какво е намислил. Щом Кристофър го беше оставил жив, Суитън бе извадил по-голям късмет, отколкото заслужаваше.

Манда сви рамене.

— Накрая все щях да се измъкна. И през ум не ми е минавало, че ти ще възкръснеш и ще ме спасиш. — Усмивката, насочена към брат й, би разтопила и най-коравото сърце.

Хонория забеляза, че двамата много си приличат. Високото чело и решителната извивка на челюстта при Кристофър имаха своята женска версия у Манда. Очите им бяха с различен цвят, но формата бе еднаква, също и блясъкът, издаващ неустрашимост. По-скоро в тези очи се съдържаше намек, че светът трябва да се безпокои, щом Кристофър и Манда образуват комбина.

Седяха в противоположните ъгли на стаята и не показваха нито радост, нито вълнение, че се събират след четири години. Хонория обаче усети връзката помежду им, която много напомняше на връзката й с Пол. Брат и сестра лесно поведоха разговор, все едно са били разделени само дни. Понякога единият завършваше изреченията на другия, без дори да се усети.

Вълненията бяха поотминали и крайниците на Хонория тежаха от умора. Денят бе дълъг и изнурителен, но тя не искаше да заспи тъкмо сега. Разговорът, който бе провела тази нощ с Александра, още не й излизаше от главата. Кристофър беше казал, че ще си починат тук за остатъка от нощта и на сутринта ще се качат на кораба. Надяваше се, че ще има време да приложи идеите си на практика и че за тази цел ще смогне да остане будна.

Вече бе два часът. Неочаквано Кристофър заяви, че Хонория изглежда уморена и е време да си ляга. Погледът му съвсем не беше любвеобилен.

Хонория се предаде. Пожела лека нощ на всички и се качи в стаята, която Александра им бе отредила. След като си изми зъбите и се среса, облече нощницата и легна в масивното легло с балдахин. Опита се да остане будна, ала вероломните ѝ клепачи упорито се затваряха.

Естествено, той нямаше да дойде при нея. Вероятно щеше да остане долу и цяла нощ да говори с Грейсън и Манда. Въпреки че Манда очевидно бе жилава, Кристофър държеше да се увери, че сестра му е добре. Освен това имаха да навакват четири години.

Клепачите ѝ бяха напълно затворени, когато го чу да влиза и да затваря вратата и усети мириса му, когато той бавно дойде до леглото и се наведе да положи топла целувка върху косата ѝ.

10

Кристофър предполагаше, че Хонория е заспала, но жена му отвори очи и му се усмихна, а дългите ѝ мигли пленително затрепкаха.

Долу изглеждаше уморена, с пламнало лице и натежали клепачи, но сега с неимоверна радост я завари будна. Нежно целуна разтворените ѝ устни и премести в другата си ръка гарафата с уиски, която Грейсън насила бе набутал в ръцете му. Беше заявил, че ако някога е виждал човек, който трябва да се напие здраво, това е Кристофър.

— Ммм — сънливо измърмори Хонория. Очите ѝ сърдито се стрелнаха към стъклената гарафа.

Той свали коляно от кревата и отиде до писалището, където за удобство на гостите бяха поставени кристални чаши. Наля от огнената течност в една чаша и я вдигна в ръка.

— Искаш ли?

Тя се изправи, шумолейки със завивките, и го удостои с изтънчен поглед, който беше прелестен в полусънното ѝ състояние.

— Не пия алкохол.

Същото не важеше за Кристофър. Той мълчаливо изгълта уискито и си наля втора доза. Отпи юнашки и отнесе чашата и гарафата обратно до леглото.

— Защо ти е да се напиваш? — Тя притегли колене до гърдите си.

Той седна до нея, вдъхвайки упоителното ухание на нейната топлина изпод юрганите. Изненадващо пивкото уиски го сгорещи.

— Така искам.

— Как е Манда?

Кристофър пресуши чашата, облизвайки с език последните капчици.

— Добре. Александра ѝ е дала стая долу. Някъде. — Той разсеяно завъртя чашата.

— Налага се да поговорите.

— За какво? — Кристофър си сипа още уиски. Зелените ѝ очи го погледнаха изключително сериозно.

Кръглите ѝ бузи бяха розови и хубави.

— Минала е през ужасно премеждие. Трябва да говори за него.

Той поклати глава. Алкохолът най-после го отпусна.

— Това е последното нещо, за което би искала да говори.

Хонория не изглеждаше убедена.

— Типично *мъжско* изказване.

— Манда преодолява изпитанията посвоему, обикновено сама.

— Той ѝ посочи чашата. — Тъй че не се опитай да провеждаш с нея задушевен разговор. Няма да ѝ хареса.

Хонория не отговори, обаче в очите ѝ проблесна упорито пламъче.

Деколтетото на нощницата ѝ бе поръбено с дантела, която се движеше с всяко нейно вдишване и издишване. Гарафата с уиски издумка върху нощното шкафче.

— Заспивай — рече той хрипкаво.

— Чаках те. — По страните ѝ се разля руменина. — Искях да ти покажа нещо. То може би ще те успокои по-добре от уискито.

Кристофър прокара ръка по нощницата, ала я дръпна, преди да е докоснал кожата ѝ. Уискито започваше да охлажда бурната му ярост, но все още си нямаше вяра. Не и когато бе с нея.

— Хонория — с мъка пророни той. — Ако те обладая тази нощ, няма да е приятно преживяване като преди. — Членът му бе станал на камък от спомена за снощи, ала Кристофър пренебрегна телесния повик. — Ще бъда груб и може би няма да съумея да спра, ако не ти харесва. А ти си прекалено невинна за начините, по които копнея да те взема.

Тя го наблюдаваше с блеснали очи.

— Не съм невинна.

— Си — поправи я той. — Позволяваш ми да те имам, но това не значи, че си готова за всички неща, които мога да правя с теб.

— Какви неща? — Гласът ѝ предрезгавя.

— Ще ти кажа, когато си готова.

Езикът ѝ облиза долната устна. Хонория ухаеше на лавандула, все едно бе парфюмирала косата си с екстракт. Възбудата му

нарастваше. В края на краищата, тя бе негова жена. Трябваше да му се подчинява.

— Значи тази нощ няма да ме прелъстиш? — Гласът ѝ беше почти шепот.

Кристофър бавно поднесе чашата към устните си и насила изпи уискито.

— Не и тази нощ, миличка. Сега ще се напия.

— Добре. — Тя решително отметна юрганите и изпълзя от леглото.

— Как така „добре“? — Разочарованието го връхлетя като талаз.

Хонория затършува в скрина до леглото.

— Щом няма да си зает с прелъстяването ми, ще мога да направя нещо за теб.

Чашата с уиски се закова на половината път към устата му. Главата му тъкмо се беше замаяла приятно, но ето че отново изтрезня.

— Какво?

Хонория се изправи с бутилка със стъклена запушалка.

— Ще те разтрия с масло. Сваляй дрехите и лягай.

Ако беше преглътнал уискито, щеше да се задави. Зяпна в кехлибарените гъбини, дирейки просветление, след което много внимателно остави чашата на шкафчето.

— Защо?

Тя сви рамене, обаче позата ѝ беше на птиче, което чака да види дали ще го погалят или ще му извият вратлето.

Изведнъж той разкопча фрака си и го хвърли в долния край на кревата, после си събу ботушите. Една неравна елипса от изсъхнала кал, пропусната при чистенето от припрения прислужник на Грейсън, се приземи върху златночервения килим. Едно по едно копчетата на бричовете му се отделиха от илиците. Хонория го наблюдаваше с ласкателен захлас.

Той се изправи, докато изуваше бричовете, и ги метна върху близкия стол. Последваха го долните му гащи, влажни от плуването. Кристофър се обърна с лице към Хонория, все още по риза. Долният ѝ край се надигаше от възбуждения му член.

— И това. — Хонория посочи ризата и здраво стисна бутилката. — Вече видях какво те е сполетяло.

Кристофър се подвоуми. Уискито го беше сгряло, но в сърцето си още усещаше леден повей. Срамуваше ли се? Почти не се бе замислял за обезобразения си торс, докато не я видя. Тя бе толкова красива, цяла, непроменена.

Бързо, преди самосъжалението да го връхлетяло, той изхлузи ризата и застана гол пред нея.

Хонория го изпиваше с поглед. Взорът ѝ стана здрачен, докато обхождаше плещите му, корема му, краката му, ерекцията му. Разгледа всяка част от него, която бе цяла и невредима, преди да се спре на лявата му страна. Устните ѝ се изопнаха.

Кристофър се обърна и тръгна. Чу я да си поема дъх, за да извика, но се спря, когато той заключи вратата и извади ключа. Последното, което искаше, докато неговата съпруга масажира снагата му с благовонно масло, бе да доприпка някоя услужлива прислужница, помъкнала допълнителни одеяла или въглища за огъня.

Сложи ключа върху поставката с мраморна повърхност до вратата. Поставката се крепеше на конзола, оформена като египетска богиня. Махагоновата ѝ гръд бе вирната.

Лично той предпочиташе живата, сатенена гръд на Хонория. Върна се при кревата. Хонория стискаше в шепа бутилката. Пръстите ѝ си играеха с блестящата стъклена запушалка.

— Какво те е сполетяло, Кристофър?

Той се приземи по гръб на леглото. Пъхна длани под главата си и кръстоса глезени.

— Ти не трябваше ли да ме разтриваш?

— Каж ми. Моля те.

Кристофър си пое дъх.

— Нападнаха ме и ме ограбиха. Някъде на изток. — Дори не бе сигурен къде се случи. — Китай ли, Сиам ли? Беше горещо, влажно и той вонеше от треската. — Не стига, че ме ограбиха, ами опитаха и да ме заколят.

Очите ѝ се отвориха широко — не от захлас, а от гняв и ужас.

— Как оцеля?

— Благодарение на милостта на непознати — по-точно на един стар селянин и на дъщеря му. Нито той владееше техния език, нито те — неговия, но човекът го излекува и делеше с него оскъдната си храна. Мисионерите твърдяха, че китайската раса е прокълната и езическа, но

този непознат бедняк и дъщеря му се бяха оказали по-читави от повечето европейци, които Кристофър познаваше.

Пръстите на Хонория шаваха върху запушалката, погледът ѝ бе злочест.

— Оживях, Хонория — каза той, прокуждайки спомена, болката и унижението. — Просто поредното приключение.

Тя продължи да го гледа втренчено. Косата ѝ беше хваната на дебела опашка ниско на тила. По раменете ѝ безразборно се стелеха къдрици, челото ѝ бе осеяно с по-ситни къдрички.

— Толкова си красива — промърмори той. Сигурно уискито го хващаше.

Хонория се взря в бутилката, сякаш току-що се сещаше, че я е хванала. Бързо разви запушалката и изля няколко капки масло върху дланта си. Уханието на жасмин и подправки изпълни сторецения въздух.

Тя остави шишето на шкафчето, вдигна нощницата си и коленичи до него. Той измъкна ръка изпод главата си и я положи върху топлото ѝ коляно. Нави нощницата малко по-нагоре и зърна свивката на сгънатия ѝ крак, част от закръгленото ѝ бедро.

Хонория разтри маслото в длани и ги долепи до гърдите му. Ръцете ѝ бяха хладни като планински ручей. Тя ги плъзна по ключицата му, после по гърдите.

— Защо не искаше да видя?

Кристофър пъхна палец в топлата гънка под коляното ѝ.

— Навярно от суета. Не ми се щеше да те разочаровам.

Не, в действителност се опасяваше, че един поглед ще ѝ стига, за да побегне от ужас. Хонория не криеше, че основната причина да остане с него е привлекателната сила на тялото му. Ако го намереше за физически уродлив, нямаше да им остане нищо.

Пръстите ѝ се потопиха в кичурчетата на гърдите му. Тя очерта кръгчета около плоските зърна, бледи на фона на почернялата кожа, и плъзна длан към плетеницата от белези.

— Не съм разочарована.

Сърцето му се изпълни с топлина. Дланите ѝ, хлъзгави от маслото, се плъзнаха по неговия торс. Хонория го изследваше с колебливи, търсещи милувки.

Кристофър вече бе втвърден до крайност, ала тя пренебрегна възбудата му, за да проследи плочките на корема му. Ръкавите ѝ нежно докоснаха члена му, запалвайки огън.

— Толкова си превзета извън спалнята, жено. Но в нея — той погали бедрото ѝ — нямаш грешка.

Тя го удостои с погледа си на оципана мома.

— Какво правя насаме със съпруга си не засяга никого. — Хонория прокара длани по мишците му и се приведе да масажира напрегнатите му рамена. — Да не говорим, че не съм превзета. Превзетостта предполага недостиг на чувство и рационална мисъл. Приличие заради самото приличие. По-скоро бих се определила като дискретна.

— Наричай го както си искаш — развесели се Кристофър.

Тя прокара пръсти по неравните белези.

— Преживял си такова нещо, а преди две ноци вдигна скандал заради няколко тресчици.

Усмивка затрептя на устните му.

— Признай си, че ти хареса.

— От къде на къде ще ми хареса да те нараня? — Зелените ѝ очи бяха ококорени, лъчисти изумрудни в сумрака.

Той положи длан върху мекото ѝ бедро.

— Искаш да съм мъртъв.

— Няма такова нещо.

— Но преди да се появя, нещата бяха по-лесни за теб.

Пръстите ѝ описваха произволни движения върху кожата му, сякаш тя извайваше статуята му от маслото.

— Не са били по-лесни. Изобщо не съм искала да те оставя с подобно впечатление.

Кристофър нежно погали бедрото ѝ, наслаждавайки се на мекотата, фантазирайки си как вписа устни там.

— Мисля, че вече се изяснихме, доколкото ни е по силите на този етап. Продължавай каквото си намислила.

Ръцете ѝ предизвикателно спряха движенията си. Хонория отвори навлажнени устни и го удостои с възмутен поглед. Той затегна пръсти около китката ѝ.

— Ти най-набожно ме уведоми, че си съгласна да се покоряваш на съпруга си и на щенията му. Хайде, покорявай се.

— Не и ако ще бъдеш груб.

Кристофър се намръщи.

— Това не си го спомням в брачната церемония. „Обещавам да слушам съпруга си и да му се подчинявам, освен когато той е груб“.

— Абсолютно сигурна съм, че авторите на молитвеника точно това са имали предвид.

— Добре, ще ги намерим, за да ги питаме.

Тя му хвърли неразгадаем поглед.

— Те са мъртви от стотици години, Кристофър.

— В такъв случай какво знаят за брака? Хайде, по-чевръсто. Съпругът ти се нуждае от утешаване.

— За тази цел трябва да ме пуснеш.

Той насила поднесе китката ѝ към устните си, залепи яростна целувка върху уханната кожа и я освободи. Гъстата опашка се беше повесила над рамото ѝ и навсякъде като змии се гънеха буйни къдрици.

— Действай — тихо я подкани Кристофър. — Или ще си взема каквото искам.

Гневният ѝ поглед жилеше по-люто от бич. Тя сграбчи бутилката от шкафчето, изтръгна запушалката и изсипа от течността направо върху гърдите му. Маслото цопна звучно и образува локвичка, която се разтече.

Хонория тресна шишето обратно на шкафчето. Шляпна ръце върху кожата му и разнесе маслото с резки, болезнени втривания. Пляскането на длани върху гола плът отека в стаята. Той я улови над лактите.

— Ах ти, хитрушо!

— Не мърдай! — изкомандва го тя. — Маслото ще се разтече по скъпите чаршафи на Александра.

— Ако не спреш моментално, Александра ще си помисли, че тук става нещо друго.

Тя забави темпото, озадачена.

— Какво?

Боже господи, как можеше да бъде толкова безсрамна и в същото време толкова наивна?

— Ще реши, че ти давам урок, който отдавна е трябвало да научиш.

— Кристофър, идея си нямам за какво приказваш.

— Приказвам за ръката си върху дупето ти. По-хубава идея от това, здраве му кажи.

Устата ѝ зейна от изумление.

— Александра никога няма да предположи такава нещо.

— Не е изключено. Кой знае какви ги вършат двамата с Финли.

Очите ѝ помръкнаха, после отново придобиха светлозеления си цвят, докато тя обмисли тази нова концепция. Лицето ѝ бе къс бледен мрамор в сумрака. Лека-полека този бял мрамор се обагри в много красиво и много смутено розово.

— Е — най-сетне проговори тя, — за нищо на света няма да го допусна.

Той стисна по-здраво ръцете ѝ.

— Внимателно, Хонория. Съпругът решава какво да допуснеш.

Тя го удостои с леден поглед. Това му хареса. Други жени с нейния произход досега да са изпаднали в див ужас, да са се разплакали, припаднали или да са го замолили за милост. Хонория му казваше да прави каквото ще, проклет да е.

Спор да няма, беше се метнала на брат си. Джеймс Ардмор имаше славата на корав и безмилостен тип. Ардмор щеше на секундата да застреля Суитън, без дори да разговаря с него. Кристофър беше решил, че ще е много по-забавно, ако удължи наказанието. Всеки път, щом зърнеше в огледалото белега върху бузите си, графът щеше да споменава Кристофър Рейн.

Кристофър се зачуди кой е по-жестокият: той или Ардмор.

— Сваляй нощницата — нареди на Хонория.

— Всички съпрузи ли са безподобни варвари? — Очите ѝ лумнаха със зелен огън.

— Нямам представа. Сваляй я.

Сърдитият ѝ поглед се завърна, само че ръцете, които подхванаха нощницата, трепереха. Тя я изхлузи през глава и така съвсем разчорли косата си.

Той улови косите ѝ и ги нави топлите кичури около юмруците си. Тя беше гола под заплетените букли, гърдите ѝ заничаха под къдриците, а стегнатото ѝ задниче опираше в петите.

— Бас държа, че господата от сой в Чарлстън душа са давали да те имат. — Гласът му хрипкаше. — Колко поискаха ръката ти?

Очите ѝ пак помръкнаха. Тя положи мазната си от маслото длан върху едрия му бицепс.

— Петнадесет.

Ревността го прободеше, но той се прикри с рязък смях:

— Петнадесет. Това ли е всичко?

— Само двама си струваха сериозен размисъл — отговори „превзетата“ Хонория. — Останалите просто искаха връзки с рода Ардмор и парите му.

Той я изпиваше с поглед: толкова уханна и апетитна мръвка, при това гола.

— О, сигурен съм, че са искали повече. Кои бяха двамата сериозни кандидати?

— Джентълмени от добри семейства с достатъчно богатство, за да не се притеснява брат ми. Бракът с някой от двамата би бил напълно приемлив. При други обстоятелства.

— Тоест, ако не беше омъжена за мен?

Тя изглеждаше изненадана.

— О, не, тези предложения ми бяха отправени дълго преди да се оженим. Отклоних ги, защото господата имаха твърде много недостатъци на характера.

На Кристофър му идеше да се хване за корема и да се смее до сълзи.

— Значи си ги отблъснала, за да се омъжиш за пират, осъден на смърт?

— Ами май така излиза. — Гърдите ѝ се вдигаха и спущаха с всеки неин дъх.

— Радвам се. — Ръката му се плъзна под косата ѝ. — Те не са били достатъчно добри за теб.

Тя сведе глава, както подобава на благовъзпитана дама, въпреки че седеше до него както майка я е родила.

— Щом казваш.

— Но един пират и главорез беше.

— Не е същото. — Хонория смръщи вежди.

— Не. Не е същото, след като си го вкусила. След като един мъж те накара да се подмокриш и да заиграеш от удоволствие, гледаш различно на мъжете, които не са.

Тя сви юмруци и от тях изтече масло.

— Решението ми да не се омъжа не бе свързано с теб. Никога не съм си представяла, че ще те видя отново. Когато ти се върна в Чарлстън, за да те обесят, не бях сгодена по чиста случайност.

— Случайност — грънци!

— Арогантен си.

Той разтвори юмруците ѝ и притисна разперените пръсти към гърдите си.

— Да не мислиш, че просто ей така си нямах съпруга, когато се върнах в Чарлстън? Правех се, че една малка чарлстънска девойка не е единствената жена за мен. Как ли не се мъчех да те обезсиля. Но когато дойде при мен в килията, разбрах, че това е невъзможно.

Тя се взря в него, а очите ѝ бяха като звезди в непрогледна нощ.

— Изобщо не биваше да идвам при теб. Не биваше още първия път, когато бях девойка. Пол трябваше да ми нареди да не мърдам от стаята си.

— Но не го е направил. — Кръвта му кипна при онзи спомен. — Виж какво, ти беше типът млада госпожица, който ненавиждах: нагласена като манекен от витрина на шивашки магазин, навирила нос, все едно си по-висше създание. Целунах те, за да ти дам урок. А ти пъкна сладкото си езиче в устата ми. — Силна горещина възпламени тялото му, пропъждайки разума.

Не беше изпитал нежна страст към хубавата млада госпожица с муселинена рокля, гъсти букли, френски парфюм и мънички обици, които подрънкваха, щом се движеше. Беше изпитал плътска нужда, непозната дотогава. За две секунди я беше проснал на плочките, възбудата му напираше през копчетата на бричовете. А младото създание се беше вкопчило в него, обсипвайки го с целувки. Той я бе вдигнал от студения мраморен под, а тя го бе прегърнала здраво, позволявайки на ръцете му да я опипват, което буквално го подлуди.

Беше я нацелувал яростно, за да я накара да замълчи и да не извести на домакинството, че той похищава щерката на дома в градината. А тя бе гризнала меката част на ухото му, изпращайки тънки стрелички на болка, и бе прошепнала: „Да, моля ти се, Кристофър“.

Не би могло да го заболи повече, ако се бе строполил от главната мачта и се бе плюснал върху твърдата повърхност на морето. Беше се наранил вътрешно, а дори не подозираше.

Беше си тръгнал от къщата като наперен младок, без да си дава сметка, че сладката Хонория Ардмор завинаги ще населява сънищата му.

— Моя. — Кристофър промърмори думата свирепо. — Изцяло моя.

— Щом казваш.

Безразличният тон накара кръвта му да забушува. За втори път този ден гневът му се възпламени като барут.

Претърколи се на колене и я дръпна рязко с лице към себе си. Маслото потече надолу по торса му като гъст дъжд. Награби я и от маслото гърдите ѝ се отъркаха в неговите подобно на фино, меко кадифе. Улови с ръка косата ѝ, издърпа главата ѝ назад и я целуна съкрушително.

Устните се срещнаха, езиците се преплетоха и лудостта започна.

Даяна Ардмор дремеше в своята стая в бащината си къща на Маунт стрийт, изтощена от недоспиване, тревоги и сбогуването с Хонория тази сутрин.

Последното бе най-сърцераздиращо. Искаше ѝ се Хонория да остане в Лондон, докато настане време за срещата с Джеймс, но Кристофър Рейн непреклонно бе заявил, че корабът му отплава незабавно. Даяна беше съгласна, че бракът му с Хонория е законен и виждаше, че той е влюбен в нея, но това не означаваше, че го счита подходящ за приятелката си. Не го *познаваше*. Същото важеше и за Хонория.

Даяна се помъчи да я убеди да остане, като може би замине при Кристофър по-късно, но Хонория я бе удостоила с упорития поглед на фамилията Ардмор и беше оповестила, че ще придружи съпруга си.

Александра намираше цялата история за страшно романтична, но при все че я обичаше много, Даяна я смяташе за малко наивна. В Грейсън Финли Александра бе открила човек с щедро сърце и вярваше, че приятелките ѝ задължително ще намерят същото щастие, без значение какви са препятствията.

Кристофър и неговата доведена сестра-негърка изглеждаха двойка, на която никой не би дръзнал да пресече пътя. Даяна се кахъреше как Хонория ще се спогажда с тези двамата, пък и с целия пиратски екипаж.

Дори тя нямаше идея как ще постъпи Джеймс, когато научи за Хонория. Братът и сестрата изобщо не се разбираха. Джеймс като нищо можеше да се втурна да връща сестра си обратно у дома, или пък хладно да свие рамене и да каже, че на каквото си е постелела Хонория, на това ще легне — в най-буквалния смисъл.

Даяна продължи да се тревожи, докато юнското слънце сгръваше стаята с лъчите си. Опита се да остане будна, ала крайниците ѝ натежаха и тялото ѝ потъна в просъница. Най-сетне очите ѝ се затвориха и тя видя острова на баща си, хладния въздух и

необузданият океан, пещерите, където един зеленоок пират я бе притеглил в обятията си за целувка. Събуди се, когато една загрубяла ръка отметна косите, нападали по лицето ѝ. Топлото докосване по слепоочието ѝ се плъзна по цялото ѝ тяло. Тя се усмихна сънливо, вдъхвайки познатия мирис на океан и дъхав мускус, който излъчваше мъжът ѝ. Сънищата за него бяха толкова истински. Усети неговата топлина до себе си. Силната му десница обхвана корема ѝ, гърдите ѝ.

Даяна подскочи, напълно разбудена. Мъжът ѝ лежеше до нея. Черната му коса бе развързана, зелените му очи гледаха хладно и преценяващо както в далечния ден на срещата им — тогава той я бе отвлякъл.

— Джеймс! — Тя го прегърна през врата, зарови лице в свивката на рамото му.

Той я залюля в силните си ръце, наклони главата ѝ назад и я зацелува пламенно, до безкрайност. Бавно изследваше устата ѝ, а Даяна се наслаждаваше на всеки миг.

Когато отново бе в състояние да говори, тя задъхано попита:

— Какво правиш тук? В Лондон? Посред бял ден?

Джеймс Ардмор беше издирван от английската полиция заради навика си да взема на абордаж британски кораби и да освобождава американците, принудително вербувани за моряци. Ако някой от Адмиралтейството зърнеше Джеймс Ардмор да се разхожда из Лондон, щяха да го арестуват на място. Даяна се съмняваше, че дори баща ѝ или Грейсън ще го спасят от бесилото въпреки връзките си.

— Свърших си работата — отговори той, все едно бе най-обикновен съпруг, прибрал се вкъщи след най-обикновен ден. — Събери децата и Хонория и довечера отплаваме за Хейвън.

Типично в негов стил бе да променя плановете и мястото на срещите си както му дойде, без да каже думица на някого. Според него простото съобщение „Тръгваме“ бе достатъчен план.

Той плъзна ръка по корема ѝ, а очите му помътняха от знойно обещание.

— Е, предполагам, че може да се позабавим минута-две.

Даяна пак го целуна и за няколко славни мига се потопи в неговите топлина и сила.

— Липсваше ми.

— Ти също ми липсваше, дива писанке. Нямахте кой да бълва огън и жупел по мен. Или пък да ме замеря с храна.

— Не те замерям с храна непрекъснато, Джеймс — опита се да звучи укорително тя.

— Така е. Обаче няма да възразя, ако намерим ягоди и сметана.

— Мога да си поговоря с готвачката. — Кръвта ѝ кипна.

— По-нататък. — Той се облегна на горната табла на леглото и я намести в скута си. — Ако станеш, за да отидеш долу, ще си оправиш косата и ще си закопчаеш роклята, а ми допадаш, както си се поразхвърляла. Действаш ми подканващо.

Той го демонстрира, като бръкна в корсажа ѝ и обхвана в шепа едната гърда. Очите на Даяна се премрежиха.

Ала съвестта не ѝ даваше мира. Той заслужаваше да узнае, и то незабавно, без значение колко егоистично желаше мигът да продължи. Повдигна клепачи и въздъхна.

— Джеймс, трябва да ти кажа за Хонория.

— Ммм? — Устните му милваха косите ѝ. — За какво е намерила да роптае сега?

Даяна седна. Отметна коса, положи ръце в дланите му и дълбоко си пое дъх.

— Ами не съм сигурна как точно да ти обясня...

Далеч надолу по Темза един кораб на име „Звезден кръст“ зави зад един нос и навлезе в Ламанша. Денят бе хубав, спокоен. Приглушената зеленина на Англия се плъзгаше отдясно на борд. Моряците върху ноковете на рейките развиха големите платна, които уловиха вятъра и се изопнаха.

Хонория седеше на една пейка до планшира на кърмата и вдъхваше упойващия аромат на открито море. Колко хубаво, че оставиха миризливото пристанище зад гърба си. Край на смърдящата, кална река, край на рибата, стоварена на кейовете, край на претъпканите градове. Само океан и свеж вятър.

Моряците — по бричове и разгърдени ризи — се трудеха: развързваха платна, чистеха палубата, режиха зеленчуци за яхнията довечера; въобще изпълняваха каквото им бе наредено.

Силният бриз подхвана къдриците ѝ и ги развя във всички посоки. Тя бе решила да остави косата си пусната, просто защото вятърът бездруго щеше да изтръгне фибите. Корабът бе започнал да набира скорост и сърцето ѝ се издигаше с него. Морските пътешествия винаги ѝ напомняха за щастливите времена, когато плаваше с Джеймс и Пол бе жив.

Това пътешествие обаче я водеше към нов живот. В действителност тя нямаше представа къде отиват. Кристофър така и не ѝ бе казал категорично дали тяхната цел е Чарлстън. Прекият ѝ въпрос остана без отговор. Мъжът ѝ стоеше недалеч с гръб към нея, а палтото му се ветрееше като знаме. Той усмиряваше щурвала и говореше с Манда и Сен Сир за служебни работи. Манда, по бричове, риза и палто като на брат ѝ, кръстоса ръце на гърдите си и закима при думите на Кристофър.

Тази сутрин Хонория се беше сбогувала с приятелите си и с Даяна, отсичайки връзката със семейство и дом, за да отплава един господ знае къде със съпруг, когото почти не познаваше. Колкото и да е странно, не беше уплашена. Беше се омъжила за пират и сега плаваше на неговия кораб. Въпреки това усети паника, когато брегът остана в далечината и излязоха в открито море.

Много се чудеше накъде се е запътил Кристофър и какво ще прави, когато стигнат там. На всичкото отгоре Англия и Америка бяха във война. Имаше блокирани пристанища и фрегати преброждаха моретата в търсене на плячка. Блокадите никога не бяха спирали Джеймс, който ги разглеждаше като предизвикателство, и тя подозираше, че отношението на Кристофър е същото. Американският флот беше жалък в сравнение с мощта на Англия, но водите бяха пълни с американски капери и търговци, щастливи да измъчват с постоянни нападения английски фрегати. Кристофър беше французин и англичанин, но Хонория предполагаше, че той няма да допусне фрегати от никаква националност да застанат на пътя му.

Явно същото се отнасяше и за жена му. Просто я изгледа енигматично, когато тя попита за крайната им цел, и отвърна, че няма да ѝ каже, докато още са в пристанището. Е, сега бяха в Ламанша. Но какво от това, корабът щеше да я отведе, където Кристофър реши, независимо дали тя знаеше местоназначението им или не.

Той я погледна, метнал русата си плитка през рамо.

— Хонория, поеми щурвала.

Тя примигна на парцали.

— Извинявай, не те чух добре.

Той свъси вежди. Не я гледаше както мъж — бавно загриващата си съпруга, а както капитан — моряка, проявил неподчинение. Очевидно в ума му се въртеше дали да не я обеси на такелажа.

„На някои заповеди ще се подчиняваш безпрекословно“ — беше й казал. Би разбрала нареждане да се махне в каютата, за да спаси живота си, но да поеме кормилото? В синята си рокля, която вятърът надигаше опасно? Тъкмо за да затисне полите бе избрала да седне със свити крака.

Изправи се — вятърът оголи краката й — и измина ограниченото пространство на палубата. Кристофър държеше с една ръка щурвала и я гледаше нетърпеливо със сивите си очи.

— Не ми достига екипаж — рече той. — Знаеш ли как се кара кораб?

— Бегло.

Беше наблюдавала как работят Джеймс и неговия кормчия. Джеймс не й даваше да пипа нищо на кораба му, не след като тя и Пол събориха такелажа върху бушприта, докато се опитваха да извъртят някаква глупашки смела щуротия. След този случай Джеймс ги ограничи до каютите и палубата, където можеше да ги наблюдава през цялото време.

Тогава Хонория бе на шестнадесет. Но дори когато плава последния път на „Аргонавт“, Джеймс я наблюдаваше, все едно такелажът му бе постоянно застрашен от капризното й настроение.

Кристофър я побутна към щурвала.

— Ръцете тук и тук. — Той ги нагласи върху спиците. — Мерник към предната част на носа и курс ето толкова отляво на сушата. — Той й показва разстоянието между палеца и показалеца си, през което тя погледна и видя, че мерникът представлява голям отрязък вода между скалите на Англия и откритото море. — Просто дръж здраво.

Помъчи се да не се разсейва от топлото тяло, долепено до гърба й, от ръцете, които я обгръщаха, от дъха му в ухото си. Даде знак с глава, че е разбрала и той я пусна. Топлината бе заменена от студения вятър и разочарованието. Хонория прехвърли в ума си идеята да го помоли за повторно обяснение, но той вече си бе отишъл.

Манда ѝ отпрати ослепителна усмивка, сякаш за да ѝ пожелае успех, и последва Кристофър и Сен Сир. Остави я сама. Да управлява целия кораб. Без чужда помощ.

— Кристофър!

Той се обърна. Слънцето блестеше върху русата коса и позлатяваше кожата му.

— Какво?

— Ами ако се натъкнем на друг кораб?

Безброй плавателни съдове кръстосваха водите между Англия и Франция, Англия и Испания, Англия и останалия свят.

— Не го блъсвай — отвърна Кристофър и си отиде.

Тя изскърца със зъби. Започна да го обижда шепнешком, ала за нейна изненада задачата скоро я увлече. Чрез румпела — ръчката на щурвала — тя чувстваше целия кораб — всяко потрепване на платната, всяко опъване на въжетата, всеки повей. Беше въодушевяващо. Корабът се превърна в живо, дишащо същество, което ѝ предаваше всяко свое движение чрез руля горе, през палубите, до щурвала и оттам — в мускулите на ръцете ѝ. Тя завърташе кормилото съвсем мъничко и корабът отговаряше със завъртане на носа наляво. Бързо изправи курса, преди Кристофър да е дошъл да я предупреди.

Наблюдаваше крайбрежната линия, за да е сигурна, че спазва координатите, зададени от Кристофър. Изпита ново уважение към Джеймс и екипажа му, че поддържат курса на „Аргонавт“ в открито море. Лесно беше да плаваш, когато ясно виждаш суша отдясно, но в океана, особено когато слънцето е забулено от облаци, да направляваш кораба си беше страховита задача. Компасът пред нея показваше, че държат курс запад — югозапад, но буквите на циферблата не изглеждаха реални като зелено-кафявото крайбрежие.

Слънцето я наведе на мисълта за друг проблем. Колкото и да обичаше да стои на палубата, изложена на лъчите и на вятъра, от това кожата ѝ щеше да почернее и да загрубее. Една дама трябва да има нежна бяла кожа, а не да прилича на похабена чифликчийка. В Чарлстън хората знаеха как да се предпазват от слънцето, но за тази цел на Хонория ѝ трябваше нещо повече от дантелени шалове и слънчобрани. Щеше да проведе разговор с мисис Колби.

Манда май не се интересуваше много от слънцето или от положението си на дама. Обличаше се като моряк, говореше като

моряк, трудеше се като моряк. Кристофър не я щадеше. Изглежда приемаше за дадено, че сестра му се изкачва до скрипеца или развързва платна като най-простия член на екипажа.

Хонория се взря във високата негърка, любувайки се на силното лице и гъвкавата снага. Страхуваше се, че Манда ще гледа на нея с презрение или негодувание, но нямаше такова нещо. Вместо това Манда си правеше майтап с нея. Цветистите ѝ шегички бяха показател, че според нея женитбата на Кристофър е най-смешната новина от много време насам. Кристофър понасяше закачките ѝ без коментари и без да се сърди. Хонория, от друга страна, винаги се изчервяваше като домати, което още повече разсмиваше Манда.

Хонория искрено се надяваше, че Кристофър няма да очаква и от нея да се катери по рейките или да прибира платната. Погледна към главната мачта с платна, разперени високо-високо над палубата. Също както на „Аргонавт“, и на „Звезден кръст“ всеки вършеше всичко. Офицерите не бяха като тези на флотски кораб — началници по ранг, а вършеха определени дейности — навигиране, контрол над екипажа, попълване на морските карти, заместване на капитана, грижа за оръжията и топа.

При нужда тези офицери се събличаха и превиваха гръб над брашпила заедно с простите моряци и без да чакат нареждания изгребваха попадналата на борда вода или дърпаха въжетата. Даже тази сутрин мистър Хендерсън бе помогнал с вдигането на платната, защото Кристофър още не бе попълнил докрай екипажа.

Сега Хонория видя как Хендерсън излиза от долната палуба и подема разговор със Сен Сир. Англичанинът бе сменил модните си дрехи с бричове, ботуши и рубашка, по-пригодни за условията на кораба. Въпреки това успешно докарваше фасона на джентълмен, излязъл на разходка сред природата.

Все още я хвърляше в недоумение защо този човек бе избрал да се присъедини към тях. Онази сутрин се беше появил да пита дали Кристофър ще го качи. Искал да слезе в Танжер, където щял да се засече с „Аргонавт“. Когато Кристофър изрази насмешка, че го разглеждат като пътнически параход, той се сопна, че можели да го оставят, където и да е, безразлично му било. Кристофър очевидно се нуждаеше от допълнителен екипаж, а Хендерсън бе първокласен навигатор. Тогава Манда се беше обадила:

— О, Крис, нека дойде. Вероятно е забременил някоя богаташка щерка и бяга от татенцето ѝ.

Мистър Хендерсън настръхна, но все пак се качи на борда.

Отначало Хонория мислеше, че е дошъл да я държи под око заради Джеймс, но докато го гледаше как се е запътил към Кристофър и Манда, рязко промени мнението си.

Погледът на англичанина се закова върху високата негърка, а на лицето му се изписа самоирония. Манда не го забеляза. Щом се обърна към него, Хендерсън настръхна и изражението му — не, цялото му поведение — стана предпазливо.

Хонория присви очи, забравила, че управлява кораба.

Както обикновено, негърката почна да го подкача. Хонория бе твърде далеч, за да чуе какви реплики си разменят, но Хендерсън се изчерви и съвсем настръхна.

Горкичкият. Хонория го намираше твърде коректен и високомерен, твърде англичанин за своя вкус, но докато го гледаше сега, за пръв път усети искрица съжаление към него.

Освен това я човъркаше любопитство. Определено щеше да следи с интерес развоя на нещата.

Кристофър освободи Хонория от дежурството, когато слънцето започна да хвърля пурпурни отблясъци на запад. Залезът окъпа разпилените облаци в златна светлина. Ръцете я боляха, лицето ѝ бе обветрено, краката ѝ бяха отмалели от усилието да се крепи въпреки люлеенето на кораба. Като цяло се чувстваше великолепно.

А дали Кристофър я похвали заради майсторското ѝ боравене с румпела? Не, просто я предупреди с капитанския си тон, че младият Кару ще поеме смяната, а тя да върви да се приготви за вечеря.

Около двадесетгодишният Кару ѝ смигна. Той плаваше с Кристофър от малък.

Хонория разпери ръце — или поне се опита. Едва успя да отдели пръстите си от щурвала и извика от болка.

Кристофър улови схванатите ѝ длани и нежно ги разтвори. Пръстите не искаха да се изправят. От китките надолу всичко беше на червени и бели ивици.

— Гръм и мълнии, Хонория — той разтри дланите ѝ, сгръ ги.

— Не е бивало да стискате толкоз здраво, мадам — добродушно отбеляза Кару. — Просто слагате ръце ей така. — Той показа нагледно, като леко допря пръсти до спиците.

Хонория се опита да свие своите пръсти.

— Да, благодаря — тросна се тя. — Ще го запомня.

Недоволен, Кристофър я отведе.

Капитанът и офицерите се хранеха в стаята, отредена за картите; самите карти бяха навити на свитъци, които се съхраняваха в махагонови шкафчета. Светлината от свещите във фенерите караше махагона да блести в пищно червено. Стаята побираше маса и шест стола. Когато биваха издърпвани за сядане, столовете се допираха в стените и шкафчетата. Готвачката — нисичка чернокоса мексиканка с крачета, тънки като мотовилки, стоеше на прага, готова да подава блюдата.

Най-близо до вратата бе столът на Кристофър. Останалата част от масата бе заета, с изключение на стола в отсрещния ъгъл, който Хонория за нищо на света не би могла да достигне, освен ако не се покатереше на масата.

Поне Кристофър не я накара на такава саможертва. Ръгна с палец Манда, която ухилено се намести на празния стол. Колби, човекът канара, неприветливо освободи стола си на Хонория.

Щом капитанът седна, готвачката поднесе супник. Кристофър го постави на масата.

— Седни — нареди на Хонория с тон, който не търпеше възражения.

Краката ѝ сами се подчиниха на командата. Тя поне успя да превърне движението в изящно и доста снизходително отпускане върху стола, стоплен от телесата на Колби.

Трапезата бе покрита с покривка — навлажнена, за да не се плъзгат чиниите. Тази оръфана покривка бе пожълтяла от времето. От другата страна на Кристофър седяха бледият Сен Сир и мисис Колби. Боядисаната в червено коса на госпожата сияеше в същия нюанс като махагона.

Кристофър сипа първо на Хонория, после на себе си. Големи бучки лой плуваха по повърхността на супата. Под тях се мяркаха едро накълцани моркови, грахчета и късчета месо. Въпреки непривлекателния си вид, супата ухаеше божествено. Кристофър бутна

супника вляво и Сен Сир загреба с черпака. На свой ред той предаде супника нататък и леко кимна на Хонория.

— Bon appetite, Madame.

Девическото училище на Хонория си каза думата:

— Merci, monsieur. — Тя сведе глава, все едно се намираха на градинско увеселение и дяляха един поднос препечени филийки с чер хайвер.

Колби се изхили подигравателно. Кристофър повдигна вежда и каза нещо доста грубо на свършен разговорен френски.

Фразата попадеше сред онези, които една млада госпожица не би следвало да научи в девическо училище, но Хонория я знаеше точно оттам. Страните ѝ пламнаха. Насмешливо пламъче озари очите на Кристофър.

За миг на Хонория ѝ мина през ума да го залее със супата. Даяна ѝ беше споделила, че веднъж замерила Джеймс с цял супник. Приятелката ѝ тайно вярваше, че тъкмо тогава Джеймс се е влюбил в нея.

Хонория смяташе, че нейната ситуация е малко по-сложна. Брат ѝ поне беше дал на Даяна време, преди да се ожени за нея.

Престори се, че не обръща внимание на Кристофър и поднесе лъжица с бульон към устните си. Лют, богат вкус изпълни устата ѝ. Невероятно вкусно.

— Какъв е нейният дял? — неочаквано попита Колби.

— Какво те засяга? — попита Манда, сърбайки.

Колби почука с дръжката на лъжицата си по масата.

— Вече знаем как бяхме разпределили дяловете преди. Близко е до ума, че няма защо всички ние да взимаме по-малко само защото капитанът се е оженил. Би трябвало тя да вземе част от неговия пай.

Манда и мисис Колби се взряха в Кристофър. Сен Сир изтънчено ядеше супата си.

— Тя има собствен дял — заяви Кристофър.

— Но това ще рече, че ние взимаме по-малко.

— Сега екипажът ни е по-малък, Колби — изтъкна Манда. — Това ще рече повече за разпределяне.

— Мисис Колби има собствен дял — категоричен бе Кристофър. — Мисис Рейн също. Не подлежи на обсъждане.

Колби зина с уста, готова за спор, но като видя погледа на капитана си, така я затвори, че зъбите му изтракаха.

Готвачката подаде чиния с хляб. Кристофър си откъсна комат и подаде чинията на Хонория, точно когато корабът се наклони. Всички машинално закрепиха с ръце чиниите си и се притиснаха към стената. Като се изключи това, спокойно продължиха да се хранят. Корабът се надигна върху голяма вълна и се спусна отново. Злокобен вятър изплющя през коридора, когато готвачката пак излезе.

Хонория внимателно си отчупи късче хляб и подаде погачата на Колби. Той я пое, отчупи един крайцник с лапата си и подаде остатъка на Манда. Хлябът не беше много хубав. Беше от тъмно ръжено брашно и меласа и Хонория безпогрешно усети в пръстите си да скърцат пясъчинки. Би могла да го остави на чинията си или да го предложи на французина, само че Кристофър я гледаше.

— Моят дял от какво? — попита тя.

— Ха! — изръмжа Колби. — По всяка вероятност от нищо.

Всички погледи се насочиха към Кристофър.

— Не — тихичко отвърна той. — Не съм преживял последните години за едното нищо.

— Ще повярвам, когато видя.

— Ще видиш — обеща Кристофър.

Те нарочно ли се държаха загадъчно, за да я подлудят?

— Какво има да се вижда? — настоя Хонория.

Другите се спогледаха. Явно знаеха какво става и не се нуждаеха от обяснения.

— Изяж си хляба, Хонория.

Тя му се намръщи. Много невъзпитано беше да се отнасят към нея така. Щом имаха нещо за обсъждане, редно беше да почакаат тя да се оттегли, а не да си разменят намеци в нейно присъствие.

Хонория отхапа от хляба и между зъбите ѝ изхруска. Тя спря да дъвче. Нито можеше да го изплюе, нито да го глътне.

— Проклети камъни! — изруга Колби и изплю едно камъче.

Сен Сир се наведе и то звучно рикошира в стената.

— Артър! — възмути се жена му. — Бива ли така да се държиш, особено пред една дама?

Корабът се наклони, бунтовно подет от нова вълна. Стомахът на Хонория също се разбунтува. Тя притисна ръка към устата си.

— О, не — извика Колби. — Сега ще се издрайфа!

Хонория скочи и насмалко да прекатури готвачката, която се връщаше с кана, ухаеща на алкохол. Несигурно премина по коридора, подпирайки се на стените при всяко полюшване. С мъка се довлече до палубата.

Студеният вятър я блъсна в лицето. Черната нощ бе погълнала залеза. Няколкото облака осейваха хоризонта с по-дълбока тъмнина, а звездите на небето блещукаха като диамантен прах. Кару още беше на щурвала. Фенерът в краката му пръскаше златни светлосенки по тялото му.

Хонория се наведе над парапета и изповръща гадния хляб. Бръснещият вятър издуха косата от челото ѝ, а едновременно с това довя чистия лъх на море.

Тя бе глупачка. Знаеше защо толкова нетърпеливо е последвала Кристофър на този кораб с хора, които не разбираше. Залъгваше се, че е изпълнила дълга си, но дългът и здравият разум напоследък не участваха много-много във взимането на решенията ѝ.

Не, тя бе тук заради него, заради тръпката, която дланите му изпращаха по снагата ѝ, заради неутолимото си желание. Нищо не ѝ пречеше да остане с Даяна и да намери юридическа вратичка за разтрогване на брака си — по всичко личеше, че адвокатите са всемогъщи.

Хонория последва Кристофър, защото изгаряше от копнеж по него, а сега си плащаше.

Чу стъпките му. Не беше готова точно сега да се изправи срещу него, но той я притисна до себе си и топлата му плът я защити от вятъра.

Безсмислено бе да се кори. Желанието бе нейната лудост — о, колко е чудесно да си луд! Хонория положи глава на рамото му. Кристофър я погали по косата и долепи устни до главата ѝ. Ухаеше на самия див океан, миризмата му бе примесена с уиски.

Тя повдигна лице. Той се наведе и целуна устните ѝ. Парещият вкус на уискито погали езика ѝ.

— Дял от какво, Кристофър?

Усмивката му бе греховна, многозначителна, а отговорът — прошепнат в ухото ѝ:

— От заровено съкровище, ангеле мой.

12

— Нарисувал си карта за заровеното съкровище върху брачното ни свидетелство?

Тя стисна длани, мъчейки се да не обръща внимание на болката в схванатите си пръсти. Гласът ѝ се извиси и прекърши. Беше се завърнала в каютата с картите, а Кристофър бе затворил вратата. Колби се разположи на стълбището, за да съобщи, ако някой — по-специално Хендерсън — се зададе.

— Не карта — спокойно я поправи Кристофър. Светлината на свещите сурово извайваше чертите му. — Координати и посоки.

Двете парчета на брачното свидетелство лежах на върху влажната маса. Пръстите на Кристофър почиваха върху избелелите цифри под името му. Хонория открай време се чудеше какво представляват тези знаци. Предполагаше, че свещеникът ги е поставил по някакви свои причини. Някак не ѝ се струваха важни. Естествено, сега придобиха огромно значение.

— Ясно — студено заяви тя.

Кристофър не даде обяснение, а офицерите му — включително мисис Колби — очевидно не му държаха сметка. Само Хонория бе настръхнала и възмутена, а ръцете я боляха от стискане.

— Тази бригантна е построена да развива скорост. Ако времето се задържи хубаво, ще стигнем целта си след десет дни. — Погледът му обходи всички поред. — До последния възможен миг ще твърдим пред екипажа, че пътуваме за Чарлстън. На борда имаме нежелан гостенин, затова държа матросите да не научат, преди да стане наложително. Това ще рече, че каквото ви споделих, не бива да излиза от стаята под страх от бичуване. — Кристофър обърна глава към Хонория. — Същото се отнася и за теб, жено.

— Нямам навика да обсъждам лични въпроси с мистър Хендерсън.

— С когото и да било — поправи я той. — Дори с някой от нас, освен ако изрично не съм разрешил. Не ща Хендерсън да ми саботира

кораба или да се опита да ни спре с помощта на по-драматични средства. В края на краищата, той е ловец на пирати.

— Защо не го закараме в Танжер, както той помоли? — прекъсна го Сен Сир.

— Не когато Джеймс Ардмор кръстосва онази част от света. Веднъж влязох в бой с него и още ми държи влага. — Погледът му засвятка и най-накрая се спря на Манда. — Твърде мъчително издирих повечето от вас. Ардмор би могъл да реши, че съм си платил дължимото, но все пак да ни последва, за да види какво сме намислили.

— Пък и ти се ожени за сестра му — пропя Манда. — Колби предложи да се отървем от Хонория и Хендерсън в една лодка, а пък ловецът на пирати нека ги спасява.

— Колби се раздразни, защото тя го победи — изсмя се съпругата му.

Мълчанието на Кристофър тежко изпълни каютата.

— Ако още някой предлага да зарежа съпругата си, да си поприказва с мен. Оженил съм се за нея, тя остава.

Манда повдигна вежди, но гласно не направи коментар. Мисис Колби само се усмихваше. Сен Сир стоически мълчеше.

— Това е всичко — обобщи Кристофър. — Манда, освободи Хендерсън от вахта и прати Колби при мен.

Негърката кимна. Другите също станаха да се разотиват. Хонория трябваше да се дръпне встрани, за да могат да излязат. Кристофър сгъна брачното свидетелство и го пхна в джоба си.

— Кристофър — обади се Хонория, когато останаха насаме. — Спешно се налага да поговорим.

— По-късно. — Той смекчи отказа си с бегла целувка върху устните ѝ. — Като стане време за лягане.

— Тогава изобщо не ми даваш шанс.

Кристофър ѝ отправи развратна усмивка, разбирайки чудесно жалбата ѝ, след което я остави без думица. Махна на Колби и го поведе към главната си каюта, като едновременно с това затвори полираната дървена врата с месингов обков право в лицето ѝ.

Хонория с фучене се качи обратно на палубата. Сега бе мразовито и тъмно, но Кристофър бе блокирал достъпа ѝ към спалнята. Все едно. Така имаше възможност да поразсъждава.

Предостатъчно време, в което да набележи как да му каже точно какво мисли за него.

Малко по-надолу по палубата Манда се обърна към Олдън Хендерсън:

— Вече не си на вахта. Можеш да слизаш.

Хендерсън не се помръдна от перилото, на което се облягаше.

Манда сви рамене, уж не я интересуваше. Вятърът издуваше неговото палто и рошеше русата му коса, ала тялото му бе застинало като на дебнещ хищник. Лицето му бе красиво типично по английски, даже очилата не помрачаваха хармонията на чертите му.

Защо той, съвършеното изтънчено конте, доброволно бе дошъл на пиратския кораб, за да вдига платната и да върти брашпила и като най-прост моряк? Ако възнамеряваше да лови пирати, бързо щеше да намери края си. Сигурно бе наясно с това. Защо не изчакваше в удобния си лондонски хотел да го вземе собствения му капитан?

— Похвали се, че си първокласен навигатор — рече Манда с напрегнат глас. — Това означава ли, че си в състояние да се ориентираш по звездите, ако се окажеш захвърлен сам-самичък в лодка?

Той се обърна и се взря в нея. Тя виждаше единствено стъклата на очилата му, непрозрачни от лунната светлина.

— Само ако ти си с мен. Ще ми трябваш за гребането.

Защо представата да се озове насаме с него в лодка изведнъж ѝ се стори привлекателна? Какъв абсурд.

— Защо се втурна да ме спасяваш? — рязко го попита Манда. — За човек като теб навярно не представлявам нищо повече от прислужница или робиня — или играчка за мъжете. Такива като теб не правят разлика между трите.

— Аз съм джентълмен. — Той отново зарея поглед в океана.

— Точно това имам предвид.

Спокойствието му най-сетне се пропука.

— Не можеш ли да разговаряш с мен, без нарочно да ме провокираш?

— Май не. — Тя сви рамене. — А и ти не ми отговори.

Хендерсън сви устни.

— Казах ти, че съм джентълмен. Онзи мръсник Суитън те беше оковал в клетка. Ако зависеше от мен, щеше да умре на място.

Странно усещане се зароди дълбоко в нея.

— От къде на къде ще те е грижа какво ме е сполетяло?

Хендерсън ядосано изсумтя:

— Нима на английските джентълмени не им е позволено да изпитват състрадание? Той не е имал право да те похити и заключи, да те оскверни...

— Никога не ми е посягал.

— Друго имах предвид. Осквернил е твоето достойнство. Заради това заслужава участ, по-лоша от смъртта.

Стояха в едно закътано местенце между кръговете светлина на два фенера. Манда не виждаше ясно очите му, само лунния отблясък върху очилата. Протегна се и ги докосна.

— Свали ги.

— Защо? — Той се отдръпна.

— Искам да видя очите ти.

— Тъмно е.

— Няма значение.

От гърдите му се изтръгна въздишка и Хендерсън свали очилата. Незабавно ги напъха в джоба си, сякаш се страхуваше, че тя ще ги грабне и ще ги изхвърли през борда.

Високо на чистото небе месечината сияеше. Очите му бяха звездно сиви, горе-долу като на Кристофър, и също толкова магнетични.

Докато стояха с лице един към друг и ги делиха някакви си тридесетина сантиметра, Манда откри, че е висока почти колкото него. Повдигнеш ли се на пръсти, щеше да го целуне.

В първия момент той не реагира. Тялото му се вцепени, устните му не се поддадоха. Тя очакваше той да се отскубне, да изсумти от погнуса, да избяга. Вместо това Хендерсън обхвана раменете ѝ със силните си длани и я привлече към себе си. Разтвори устата ѝ и я целуна със свирепост, каквато Манда не бе познала досега.

Хонория наблюдаваше целувката от дълбоките сенки на палубата. Клетият мистър Хендерсън. Двамата с него бяха безумно

увлечени по членовете на семейство Рейн.

Заровено имане. Звучеше като историите в книжките за Кристофър, които Хонория четеше навремето — книжките, чрез които се беше влюбила в него.

На осемнадесет беше вятърничава и пощръкляла; даде си сметка, че и сега е такава. Иначе защо ще отплава драговошно с Кристофър? Той я омая с порочни усмивки и топли милувки, а тя безмозъчно се залепи за дирите му — и по една случайност донесе със себе си късчето хартия с координатите на съкровището.

Сега сестрата на мъжа ѝ се забавляваше да върти мистър Хендерсън на малкото си пръстче. Изобщо не беше честно.

Манда и Хендерсън се откъснаха един от друг и се загледаха, застинали неподвижно. След напрегнато мълчание англичанинът прошепна нещо. Отговорът на Манда, който Хонория не чу докрай, звучеше подигравателно. Мистър Хендерсън се тросна, врътна се и си отиде с надменни крачки.

Манда го изпроводи с поглед. Вятърът развяваше дългата ѝ коса, а тя се възправяше — неподвижна и висока. Когато отново се обърна, съзря Хонория в сенките. Моментално разбра, че е видяла всичко, обърна се и отиде на кърмата. Безгрижно. Досущ като брат си.

Вятърът стана режещ и студените му пръсти надиплиха морските талози, заиграха се с косата и роклята на Хонория. Младата жена си даваше сметка, че не бива да стои тук и да трепери на студа, но не бе готова да се върне в каютата, която делеше с Кристофър. Завареше ли го сам, той щеше да започне прелъстяването си, за да я „убеди“, че венчавката им е била добра идея. А целунеше ли я, тя щеше да забрави гнева си, болката, която разяждаше сърцето ѝ, и отново щеше да се изложи като глупачка.

Взе решение и пое надолу, но към камбуза, а не към капитанската каюта. Камбузът се намираше пред централната мачта, до помещението за матросите, наполовина скрит в палубата. Тя слезе до него по една къса стълба. Топлото ухание на супа и царевичен хляб я посрещна на влизане. Мисис Колби, поела ролята на помощник-готвач, се беше върнала да приготви вечеря за моряците, чието дежурство бе приключило.

Камбузът представляваше тясно и сбутано помещение, заето предимно от една маса, на която се приготвяше всичкото ядене. В

кахленото огнище в дъното пламтеше буен огън. Над него на една кука висеше черен казан, в който супата весело вреше. Тъмнокосата готвачка сегиз-тогиз хвърляше в казана по някой зеленчук или бучка свинска мас.

Хонория застана до вратата и разтри раменете си. Вътре беше задушно, обаче жегата бе добре дошла за премръзналите ѝ крайници. Мисис Колби, която усърдно белеше картофи, вдигна поглед.

— Милинка, досега трябваше да си в леглото. В морето се зазорява рано.

— Не съм много уморена — отвърна Хонория и чак тогава осъзна лъжата. Ръцете я боляха цял следобед от стискане на щурвала, а очите ѝ се затваряха.

— Охо, мъжът ти ще бъде много щастлив да чуе, че си бодра — подсмихна се мисис Колби.

Хонория се изчерви, което накара бившата келнерка отново да се засмее.

В Чарлстън на „префърцунената“ Хонория Ардмор никога не би ѝ минало през ума да общува с бивша келнерка, без значение колко добродушна. Унило си помисли, че сега двете са пиратски съпруги и то на пиратски кораб. Уви, класовите различия и благоприличието явно не бяха на дневен ред.

Поне така ѝ сочеше разумът. Иначе просто бе доволна, че има с кого да обели някоя дума.

— Добре му се отразяваш, миличка — похвали я мисис Колби и пак се захвана с картофите. — Позагладила си му ръбовете.

— Нима? — Хонория примигна изненадано.

— Божичко, ами че да! Винаги е бил суров, макар и справедлив човек. Не търпи неподчинение, но е добър с екипажа. Обаче може да бъде безмилостен като уличен пес, застанал начело на глутница. Сега има нещо ново, което да му заема мислите. Нещо хубаво.

Хонория удивено се взря в жената. Ако сега Кристофър беше със загладени ръбове, радваше се, че не го е познавала, докато е бил остър като ренде.

— Преживял е какви ли не несгоди в Ориента. Може би оттогава не е толкова страшен — изказа предположение тя.

— Е, да. Приключенията без съмнение са поразклатили гордостта му. Но тъкмо неговата твърдост му е помогнала да мине през

тях. Тъкмо заради тебе, миличка, святка оная искра в очите му.

— С която има вид, все едно иска да ме излапа ли?

Мисис Колби отново се засмя.

— Същата. Нека се позабавлява, миличка. Заслужава почивка момчето.

Хонория си помисли, че Кристофър заслужава да го изхвърлят през борда, но нищо не каза. Хвърли поглед на готвачката, която се бе привела над казана и явно не се интересуваше от бърборенето на двете жени.

Мисис Колби продължи работата си. Хонория седна на една табуретка и взе да подрежда по големина ненарязаните картофи.

— Хич не му е било леко — подхвана мисис Колби. — Нашият капитан е видял да гръмват главата на баща му и майка му да се присламчва към убийците. Затова е станал толкоз корав, бил е още мъничък по онуй време.

— Ох — пророни Хонория. Предателското ѝ сърце се изпълни от болка по него. За миг се запита дали мисис Колби не ѝ разправя всичко това, защото е видяла гнева ѝ по-рано днес. Може би Кристофър я беше инструктирал да я настрои доброжелателно към него.

— Ще се отнася добре с теб, миличка. Само че посвоему.

— В доброто му отношение включва ли се да ме подлудява?

— Такава е любовта — усмихна се мисис Колби. — Когато мъжът ми ме ухажваше, най-силното ми желание беше да го цапна с някое канче право между очите. Влизаше и излизаше от живота ми както му дойдеше, а очакваше да го чакам. Само че един ден аз не го чаках.

Хонория премести един голям картоф начело на редицата.

— И какво направихте? — попита тя с нараснало любопитство.

Усмивката на бившата келнерка стана по-широка при свидния спомен:

— О, той страшно ми се разсърди. Общо взето е джентълмен, като го имаш предвид какъв е едър, обаче нравът му хич не го бива. Опитва се да изиска от мене обещание, обаче аз му рекох, че след като чувствата ми не го вълнуват, може да ми плаща за оная работа като на някоя проститутка. — Тя поклати глава, тресейки се от смях. — Беше шокиран. Кой да предположи, че старият Колби бил морален? Ама си е такъв. И се оженихме. — Тя взе един картоф от средата на спретнатата

редичка на Хонория. — А после пожела, моля ти се, да съм го чакала в Англия. Казах му, че ще има да взема. Клетвата ни беше „Докато смъртта ни раздели“, не докато „Корабът ти напусне пристанището“. Заминавам с тебе, рекох му. Трябва ти жена.

Хонория се сети как едрият Колби неохотно проявяваше привързаността си към своята съпруга, която без притеснение го разиграваше. Двамата явно си подхождаха: човекът мечка и пълната женичка — тя вечно усмихната, той — вечно намусен. Личеше си силната им връзка.

Хонория въздъхна. Открай време усещаше връзката между себе си и Кристофър — верига, която я обгръщаше даже през годините, когато го мислеше за мъртъв. Каза му, че го е изличила от сърцето си, ала истината беше, че никога не би успяла.

Например сега усети, че е влязъл в камбуза след нея. Не само невинното изражение на мисис Колби и неочакваният ѝ интерес към картофите подсказаха на Хонория кому принадлежат разнеслите се стъпки. Въздухът се промени, тръпки пролазиха кожата ѝ. Тя знаеше кой стои зад нея, преди да се обърне.

Едрото му тяло изпълваше рамката на вратата, сивите му очи блестяха многозначително. Хонория се зачуди каква част от разговора е чул.

— Само я подгряхах, та да я изядете топла — усмихна му се мисис Колби.

— Благодарен съм — отвърна Кристофър. Смътната светлина в приличното на пещера помещение повече от всякога придаваше суров вид на чертите му. Той протегна ръка. — Идвай, жено.

Мисис Колби им смигна. Ако Кристофър забеляза, то с нищо не го показа. Когато Хонория остана като прикована за табуретката, той я издърпа за лакътя и кажи-речи я извлече навън.

Тя тръгна с него достатъчно охотно. Освен че имаше доста да му каже, той я водеше към тяхната топла и изключително интересна постеля.

Кристофър бе наясно, че Хонория се кани да поведе спор. Щеше да започне, като го обвини, че се е върнал за нея единствено защото е искал да се докопа до брачното свидетелство и координатите за

мексиканското злато на „Роса Бонита“. Той щеше да ѝ каже: „Бе точно обратното, миличка“. Тя нямаше да хване вярата. Ала изрядно възпитаната Хонория Ардмор нямаше да се цупи. Щеше да настоява за спор.

Хонория все държеше да обсъждат чувствата си. Кристофър просто искаше да... чувства.

Отведе я в тяхната каюта, която нощният вятър бе охладил през отворения илюминатор, и заключи. Тя отвори уста да подхване спор, затова Кристофър ненадейно я притисна с гръб към вратата и я целуна.

Устните ѝ поддадоха без съпротива. Той обичаше формата на устата ѝ, нейната мекота, ароматът на езика ѝ, който нетърпеливо се преплиташе с неговия. Вкусът ѝ бе сладък както в далечния ден, когато я целуна за пръв път.

Тогава тя бе на своя почва в онази изискана стая в семейното имение, нагласена в бяла муселинена рокля, напръскана с парфюм. Сега кожата ѝ бе порозовяла от слънцето, косата ѝ бе разчорлена от вятъра. Лицето ѝ на мило дете сега бе лице на жена — с остра брадичка и фини бръчици в крайчеца на очите. Беше дори още по-красива, въпреки че нямаше да повярва, ако ѝ го споделеше.

От гърлото ѝ излезе задавен звук и тя обви ръце около врата му. И тогава бе сторила така. Много обичаше да го притегля до себе си, сякаш за да се увери, че той няма да си тръгне преди края на целувката.

Нямаше подобна опасност.

— Кристофър — пошепна тя.

— Не сега — тихо измърмори той.

— Само исках да те попитам...

— Не — той гризкаше долната ѝ устна.

— Не знаеш какво щях да кажа.

Кристофър се зае с приятната задача да разкопчае кукичките на корсета ѝ.

— Имам добро предположение.

— Обзалагам се на противното.

Зелените ѝ очи блестяха, тонът ѝ беше високомерен.

— Тъй ли? — Той подпря длан на вратата, точно до главата ѝ. — На какво да се обзалажим? На целувка ли? — открадна си една, докато

изричаше думата. — Вече е твърде късно. — Обхвана в шепа едната ѝ гърда. — На добродетелта ти ли? И затова е прекалено късно.

В очите ѝ запламтя онова упорито огънче. Това бе неговата Хонория, винаги готова за битка.

— Ако спечеля — на висок глас обяви тя, — ще уважиш молбата ми без въпроси. Без значение каква е.

— Добре — безразсъдно се съгласи Кристофър. — А ти ще уважиш моята. Без въпроси. — Повдигна лицето ѝ към своето. — Без излишни приказки.

— Чудесно.

Той я прикова до вратата.

— Е, какво щеше да ме питаш? — даже ако се наложеше да изтърпи безкрайни тиради за брачното свидетелство, току-що си бе осигурил прекрасна награда.

Тя се прокашля и се опита отново да си придаде благовъзпитан вид, доколкото това ѝ бе по силите с разтворен корсаж.

— Утре може ли отново да карам кораба?

Кристофър се опита да прикрие стреснатото си изражение, но напразно. Мътните го взели!

— Това ли беше въпросът ти?

— Да. — Хонория се усмихна победоносно. — Е, какво ще кажеш?

— Ах, ти, хитрушо!

— Аз печеля. — Тя го изгледа самодоволно.

— Да, добре. Каква проклета молба искаш да ти изпълня? — Нищо чудно да го накара да застане на един крак на кърмата и да запее ирландски морски песнопения или някаква подобна нелепица.

— Първо ми отговори на въпроса — нареди тя.

— Кой въпрос? А, за щурвала. Да, ще управляваш. Къде ще ходиш! Вахтата ти започва в десет.

— Вахтата ми? — Веждите ѝ се стрелнаха нагоре.

— Кару ще ти помага. Той обучава новите попълнения.

— Нима станах част от екипажа? — Гърдите ѝ се вълнуваха до неговите.

— При този недостиг на моряци няма да те возя безплатно, я! Който не работи, не трябва да яде. В това число и ти.

— Ясно. — Хонория го изгледа неспокойно.

— Ще се справиш отлично. Кару ще ти покаже хватки, които ще проумее даже южнячка като теб, отгледана да приема гости на чай.

Тя се изкиска тихо.

— Дамите от висшето общество не приемат гости на чай. Това е за парвенютата.

Той поклати глава с престорено огорчение:

— Да му се не види, знаех си, че не бива да бягам от девическото училище!

Тя пак се засмя, а червените ѝ устни сякаш го приканваха. Кристофър стана сериозен.

— Казвай каква ми е неустойката и да свършваме с тая работа.

Хонория изведнъж се умълча. Страните ѝ се обагриха с розовина. Той зачака нареждането ѝ да се качи в коша на мачтата и да скочи.

Тя се надигна на пръсти и долепи уста до ухото му. Шепнеше, а той слушаше.

Очите му се отвориха широко, а слабините му запулсираха. *О, моя сладка Хонория, заприпява едно гласче в ума му. Нищо чудно, че те обичам.*

13

Хонория усети как Кристофър се напрегна, докато слушаше обясненията ѝ. Нямаше смелост да изрече думите на висок глас и да ги чуе със собствените си уши, но прошепнатите слова, изглежда, вършеха работа.

Той положи длани на раменете ѝ, а очите му помътняха до безизразно сиво:

— Тия неща не си ги научила в девическото училище.

Щом вярваше в това, значи си нямаше хабер на какви теми за разговор са способни десетина петнадесетгодишни госпожици, след като светлините в пансиона угаснат. Но по една случайност беше уцелил истината.

— От Александра — избъбри тя и се смути. Друго беше смятала да каже.

Кристофър се приведе към ухото ѝ.

— Я чакай да видя дали съм разбрал. Моето наказание се състои в това, че ще те... — Той прошепна една съблазнителна и доста нецензурна фраза.

— Не се изразих така! — Лицето ѝ поаления като божур.

— Напротив, само че с други думи. Това ли искаш?

Твърдят му като стомана поглед ѝ подсказа, че няма да допусне отговор „не“. Във всеки случай и тя не желаше да отговаря отрицателно.

Кристофър я целуна по нослето.

— Право да ти кажа, трябваше да те отвлека най-брутално още щом те зърнах първия път. Животът ми щеше да е толкова щастлив.

— Ти беше пират — напомни му тя.

— А ти беше дама. — Той сви рамене. — И друг път се е случвало.

— Ти все още си пират — изтъкна Хонория.

— Само че никоя дама не би ми направила подобно предложение. Малка безсрамница!

Тя изпъна гръб:

— Любовният плам между съпрузи е напълно в кръга на приемливото.

— И на това ли те научи Александра? Съпругата на Грейсън Финли започва истински да ми харесва.

— Тя беше доста информативна — призна Хонория.

— Някой ден ще ми разкажеш всичко, което сте обсъждали — пророни той с пресипнал глас. — А сега дай да разкопчаем дрехите ти. — Продължи със смъкването на корсажа.

— Сигурен ли си, че корабът не се клати прекалено много?

— Движението му е гладко като стъкло в чудна лятна нощ. — Кристофър разтвори корсажа, изу ръкавите и роклята се озова на купчинка в нозете ѝ. Целуваше я, докато развързваше панделките на камизолата ѝ. Повдигна юмручето ѝ, залепяйки върху него устните си.

— Още ли те боли?

— Кое?

— Пръстите ти се бяха схванали. Пооправиха ли се?

Хонория почти не ги чувстваше.

— Да. Не. Тоест, май да.

Устните му бяха топли и сухи. Той разтвори пръстите и ги целуна, после целуна дланта ѝ.

— Силна си. Знаеше ли го?

Хонория преглътна.

— Не съм особено силна.

— Ако не беше, никога нямаше да оцелееш след мен първия път. Камо ли да ми станеш жена. Или пък да поемеш щурвала на кораба ми без въпроси, без плач.

— Казах ти, че никога не плача. Пък и ако бях избухнала в сълзи, как щях да виждам накъде да въртя?

Той се изхили и впи устни в шията ѝ. Хонория притвори клепки и потъна в здрачното усещане на неговата уста върху своята кожа. Пак я баламосваше и, точно както подозираше, изобщо не я бе грижа.

— Обичам да плавам — промърмори. — С брат ми Пол се катерехме по целия кораб на Джеймс и се опитвахме да застанем с разперени ръце на носа. Все едно летим.

— Адски тъпа идея — изсумтя Кристофър. — Цяло чудо е, че не си си строшила вратлето.

— Зная. Веднъж съсипахме такелажата. Джеймс за малко да ни убие. Ох!

Кристофър се наведе да оближе топлата вдлъбнатинка между гърдите ѝ. Отдавнашният ѝ гняв се изпари безследно.

Устата му остави огнена дияра по корема ѝ. Кристофър най-сетне коленичи. Дъхът му погали къдриците между краката ѝ. Стъпалата ѝ неволно се раздалечиха.

— Разкажи ми за брат си.

— За Джеймс ли? — обърка се тя. Защо, за бога, му беше да говорят за Джеймс?

— Не, за другия. Дето загинал.

— За Пол? Точно сега не ми се говори за него. Искам...

— Ясно ми е какво искаш. Нали ми каза. — Той я целуна там, където най-много я болеше. — Искам да науча за него.

— Защо?

— Той ми е съперник.

Хонория се втрени в главата му. Светлината на свещите позлатяваше косите му, но тя съзря и няколко бели косъма.

— Та как би могъл да ти е съперник?

Езикът на Кристофър току я перваше и дразнеше по най-напращялото от неѝа местенце. Тя стисна в юмруци отмалелите си длани, а в тялото ѝ потече невъзможен зной.

— Обичала си го. Искам мен да обичаш. Затова държа да науча за него.

— Не е същото — възпротиви се тя. Тялото ѝ я теглеше в една посока, а емоциите — в друга. — Той беше най-добрият ми приятел. Обичах ви, но по различен начин. А вие и двамата ме изоставихте.

Думите прогърмяха в мъничката каюта.

За нейно голямо разочарование Кристофър се изправи и я улови над лактите.

— Сега съм тук. За тебе се върнах и няма да те изоставя пак. Държа да го проумееш.

— Върна се за глупавата си карта.

— Майната ѝ на проклетата карта! Не ми беше нужна. Помня наизуст координатите.

Тя се ококори.

— Не те разбирам. В такъв случай защо си ги записал върху свидетелството?

— Защото трябваше по някакъв начин да ги съобщя на Манда, а не разполагах с друго под ръка. Не смеех да запиша каквото и да било в корабния дневник, когато брат ти ми дишаше във врата. Излязох адски прав: Ардмор задигна дневниците. Освен това не можех да напиша на Манда писъмце от рода на: „Между другото, златото е заровено на еди-каква си ширина и еди-каква си дължина“. Надрасках го на свидетелството и никой не забеляза.

— Какъв е бил смисълът? — Тялото ѝ я зовеше да млъкне, да го остави да продължи, с каквото се беше захванал, ала мислите ѝ бяха в безпорядък и изискваха обяснение. — Да не би да се ожени за мен, колкото да имаше къс хартия, на който да пишеш?

— Не, заядлива жено. Ожених се за теб, понеже исках. А брачното свидетелство ми послужи чудесно.

— Но нали си знаел, че ще те обесят?

— Да. Обаче, когато Манда дойде да ме търси, щеше да научи за женитбата и да те издири. Щеше да настоява да ѝ покажеш документа. Щеше да види цифрите и да разбере смисъла им. — Кристофър я погледна отвисоко. — Не си давах сметка, че ще запазиш брака ни в дълбока и мрачна тайна. А редно бе да се досетя.

Хонория го отблъсна от себе си. Глупаво бе да стои гола и да му се звери яростно, обаче от възмущение думите напиреха:

— Просто да ми беше казал!

— На сестрата на Джеймс Ардмор? Не можех да рискувам да се затичаш право при него със съобщението, че знаеш къде съм скрил мексиканското злато. То принадлежи на Манда, Колби, Сен Сир и екипажа ми от онзи ден.

— Друг път! — сопна му се тя. — Вие сте най-долни крадци!

Той я прикова към вратата. Дървото до голата ѝ кожа бе хладно.

— Ние сме пирати, Хонория. На лов сме за съкровища. Такъв ни е занаятът. Не сме излезли от романтичните книжки, които си чела.

— А, пределно ми е ясно.

Той вклини коляното си между нейните и грубите му бричове одраскаха бедрата ѝ.

— Би трябвало сама да съчиниш памфлет.

— С който да предупредя другите жени да се пазят от пирати?

— С който да кажеш на дамите да се покоряват на пирати.

Тя кипна, за да не позволи на допира му да стопи гнева ѝ.

— Наръчник как да бъдеш пиратска съпруга ли? Я да видя...

Първо, жената трябва да е надарена с изключително търпение и сили...

— И жилавост. — Той ѝ се усмихна, а очите му гледаха благо. —

Не забравяй жилавост.

— Да, за многото пъти, когато пиратът ще я просва на пода и ще я похищава.

— Тази вечер и леглото ще свърши работа, струва ми се.

Изведнъж я награби и я метна на кревата. Тя се приземи на купчината юргани и дюшека от истински пух, който Даяна ѝ даде.

Идеше ѝ да ври и кипи, да му остане сърдита заради измамата. Нещо ѝ нашепваше, че постъпката му може да се нарече разумна предвид обстоятелствата. Ала на ниво емоции ѝ идеше да вилнее.

Тогава Кристофър почна да се съблича. Когато изхлузи ризата и бричовите си, кръвта ѝ се сгорещи, а гневът взе да си отива полекичка, нищо че тя отчаяно се бе хванала за него.

Тялото му беше невероятно, въпреки обезобразения торс. Силни бедра, тесен ханш, корем на плочки, жилести ръце. Китайският дракон на ключицата му изглеждаше самодоволен с навитата си на кравай опашка.

Хонория усуга кичур коса между пръстите си и се зачуди защо матросите обичат да украсяват телата си с рисунки в екзотичните пристанища, където акостираат. Дамите, поели на път, обикновено се задоволяваха с ваза или чаша, на която бе изписано името на града.

Проклетникът му с проклетник, отново я беше разсеял. Беше я отклонил от крайно оправдания ѝ гняв.

Той се наведе под гредата и опря коляно на кревата.

— Разтвори крака — нежно нареди.

Тя се подчини без двоумение. Бедрата ѝ вече бяха мокри от женска възбуда.

Кристофър положи целувка на устните ѝ. Устата му проправи диря надолу, спирайки се да завърти език около пъпа ѝ. Продължи понататък, към космите между бедрата ѝ, още по-надолу, към наболелия ѝ отвор.

Той нежно подушна върху срамните къдрици. Целуна набъбналото топче и зарови език в цепката ѝ.

Тя не успя да удържи острия кръсък от гърлото си. Стисна юрганите и ги усуква с ръце. Той бавно започна да я целува и ближе, да я изследва. Умееше невероятни неща с езика си.

Хонория го бе помолила за това, но и насън не си бе представяла усещането. Той ловко прокараваше език по гънките ѝ, първаше с крайчеца му топчето над тях, което пулсираше и гъделичкаше, и пак се заравяше в сърцевината ѝ.

Тя истерично завика името му, побъркана от копнеж. Каза му, че го желае, наговори му и много други неща, за които после щеше да има да се черви.

Тъкмо си мислеше, че съвсем ще прегракне, и той се отдръпна. Хонория падна обратно на земята. Лежеше на кревата — зашеметена, бореща се да си поеме дъх, много подмокрена и много развратна.

Усмивката на Кристофър беше лъстива и злобна.

— Върнах се за теб, жено моя. Искам си всичко: съкровището, екипажа, теб. Няма да спра, докато не ги получа обратно. Никога не го забравяй!

— Мене имаш — пророни тя.

— По дяволите, права си.

Без никаква прелюдия той я яхна, разтвори бедрата ѝ и вкара възбуждения си член в отмалялото ѝ тяло.

Хонория изпищя. Той я прикова към дюшека с хълбоците си, които мощно тласкаха навътре-навън, докато семето му не се изля.

С последни сили се отдръпна и рухна до нея. Краката им се преплетоха. Дишаше тежко, очите му се затваряха, мускулите му все още бяха напрегнати, сякаш току-що бе преплувал много мили и бе щастлив, че се е добрал до брега.

Тя отметна един кичур от челото му — узряло жито върху бронз. Миглите му бяха в същия оттенък. Те трепнаха, когато Кристофър пак я погледна със сиви, помътнели очи.

— Неустойката ми изплатена ли е?

— Какво? Ах, да, басът. Да, да, май да.

— Жалко. — Той я удостои с ленива усмивка и впи устни в шията ѝ. — Но това означава, че сега мога да правя каквото си поискам.

Хонория преглътна, питайки се дали Кристофър няма да хукне на палубата да провери дали корабът държи правилен курс.

— Сигурно.

Ала той продължи да доказва, че мислите му не са насочени към плаването. Ако не бяха женени, това, което ѝ направи, щеше да бъде заклеймено като върл грях. Или пък грехът си стоеше въпреки брака им? Хонория знаеше единствено, че той започна със същата поредица от стъпки, която насмалко не я беше довела до лудост, само че този път вложи повече творческо въображение и още повече ентузиазъм. След това поиска от нея едни неща, които бяха сладко греховни и вероятно — противозаконни.

Беше внимателен и нежен, груб и игрив. Нарани я, но и възбуди. Достопочтената Хонория, алабастровата статуя, се трошеше като при земетресение под ласката му.

Когато свършиха и тя бе готова да се свие до него в блажена дрямка, той се надигна от леглото. Чаршафите бяха горещи и намачкани от любенето им, а кожата на Кристофър лъщеше от пот.

Той се намъкна в дрехите си, целуна я нежно със заръката да заспива и излезе от каютата, оставяйки студен полъх подире си.

Хонория лежеше сред омачканите завивки, прекалено уморена, за да се ядосва, че толкова успешно се е измъкнал. Бе абсолютна глупачка, но какво да се прави.

Кристофър свари Манда да наблюдава хоризонта и звездите от кърмата. Зъбите ѝ проблеснаха на светлината от фенера, щом го видя.

— Охо, значи можеш да ходиш?

Кристофър се облегна на планшира и разкърши схванатите си мускули.

— Едва-едва. — Все още го владееше усещането за Хонория до него — не само колко беше стегната или целувките, с които го бе обсипала, но и синините по врата, следите от нокти по гърба му, които боляха при всеки допир с ризата.

— Ти май наистина харесваш това момиче — констатира Манда.

Кристофър сви рамене и остави сестра си да се кикоти. Не се смущаваше от чувствата си към Хонория.

Бяха сравнително сами, затова той се почувства свободен да говори, макар че снижи глас:

— Манда, видях те да се целуваш с Хендерсън.

Нейната усмивка се стопи. Тя уж се съсредоточи върху съзвездието Орион.

— И преди съм се целувала с мъже.

— Целувай го колкото ти душа иска. Само недей да приказваш с него.

Тя го изгледа яростно почти колкото Хонория.

— Няма да предам теб — нас — заради няколко нищо и никакви целувки.

— Известно ми е. Обаче влюбването променя начина ти на разсъждаване. То кара мъжете — и жените — да вършат глупости.

— Не съм влюбена в този надут английски очилатко — изсумтя Манда. Според Кристофър тя отрече прекалено пламенно, обаче си замълча. Манда сърдито се вторачи в хоризонта. — Да не твърдиш, че си влюбен в твоята мъничка женичка?

— Смятам, че да.

Не болеше да го каже. Това бяха само думи. Думите бяха дим.

Погледът на сестра му стана любопитен.

— Защо ти е било да се жениш за нея? Тъй де, преди деня на предполагаемото ти обесване ненадейно решаваш да се бракуваш.

Той пак сви рамене. Помнеше задушната килия, вмирисана на влага и изпражнения, а после нея — толкова хубавичка и чиста, с нажалени очи, с нежни устни, шепнещи до неговите. Едно гласче в ума му го беше подтикнало да не я оставя да си иде, не безвъзвратно, не и този път.

Беше обгърнал прекрасното ѝ лице с мърлявите си ръце и бе прошепнал: „Ожени се за мен, Хонория“. За миг тя го бе погледнала като подплашена гълъбица, после зелените ѝ очи проблеснаха решително и — най-невероятно — тя каза „да“.

— Не зная — бавно завърши той. — Навярно не ми се е щяло да умра сам.

Очакваше ново изсумтяване. В живота на сестра му нямаше много място за емоции. И защо да има? Не познаваше майка си, а баща ѝ — техният баща — не я бе поискал. Единствено Кристофър я подкрепи. Усети връзка помежду им, въпреки различията по отношение на пол и раса. Кристофър убеди баща им да не я продава и я отгледа сам, учейки я да бъде пират и моряк.

Манда поначало беше силна, и то не само физически. Изправената ѝ снага, пъргавината ѝ, силата ѝ често го караха да забравя, че може да бъде уязвима колкото него.

Погледът ѝ едва не проби дупки в черепа му.

— Май разбирам.

Знаеше, че е така. Излишно беше да се съмнява. Замисли се за притесненията на Хонория за мъченията, през които е минала Манда.

Прокашля се, недоумявайки как да подхване разговора.

— Искаш ли да си поговорим?

— За какво? — Тя примижа учудено.

— Тъъ, такава... за преживелиците ти със Суитън.

Веждите ѝ се извика като крила на кос.

— Не си спомням кой знае колко. Пък и не ми се говори. Ти защо повдигаш темата?

— Хонория мислеше, че имаш нужда да си поприказваш. Тя много обича хората да говорят задушевно.

Манда го зяпна, сякаш се беше побъркал. Устните ѝ се извиха в гълччетата и тя взе първо да се хили, а накрая да се смее гръмогласно. Хем му се подиграваше, хем показваше, че го обича — че е сестра, която се забавлява с братовите си премеждия.

— Бедният Крис!

Кристофър скръсти ръце и я остави да се смее.

— Обаче ме компенсира.

— Чух. Трябваше да си потопя главата във водата, за да заглуша шума.

Той се усмихна, спомняйки си какво бе причинило въпросния шум.

— Боже, какъв си се ухилил! — Манда отново прихна и вятърът поде звука. През десетина секунди тя повтаряше „Да поговориш за чувствата си“ и пак почваше да се кикоти. Кристофър само я гледаше, радвайки се, че най-сетне е до нея и я чува как се смее.

Хубавото време — без бури, с малко облаци — означаваше, че докато пътуват на юг, ще става адски горещо. Мъжете се събличаха по бричове. Двамата моряци, които Кристофър нае в Сиам, носеха препаски, които не прикриваха нищо, освен срамните им части. Манда

стягаше гърдите си с парче пъстър плат и носеше бричове, иначе кафявата ѝ кожа блестеше на слънцето.

Хонория взе да си слага все по-малко бельо под тънките муселинови рокли. Кристофър забелязваше този възхитителен факт всеки път, щом тя излезеше на палубата. Поне нещо компенсираше непоносимата жегата.

Носът ѝ почервения и започна да се бели. Мисис Колби любезно ѝ даде крем и Хонория се разхождаше намазана със сиво-зелената смес. Никой не ѝ се присмиваше, защото слънчевият крем с натрапчив мирис на евкалипт обикаляше всички подред.

Кристофър виждаше как пламтящото слънце става все по-горещо, а облаците — все по-рехави. Накрая, точно както се боеше, вятърът стихна. Корабът постепенно спря и платната увиснаха безжизнено.

Той нареди на моряците да се скатаят от палещите слънчеви лъчи, въпреки че в бака и каютите беше също толкова задушно. Настроението се влоши, водата започна да не достига.

Кристофър и преди се беше изправял пред недостига на вода. Това беше обичайно за повечето кораби. Незабавно прибегна към драстични мерки и рутината се върна. Една чаша дневно на всеки мъж — или жена — по-малко на болните. Двадесет и четири удара с камшик и орязване на дажбите за кражба на вода или бой за вода. На някои кораби наказанието бе смърт — ако умреш, защото си се опитал да откраднеш вода, след края ти ще остане повече за другите. Ала Кристофър имаше нужда от целия си екипаж жив.

— Един болен се нуждае от повече вода — опита се да го вразуми Хонория.

— Един болен по цял ден се излежава в хамака — контрира я Кристофър. — Докато останалите се трепят на това слънце. По-малка порция за такъв. Да не говорим, че обявя ли повече вода за болните, на следващата сутрин половината екипаж ще се „разболеет“.

Хонория не изглеждаше убедена.

Водеха този спор, защото Кару се беше разболял. Слава богу, не бе хванал чума, холера или друга болест, която набързо да превърне „Звезден кръст“ в кораб-призрак. Просто беше слънчасал от твърде много работа.

Хонория се нагърби със задължението да го гледа. Беше обикнала момъка. Той я учеше да управлява кораба, да преценява кога да регулира платната, кога вятърът опасно променя посоката си — и то без да ѝ крещи. Показа се търпелив учител и тя му бе благодарна. Сега, за голямо раздражение на Кристофър, се проявяваше като най-нежна болногледачка.

Когато я укори за нейното поведение, докато мигне Хонория се преобрази от съблазнителна пиратска съпруга във величествена южняшка дама.

— Нямах капчица състрадание, Кристофър. Просто изпълнявам дълга си към човек, който не е извадил моя късмет.

— Той има запушен нос, не сипаница — озъби ѝ се Кристофър.
— А вашият дълг е към мен.

Тя го изгледа високомерно.

— Зная, бил си ограбен и накълцан в Китай или там някъде. Много ми е жал за тебе — отдалечи се с горди крачки и отказа да му проговори до края на деня.

Той си отмъсти, като през нощта я разсипа от любене. Накрая тя трепереше и едва успяваше да си поема дъх. Едва тогава Кристофър я остави на мира.

Отвратително беше да си венчан за жена, която отказва да проумее що е то покорство. Предполагаше, че в шикозния ѝ дом в Чарлстън всички са ѝ угаждали. Хубавата и единствена щерка на богатата фамилия беше изисквала, а не дължала покорство.

Кристофър съжаляваше, че тя не се е научила на подчинение, тепърва имаше да го научи насила. Защото времето се задържа горещо и безветрено, потните мъже смърдяха, храната стана блудкава и точно тогава той я хвана да дава допълнително вода на болния си приятел.

Хонория никога не беше виждала мъжа си толкова разярен. Спря я на кърмата с каменно изражение, обаче очите му излъчваха ярост.

Тя надменно вдигна глава.

— Не я откраднах. Дадох му моята дажба. Мога да се разпореждам с нея както пожелаея.

— Не: или пиеш, или я изливаш през борда.

— Ама че глупост. Освен това жените не се нуждаят от вода колкото мъжете. — Тя преглътна. Гърлото ѝ вече бе пресъхнало. — Пък и треската му спадна.

Очите на Кристофър блестяха опасно.

— Не ме интересува, даже да е станал да изтропа танц. Водата ти е потребна, Хонория. Можеш да умреш от слънчев удар, преди да се усетиш.

Тя му повярва. Зноят измъчваше всички, а тънката ѝ рокля беше мокра от пот. Копнееше да оголи торса си по подобие на Манда с нейната превръзка на гърдите, обаче някои неща не бяха по силите на възпитаната Хонория.

— Той се нуждаеше от водата — заинати се тя.

Кристофър я пресече с поглед:

— Слизаш долу и оставаш там. Този следобед Кару ще се оправя без теб.

Тя измарширува нататък, но подхвърли последната си дума през рамо:

— Ясно ми е защо никога не искаш да приказваш за чувствата си, Кристофър Рейн. Защото ги нямаш!

Тази нощ той я опроверга. Отново я заведе на кърмата, когато слънцето се скриваше зад хоризонта и небето се покриваше с хладен здрачен воал.

Напоследък определено беше започнал да я командва, помисли си Хонория, но беше прекалено горещо, за да се разправя с него. Снощи даже не я беше любил, просто лежаха един до друг и вдъхваха

нощния въздух през отворения прозорец, изтощени от жегата и жаждата.

Вместо трескаво желание, тя бе изпитала умиротворение, утеха от коравото му тяло до нейното. Лежеше будна и гледаше как лунната светлина пътува по голия му торс и сенките очертават както обезобразената паласка, така и съвършенството на гърдите и плещите.

Сега Хонория бе пленена от неговата хубост, докато той стоеше и я чакаше, а гаснещата светлина озаряваше високата му снага. Носеше само бричове, за да се спасява от жегата — като всички.

Нетърпеливо ѝ махна да дойде, затова тя забрави лунатичните си мечтания и се приближи. Кристофър я отведе до пейката на кърмата и я настани, после седна, изпружи един дълъг крак зад нея и я придърпа в обятията си. Вдигна чаша вода от палубата. Направена от бакър, чашата бе позеленяла на горния ръб, но иначе цялата бе покрита с капчици влага. Сухата ѝ уста копнееше за нея.

— Пий. — Кристофър поднесе чашата към устните ѝ.

Хонория не се нуждаеше от нареждането. Отвори уста и той накваси гърлото ѝ с хладната течност. Вкусна, вкусна вода. Няма значение, че малко миришеше на бакър и на мухъл.

Отпи втора продължителна глътка, наслаждавайки се докрай. Вкъщи щеше да навири носле пред такова предложение и да предпочете цитронада с малко канела. Тук застоялата, топла вода ѝ се струваше мана небесна.

Кристофър я гледаше как пие, а ресниците засланияха очите му. Хонория беше изненадана, че ѝ е осигурил втора дажба.

Мъжът ѝ бе непреклонен, че правилата трябва да се спазват, а за себе си измисляше още по-строги правила. Отпи трета глътка, преди да проумее.

— Това е твоята дажба! — изохка тя.

— Да, и с нея мога да правя каквото си поискам.

Хонория се извъртя в прегръдката му.

— Трябва да я изпиеш. Аз не се нуждаю от нея.

— Яне бъди глупава. Нуждаеш се и още как.

— Сега съм по-добре, честно.

Той я погледна с присвити очи.

— Не искам героиня, а съпруга със здрав разум. Напоследък ти липсва каквото и да било разум — вероятно от горещината.

Гласът излизаше задавено от пресъхналото му гърло.

— Ти се правиш на герой! — моментално възрази тя.

— Не съм герой — избоботи Кристофър. — А подлец. И ако не изпиеш водата, ще сторя нещо още по-подло.

— Какво? — възхитено попита Хонория.

Той я измери с поглед, от който я побиха тръпки.

— Първо на първо, бих могъл да те стисна за нослето и да наля водата в гърлото ти.

— Би било тъпо. Може да я разлееш.

Физиономията му се начумери страховито.

— Бих могъл да те хвърля във вълните. Нали отвори дума, че искаш да се изкъпеш.

— Една баня ще се отрази добре на всички ни — студено отвърна тя. — Макар че от солта положението може да се влоши.

— Тогава се подчини на мъжа си и пий.

— Ти също трябва да пиеш — запъна се тя. Устата ѝ се пооправи, вече не бе толкова подута и суха. Но все още бе жадна.

Той се взря безмълвно в нея със сивите си очи. Зад кораба, на изток, небето вече бе тъмно. Бледата луна висеше над хоризонта.

Кристофър поднесе чашата към устните си и отпи. Хонория проследи как гърлото му преглъща течността и адамовата ябълка мърда под почернялата кожа. Кристофър отпи още веднъж и собствената ѝ уста потрепери от завист.

Той постави палец под брадичката ѝ, обърна лицето ѝ към своето и я целуна. Вода, прекрасна и мека, погали езика ѝ. Споделиха глътката и Кристофър се откъсна от нея. Споделиха следващите две глътки вода.

— Остана една. — Той ѝ подаде чашата.

— Твоя е.

— Пак героизъм, а? Пий бе, пий!

Тя пи под строгия му поглед. Преди да преглътне, го целуна. Той се ухили, топна език в устата ѝ и го отдръпна. Настани я до себе си, като остави празната чаша на палубата. Поне беше захладяло. Въпреки горещите дни нощите бяха студени. Хонория се сгуши до гърдите на Кристофър, наслаждавайки се на топлината му. Плъзна босите си нозе по пейката и погали с ходило прасеца му.

Ех, ако целият ѝ брак се състоеше от това, щеше да бъде щастлива. Ако бракът не представляваше нищо друго, освен нежни милувки и утеха, насечени от пристъпи на диво желание, тя щеше да чувства, че е намерила своята половинка.

Преплете пръсти със съпруга си и прокара ходило нагоре-надолу по крака му. В Чарлстън джентълмените прекарваха много време с приятели в клубовете, докато дамите се грижеха за домакинството, занимаваха се с фина бродерия и организираха мероприятия с разнообразни благотворителни цели. Доколкото ѝ бе известно, с изключение на Грейсън Финли, пиратите не ходеха по джентълменски клубове. По-вероятно прекарваха времето си в пристанищните кръчми, където се движеха какви ли не изпаднали жени. А дали съпругите им се занимаваха с бродерия или с децата, докато мъжете се чукаха с канчетата ейл и пееха неприлични песни в миризливите долнопробни кръчми?

Подозираше, че мисис Колби ще се възпротиви едрият ѝ мъж да дундурка на коляното си някоя паднала жена. Като нищо веселата дама щеше да влети в кръчмата и да излее върху къдравата глава на Колби канчето с бира. Усмихна се при тази представа, докато клепачите ѝ се затваряха. В просъница чу гласа на Кристофър:

— Този живот е тежък за теб.

Вярно беше. Имаше мазоли по дланите, косата ѝ бе станала суха и заплетена. Спешно се нуждаеше от розов крем за ръцете и лавандулова маска за косата.

Кристофър отново ѝ говореше:

— Скоро ще отидем в Чарлстън.

Нима? Чарлстън ѝ изглеждаше много далечен и маловажен.

— А там ще се караме ли?

Кристофър се наведе, за да я чуе. Засмя се.

— Ако се налага.

— Не ми се ходи там. — Думите се изтръгнаха като въздишка от устните ѝ.

— Там ти е мястото. Ще имаш пухени завивки, градини и прислужници, които да ти поднасят чай.

— Мястото ми е при теб.

Той дълго мълча. Хонория отвори очи. Лицето му бе надвесено над нейното, очертавайки се на фона на падащия здрач.

— Сигурно си слънчасала.

— Тъмно е — изтъкна тя.

Той склочи ръце около нея, дъхът му погали косата ѝ.

— Не искам да се окажа твоята гибел, Хонория.

— Произхождам от жилав род, господин пират. Виж брат ми.

— Хм. Това не ми вдъхва доверие.

Мисълта за Джеймс както обикновено довя смесена вълна от меланхолия и яд.

— Джеймс малко прекали с това негово отмъщение — преди да срещне Даяна, де. Същото важи и за Пол. То го промени. А той дори не постигна това свое възмездие. Умря, преди да научи самоличността на човека, убил жена му. Наложил се Джеймс да довърши работата.

— Знаем — измърмори Кристофър.

— Историята сигурно е обиколила целия Атлантически океан — миналата година Джеймс беше проследил пират на име Черния Джак Малори, който си беше признал, че е убил жената и дъщеричките на Пол. Даяна значително бе допринесла за залавянето му.

— Знаем, защото аз казах на Ардмор кой уби жената на брат ти.

В тишината на нощта, сред приглушената реч на моряците в бака и тихото плискане на вълните у корпуса, Хонория цяла минута лежа неподвижно, не вярвайки на ушите си. Изведнъж седна с отворена уста. Пресъхналото ѝ гърло бавно отвори думите.

— *Ти* си му казал?

— Затова ме спаси от примката на палача. Не се ли досети?

Хонория зяпаше втренчено, а болката напираше в нея.

— Знаел си? — Гласът ѝ се извиси. Моряците занадигаха глави.

— Знаел си през *цялото* време? Защо не ми каза?

— Мислех, че брат ти го е направил. — Кристофър се намръщи.

— Е, погрешно си мислил. Как така си знаел? Защо си го запазил в тайна? Как смееш!

Гърдите ѝ се стегнаха, предишната ѝ отпуснатост се изпари. Кристофър я наблюдаваше с непроницаемо изражение.

— Случайно се сдобих с тази информация, докато търсех „Роса Бонита“. Човекът, който ми го каза, не си даваше сметка какво разкрива, дори не си даваше сметка, че знае нещо важно. Сглобих парченцата и казах всичко на Ардмор при арестуването си.

Хонория стисна юмруци. Крайниците ѝ бяха леденостудени.

— Изтъргувал си живота си с това? *Той го е изтъргувал?* — Сълзи на гняв бликнаха в очите ѝ. — Трябваше да се досетиш какво представлява тази информация за мен. Как си могъл да я използваш като разменна монета, ти... ти *пират* такъв!

— Не съм търгувал, Хонория — сурово я скастри той. — Просто му казах. Той не пророни и думица, даже не ми благодари. Когато ти дойде при мен в оная килия, нямах представа, че брат ти ще ме спаси.

Хонория го гледаше, дишайки тежко, с юмруци, притиснати в корема. Вярваше му въпреки яростта си. Типично в стила на Джеймс беше да не съобщи на Кристофър, че ще го спаси, преди делото да е сторено. Представяше си как брат ѝ е приел информацията — със зелени очи, празни от емоции, а после си е отишъл без думичка.

— Не си ми казал — продължи тя. — Не си ми казал името.

— Навремето мислех, че ще оставиш цялата работа в ръцете на големия си брат, пък и си имах други грижи на главата. Джеймс никога ли не е отварял дума за това?

— Не. — Тя дишаше тежко, изненадана, че не бълва огън.

— Никога не ми е споменавал, че знаеш за Черния Джак Малори, нито че те е освободил.

— Предполагам, че не е искал да уплаши плячката си.

— Не съм му плячка — озъби се Хонория, — а сестра.

Изгряващата луна сипеше злато върху косата му с цвят на зряло жито.

— Точно сега съчувствам на Джеймс Ардмор. Какво ли го чака, когато ти падне в ръчичките.

— Можеше да ми кажеш — повтори тя. Да можеше да му е сърдита! Джеймс беше извън обхвата ѝ, но Кристофър стоеше точно пред нея.

— Когато влезе в килията ми, бях зает с други проблеми. — Той пак я притегли в обятията си: топлото му тяло — срещу ледения ѝ гняв. — Исках последните ми мигове да бъдат красиви. Спомням си какво ми каза на тръгване. Щях да отнеса думите в гроба.

Хонория също си спомняше. Със свито сърце и крака, лепкави от семето му, ясно беше заявила „Обичам те“.

— Аз също те обичам — промърмори той и я погали по корема.

— Не е същото сега.

Гласът му придоби застрашителна окраска:

— Ако премълчиш следващата си обида, Хонория, няма да те изхвърля през борда.

Тя си пое дъх да възрази, но обятията му я стиснаха като клещи. Беше много по-силен, отколкото тя някога щеше да бъде.

— Без повече обиди. Подчинявай се на мъжа си.

— Много обичаш да повтаряш това.

— Да.

Тя усети как устните върху косата ѝ се разтегнаха в усмивка.

— Приятно ми е.

Хонория утихна. Беше прекалено сърдита, за да се унесе отново, ала все пак се поддаде на утешенията му. Джеймс имаше да отговаря за много неща. Не знаеше за страстта ѝ към Кристофър и можеше да му прости, задето не ѝ е казал, че го е отървал от бесилото, но не можеше да му прости, че е укрил информация, касаеща Пол. За нищо на света.

Джеймс знаеше за чувствата ѝ към Пол, но бе решил, че търсенето на отмъщение е негова лична задача. Не я бе допуснал да участва в отмъщението.

Тя притвори клепачи. Даже след толкова години образът на Пол живо се възправяше в съзнанието ѝ — засмения му поглед, чупливата черна коса, която блестеше в синкаво на слънчевите лъчи, проточения му говор, докато се шегуваше и закачаше с нея. Съзаклятничеха срещу батко си Джеймс, имитираха го зад гърба му, образуваха единен фронт срещу гнева му.

Беше толкова отдавна, ала тя все още имаше усещането, че протегне ли ръка, ще стисне ръката на Пол.

Беше станала свидетел как в отстояние на един ден той се превърна от безгрижен млад мъж в скърбяща кука черупка. Бяха заедно, когато научиха новината, че жената и децата му са били убити. Хонория държа Пол, който се скъсваше от плач. Тя също плачеше, защото обичаше нежната си кестенява снаха.

Джеймс също разбра и се върна у дома, мрачен като камък. Когато Пол заяви, че ще открие кой е сторил това, независимо от цената, Джеймс кимна в безмълвно съгласие. С Хонория твърдо го подкрепиха в решението му да стане ловец на пирати — решение, което накрая доведе до неговата гибел.

Ефирен полъх разроши къдриците на челото ѝ и успокои главоболието ѝ. След смъртта на Пол, Джеймс я беше изключил от

живота си, от мъката си, от отмъщението си — от всичко. Така и не разбра, че тъкмо в онези мигове Хонория най-много се нуждаеше от него.

Ветрецът се усили. Тя притвори пламналите си клепачи и се опита да изключи болката, да мисли само за вятъра, който разхлаждаше тила ѝ...

Очите ѝ рязко се отвориха в мига, в който Кристофър я избута и скокна на крака. Корабът тромаво се люшкеше. Горните платна на мачтата, винаги в готовност, бяха уловили полъха.

— Попътен вятър! — изкрещя Кристофър. Радост изпълваше мощния му глас. — Вдигнете платната! *Незабавно!*

На кораба бръмна щастлива суетня. Моряците захвърлиха одеялата и заприиждаха от трюма. С викове и смях се заизкачваха по мачтите.

Хонория остана на пейката и вдъхна сладкия вятър. Затвори очи и си наложи да се съсредоточи върху упоителното облекчение, носено от бриза, върху движението на кораба с опънати платна. Движението бе равносилно на надежда. Нямаше да умрат тук.

Отвори очи. Кристофър се беше присъединил към моряците на брашпила. Мускулите на голия му гръб играеха. Колби се беше навел до него, а дълбокият му баритон тътнеше фалшиво в песен.

Манда я нямаше при тях. Сен Сир беше поел румпела, но Манда я нямаше и при него. Хонория огледа палубата с присвити очи. Дамата не се виждаше никаква.

Въпреки че целият състав беше налице, включително мисис Колби, която нещо завързваше моряшки възли, мистър Хендерсън и Манда отсъстваха. Я виж ти, колко интересно.

Следващите три дена попътният вятър ги тласкаше на запад и югозапад. Все още имаха дажби за водата, но те се увеличаваха с приближаването на крайната им цел.

Въпреки че Кристофър ѝ беше разкрил коварството на Джеймс, Хонория се чувстваше по-близо до щастието, отколкото през изминалите няколко години. Будеше се от ярката слънчева светлина, докато Кристофър похъркваше край нея, наприказваше се хубаво с мисис Колби на закуска в камбуза, изкарваше вахтата си на щурвала под надзора на Кару, обядваше с Кристофър и неговите офицери в каютата с картите, а привечер излизаше на кърмата, облагаше се на планшира и гледаше звездите, докато Кристофър не се появеше да я прибере.

А в леглото с уста, ръце и тяло ѝ показваше, че е неин мъж.

Въздържаше се да ѝ се обяснява в любов, да ѝ говори за Чарлстън и избора пред нея. Това я устройваше чудесно. Тя искаше да се радва на настоящето, да се грее на слънцето, да се опиянява от свободата на кораба. По-добре да остави трудните решения за после.

Не ѝ се удаде възможност да разпита Манда, макар да знаеше, че младата негърка отчаяно се нуждае от разговор. Кристофър непрекъснато товареше сестра си с работа и непрекъснато гледаше да я отдалечи от мистър Хендерсън. Той също бе забелязал отсъствието ѝ от палубата, когато вятърът се беше надигнал, но не беше обелил ни дума по въпроса.

Сега Манда обядваше с тях, а мистър Хендерсън даваше вахта, и обратното. Ако двойката се появеше на палубата, Манда се трудеше на кърмата, а Хендерсън — на носа.

Хонория неколkokратно се опита да повдигне въпроса пред Кристофър, но той само ѝ изръмжаваше и я караше да замлъкне по крайно интересни начини.

Той се стремеше към златото си и цялото му внимание бе насочено към това. Екипажът все още не знаеше истинската им цел,

макар че Хонория дочу неколцина моряци да си шепнат, че вече не държат курс към Чарлстън. Въпреки това се осланяха на капитана си.

На моменти неизтощимата му енергия направо я изцеждаше. Беше постигнал толкова много, откакто се бе оказал изоставен и сам в другия край на света. Беше открил екипажа си, офицерите си, сестра си, нова бригантина, и между другото бе прибрал жена си. Сега искаше златото, с което щеше да довърши каквото бе започнал. Нямаше да допусне нищо да се изпречи на пътя му — нито нарастващия интерес на Манда към Хендерсън, нито мърморенето на екипажа, нито жена му.

Камо ли кораба, който съзряха на север зад тях в края на четвъртия ден.

При вика на дежурния от наблюдателницата всички се струпаха на палубата. Сен Сир ненатрапчиво рееше поглед, Колби бълваше ругатни, Манда тревожно се взираше през далекогледа. Недалеч Хендерсън се облягаше на планшира, а очилата му блестяха на безмилостното слънце.

Кристофър адски добре знаеше кой ги преследва. До него Хонория заслони очи с ръка и се взря през ослепителната светлина. Кристофър я видя как се изчерви, когато разпозна очертанията на кораба. Не каза нищо, докато морякът не пропя от върха на мачтата:

— Той е, сър! „Аргонавт“!

— Сигурен ли си? — изръмжа Колби.

— Ей сега разви флага. Златна резка, прорязваща непрогледния мрак.

— Ех, значи е Джеймс — измърмори Хонория.

Колби се разфуча:

— А това е най-бързият кораб в моретата! Мамка му, толкова ли не можеше да ни остави на мира? — Изведнъж яростният му поглед се прикова към Хонория.

Само Сен Сир остана безизразен.

— Нашата бригантина е почти толкова бърза, капитане. Нали специално я приспособихме. Ще бягаме ли?

Кристофър дълго стоя загледан в далечното платно. Несъмнено моряците на онзи кораб се поздравяваха, че ги настигат. Представяше

си как Ардмор стои на палубата и гледа студено. Може би жена му стоеше редом с него и червената ѝ коса блестеше на слънцето.

— Не — внезапно отвърна той. — Няма да бягаме.

— Да не би да ти е станало нещо от слънцето? — зяпна го Колби.

Кристофър го фиксира с поглед.

— Защо да бягаме? Плаваме в свободни води, не сме пленили никакви кораби, запътили сме се по наша си работа.

— Той ще опита да ни вземе на бордаж — изтъкна Сен Сир.

— Добре дошъл е. Единият капитан може да поиска разговор с другия. Да покаже гостоприемство.

— Бих искал да зная как ни е намерил. — Присвитите кафяви очи на Колби се втренчиха в Хонория, която вирна брадичка.

— Не гледайте мен, мистър Колби. Не съм се виждала с брат си, преди да потеглим от Лондон, а и Кристофър никога не ми е казал къде отиваме. Джеймс просто е надарен с таланта да се появява, където е нежелан.

Колби не изглеждаше особено убеден.

— Аз му казах — намеси се Кристофър.

Всички погледи се обърнаха към него. Едно платно изплющя и отново се изопна от вятъра.

— Ти ли, капитане? — обади се Колби.

Кристофър насочи далекогледа към приближаващия се кораб. „Аргонавт“ предизвикваше възхищение: изчистени линии, маневрен корпус, квадратна мачта, кливери от носа до кърмата. Кристофър остави напрежението да се наслои, преди да отговори:

— Показах на неговата жена брачното свидетелство. Тя непременно е разбрала смисъла на цифрите и е казала на Ардмор. В края на краищата е адмиралска дъщеря.

Моряците провесиха ченета и застинаха със слисани изражения. Манда първа разбра какво е направил и защо. Извърна се, а устните ѝ леко потрепваха.

Сен Сир разбра втори. Обърна се към румпела, успокоен. Колби все така яростно се мръщеше.

— Какви цифри? — поинтересува се тихо Хендерсън.

Кристофър снижи далекогледа.

— Манда ще ти каже.

Манда рязко се извърна. Хендерсън поруменя.

Кристофър не им даде време да му се развикат или на Колби да го засипе с нови въпроси. Нареди на всички да се залавят за работа. Дори на прелестната си съпруга. По настръхналия поглед на Хонория, по изправения ѝ гръб съдеше, че тя все още е бясна на брат си, задето е премълчал толкова много от нея. Прецени, че Ардмор ще се намира в по-голяма безопасност, ако я задържи по-далеч от топа.

Хонория вдигна ножа, нагласи жертвата си по дължина и рязко стовари острието. Клъц! Хвърли главата на купчината и се зае с тялото. Отново и отново забиваше ножа. Летяха късове, шуртяха течности. Когато свърши, тя се отдръпна назад, задъхана.

— Е — отбеляза мисис Колби, — сега този морков няма да причини зло никому.

Хонория не отговори. Събра парчетата, хвърли ги в казана и си подбра нова жертва. Този беше набръчкан от пътя по море. Но нищо. Тресна с ножа и елегантно го обезглави.

— Да не те мъчи нещо, миличка?

— Мъже! — изръмжа Хонория.

Мисис Колби проточи врат и погледна моркова.

— Някой по-конкретно?

— Всички!

Готвачката вдигна поглед от пилето, което скубеше за мижавата яхния, зърна ножа в ръката ѝ и бързо извърна очи. Ножът отново заработи.

— Брат ми, мъжът ми, всички — клъц, клъц, клъц. Хонория хвърли парчетата в казана и нетърпеливо грабна нов морков.

— Каж ми, Хонория — подхвана мисис Колби с измамно спокоен глас, — както кълцаш така, за целия мъж ли мислиш, или за определена негова част?

Хонория погледна моркова — дълг, твърд, извит и изтънен в единия край. Не ѝ беше хрумвало, но може би неслучайно бе избрала този зеленчук.

— Де да знам — навъси се тя. — Това е само морков.

Готвачката се наведе над пилето, а гърбът ѝ се разтресе.

— Само попитах, миличка.

Хонория застина с насочен нож.

— Нима аз съм живо, дишащо човешко същество?

— Ами какво друго да си, миличка?

Ножът се стовари.

— Щом е така, защо мъжът ми и брат ми вярват, че не бива да действам, мисля или чувствам без тяхно позволение? Не бива да казвам, върша или мисля нещо, което те не са решили.

Мисис Колби повдигна рамене, изразявайки универсалното женско недоумение пред мъжките чудатости.

— Боя се, че просто са си такива. Добрият господ им е казал, че те са господарите и те са му повярвали. Оженят ли се, първо изпробват водите, но след известно време започват да проумяват откъде изгрява слънцето. Налага се да бъдеш търпелива с тях.

Хонория злобно клъцна върха на поредния морков.

— Цял живот се държа като съвършената дама. Години наред поддържах къщата. А Джеймс нима ми благодари, дали изобщо забеляза? Сега най-сетне да направя нещо за себе си, а той се втурва подире ми, за да ме върне у дома като непослушна ученичка. Единственото добро, което съм видяла от брака си, е, че вече не се налага да отговарям пред брат си. Предполага се, че отговарям пред съпруга си и Джеймс няма думата по въпроса.

Мисис Колби я погледна изпитателно.

— Да не се притесняваш, че капитан Рейн ще ти обърне гръб? Не се тревожи, миличка, няма да те пусне току-така. Нуждае се от теб.

— Ха!

— Вярно е. — Мисис Колби се усмихна. — Виждам го как те гледа. Попаднал е на нещо хубаво и няма да се откаже от него с лека ръка.

Хонория поклати глава.

— Сегиз-тогиз отваря дума за любов. Но според мен просто обича да има над кого да господарства. С Манда се държи съвсем различно.

— Е, двамата с Манда са заедно от малки. Мистър Рейн сам я е отгледал. — Бившата келнерка режеше репите в по-умерено темпо. — Но на едно момче не му е много интересно с едно малко момиченце, нали така? Затова се е държал с нея като с братче, учел я е на каквото е щял да учи момченце. Те двамата са свикнали така. По-вероятно с теб не знае как да излезе на глава.

— Аз не зная как да изляза на глава с него — процеди Хонория.

— Така е, когато си влюбена, миличка.

Изведнъж Хонория се почувства уморена и седна на табуретката.

— Не съм влюбена. — Вдигна тревожно поглед. — Или пък съм?

— Ако не беше, нямаше да си толкова ядосана. Нито пък щеше да се изчервяваш.

Хонория унило остави ножа.

— Капчица любов не е останала у мен. Струва ми се, че всичката съм я изразходвала. Само гняв ми е останал.

Мисис Колби се засмя. Около топлите ѝ очи се образуваха ситни бръчици. Хонория си я представяше като келнерка: винаги готова с усмивка и халба ейл.

— Млада си още за гняв, но си била наранена, както никое момиче не бива да бъде. На тридесет години си, имаш време.

— Тридесет и една — глухо рече Хонория и изведнъж съжали, че е имала толкова щастливо детство. Това я бе подлъгало да вярва, че и като възрастна ще е също толкова щастлива.

Кристофър беше арогантен тип, който се бърка, където не му е работа, и си въобразява, че жените трябва да се подчиняват на повелята му. Брат ѝ беше същата стока. Умът ѝ не го побираше: защо жените се влюбват в такива като тях.

Нагласи следващия дебел, дълъг и корав морков, вдигна ножа и нахъсано му видя сметката.

В другата част на кораба Манда Рейн стигна до подобно заключение за мъжкия род.

Олдън Хендерсън стоеше на прага на каютата ѝ, запречваше изхода и сгорещяваше кръвта ѝ. Широките му плещи опираха в касата, косата му блестеше на светлината от фенера, сивите му очи я измерваха, без да трепнат. Манда знаеше, че косата му е мека като коприна и някак си това подсилваше гнева ѝ.

Каятата беше само едно отделение с дължината на копката. Едвам имаше място да стане, да се облече и да си измие лицето над легенчето и да държи куфара си с няколко лични вещи. Нямаше достатъчно пространство за тях двамата — чувстваше го с всяко свое мускулче.

Навярно просто можеше да повали Хендерсън и да прекрачи проснатото му тяло. Само дето не ѝ се искаше.

— От брат ти разбрах, че си щяла да ме осведомиш какво става.

Манда скръсти ръце. Жестът я заключи, накара я да се почувства по-защитена.

— В действителност е искал да каже, че трябва да използвам женските си прелести, за да те привлека на наша страна.

Веждите му — съвършени дъги от злато — се свъсиха.

— Съмнявам се, че това е имал предвид.

По някаква причина липсата на присмех у него я подразни.

— Може би. Искал е да каже, че ти си заплаха, а аз трябва да те държа под контрол.

Една вдлъбната бръчица се появи точно над свивката на очилата му.

— Защо не ми споделиш за какво става дума, а пък после ще говорим за контрол.

Тя притисна юмруци един към друг. Изведнъж се изнерви. Манда Рейн никога не се нервираше. Тя преценяваше ситуацията и намираше изход. Не се беше тревожила бог знае колко дори затворена в клетката на она ужасен Суитън. Все някак щеше да се измъкне и го знаеше.

Досега не си беше имала вземане-даване с човек като Олдън Хендерсън. Не искаше да се бори с него, макар напоследък да я глождеше усещането, че ще се почувства по-добре, ако му фрасне един по физиономията.

Точно преди края на безветрието той отново я целуна. Бяха се засекли в каютата с картите и след няколко остри реплики Олдън обхвана лицето ѝ в шепите си и я целуна — дълго, страстно, дълбоко.

Беше забравила за целия свят около себе си, включително деликатните знаци, че най-после е излязъл вятър. За пръв път в живота си беше закъсняла да се появи на палубата и Кристофър я беше покосил с яростен поглед.

Съзнаваше, че Хендерсън е отрицал нещо в нея, а тя нито разбираше усещането, нито знаеше как да реагира.

— Предполагам, че не даваш на никого да те контролира — неочаквано рече тя. — Правиш каквото ти скимне, ходиш където си поискаш — същи разглезен английски джентълмен.

— А ти изтъкваш, че съм англичанин за щяло и нещяло.

— Не *англичанин* — студено го поправи тя. — Английски джентълмен. Уверен, че целият свят съществува заради твоите привилегии.

Яростната искра в сивите му очи ѝ достави удоволствие. Беше напипала нещо.

— Ако това беше вярно — сопна ѝ се той, — защо заряхах изтънчения си английски дом и хукнах на лов за пирати? Животът на „Аргонавт“ не е точно люлчина песен.

Тя повдигна едното си рамо в знак на неведение.

— Да не би да си се нуждаел от развлечения?

— Ако искаш да знаеш, нуждаех се от цел — озъби ѝ се Хендерсън. — Трябваше да стана духовник.

— Ти? — Очите ѝ се опулиха.

— О, да. Порядъчен викарий с амбиции за владишкия жезъл. Един граф ми обеща издръжка след кончината на настоящия викарий, който обаче не даваше никакви признаци, че се кани да издъхва в следващите двадесетина години. Случайно се запознах с Джеймс Ардмор и изпитах възхищение към занаята му.

— Ясно. Като не можеш да спасяваш души, ще спасяваш тела.

— Нещо от този род.

Каза го толкова небрежно, все едно това бе поредната маловажна тема за разговор.

Манда беше прекарала живота си с два противоположни типа мъже: такива, които можеше да уплаши, и такива, които не можеше и съответно избягваше. Никога не бе попадала на мъж като Хендерсън, който предпочиташе думите пред боя. Да, обаче го видя да се бие у лорд Суитън. Юмручните му удари бяха елегантни и ефикасни и той им помогна да се измъкнат от градината, без дори да накриви очилата си.

Само че се биеше и с думи и тук Манда за пръв път изпитваше несигурност. С Кристофър се бяха научили да общуват почти безсловесно. Влизаше в разпра с Хендерсън и не знаеше какво да предприеме. Или да каже.

— Е? — Аристократичните му вежди се извиха. Косата му беше пораснала през изминалите няколко седмици и един блед кичур падаше на челото. — Какво иска да ми съобщиш мистър Рейн?

Манда въздъхна протяжно. Понякога ѝ се приискваше целият мъжки род да се затрие в някоя буря.

— Поел е към съкровището, което бе принуден да изостави. Бас държа, че Джеймс Ардмор е тук да го спре.

Няколко мига Хендерсън я зяпаше втренчено.

— Златото на „Роса Бонита“ ли?

Тя кимна, а той изопна устни.

— Спомням си. Мексиканското злато, което изчезна на път към Наполеон. Наполеон беше бесен.

— Изненадана съм, че твоят герой Джеймс Ардмор не е принудил Кристофър да му издаде къде го е скрил.

— Аз пък не съм — изсумтя той. — Ардмор не се интересува от злато и определено няма да го даде на Наполеон, или, по-лошо, на англичаните. Устройва го то да е заровено някъде.

— Тогава защо сега тормози Кристофър?

Сивите очи на Хендерсън заблестяха.

— Защото не желае брат ти да се сдобие със златото. Рейн е пират. Джеймс няма да остави един пират да победи.

— А същият пират открадна сестра му.

Хендерсън кимна сериозно.

— Да ти кажа право, вярвам, че ако не беше златото, Джеймс нямаше да си направи труда да ни преследва. С Хонория не се спогаждат. Ама изобщо. Меко казано „изобщо“!

— И аз така подразбрах.

Не си представяше да има брат, когото да ненавижда. С Крис бяха приятели и съдружници: двамата срещу света. Никога не си споделяха и не си изплакваха душата, ала знаеха, че могат да се уповават един на друг. Винаги.

— Та така, казах ти. — Манда отново стана предишното си „аз“. Искаше той да се махне. Не харесваше руси мъже. Обичаше мъже с тъмна коса и кожа, и влажен вакъл поглед, а не високи мъже, прилични на бледи статуи. Косата на Олдън беше толкова светла, че отиваше към бяло, а очите му бяха прозрачно сиви и ясни. Слънцето бе придало на кожата му златист оттенък — загар, а не изгаряне.

Устните му бяха тънки, сухи като коприна. Знаеше го. Преди да се е усетила, се протегна към него, целуна го.

Ръцете му я обгърнаха. Целуна я толкова томително, все едно никога не си бяха разменяли гневни думи. Манда отметна падналия кичур от неговото чело, наслаждавайки се на сатенената му мекота. Устните му имаха вкус на опияняващо вино, макар тя да знаеше, че няма вино на борда.

Олдън съвсем я долепи до себе си. Дланите му трепереха, заровени в косата ѝ, обхванали тила ѝ.

Ах, ако никога не говореха, щеше да изживее прелестна любовна афера с този мъж. Само че той *отказваше* да млъкне, а тя *не можеше* да млъкне.

Езикът му палуваше в нейната уста и кръвта ѝ кипна. Никога през живота си Манда Рейн не се бе бояла от когото и да било. Но сега страшно се боеше от това, което бавно ставаше със сърцето ѝ. Беше объркана. Чувстваше се като току-що излюпено пиленце, което гледа голямото небе и се чуди какво представлява то.

Той леко се отдръпна от нея. Бистрият му взор бе отнесен зад стъклата на очилата. Тя стисна реверите на мундира му и нежно го задърпа навътре. Олдън твърдо се закова на мястото си и поклати глава, без да променя изражението си.

Врълетяха я болка и смут, все едно нечий груб ботуш беше изритал пухкавото пиленце. Отдръпна ръцете си като попарени и го измери с яростен поглед.

Олдън се взря още веднъж в нея, мълчаливо се обърна и си отиде.

Манда Рейн би трябвало да го засипе със скверни хули или поне да му цапне един, та да види звезди посред бял ден. Вместо това стоеше безпомощно, докато той — надут англичанин — се отдалечаваше, сякаш не даваше пукната пара за нея.

Манда ритна койката си. Риташе я, докато кракът не я заболя.

Когато отново излезе от каютата с накуцване, забеляза, че зълва ѝ стои наблизко, а в светлозелените ѝ очи проблясва съпричастност.

— Искаш ли да си поприказваме? — подкани я Хонория.

— Не! — Целият гняв на Манда се съсредоточи в този вик. — Не искам да продумам до края на живота си!

Задмина Хонория и хукна нагоре по стълбите. Даваше си сметка, че е наранила чувствата ѝ, но точно сега не ѝ пукаше. Без да обръща внимание на Хендерсън, брат си и другите матроси, потърси убежище

в сенките и се засуети с платната и въжетата — дейности, които нямаше как да я объркат и да я накарат да се чувства като пребитата.

Кристофър наблюдаваше приближаването на „Аргонавт“. Корабът ги преследваше вече от едно денонощие и бавно напредваше. Моряците му бяха наясно, че „Звезден кръст“ може да се изплъзне от Ардмор, ако той пожелае. Освен това бяха наясно, че Кристофър Рейн никога не прави нещо без причина. Щом капитанът им искаше Джеймс Ардмор да ги настигне, значи това щеше да им бъде изгодно по някакъв начин. Поне така се надяваха.

По заник на втория ден „Аргонавт“ се приближи достатъчно, за да даде сигнал. Отворите за дулата на оръдията се отвориха и гаснещите лъчи озариха черния метал. Кристофър решително се въздържа да покаже своята артилерия.

Сен Сир разгледа през далекогледа знамената, които се ветрееха от предната мачта на „Аргонавт“. Кристофър стоеше до него с ръце на планшира и чакаше.

— Искате да се качи при нас — докладва французинът. — И да говори с теб.

Кристофър кимна отсечено. Никаква изненада. Ардмор желаше да се сблъска лице в лице.

— Предай му, че може да дойде. Но само ако вземе жена си.

Сен Сир го погледна прямо.

— Имаме ли необходимите знамена за такъв сигнал?

— Изпрати човек с лодка да ги доведе.

Сен Сир кимна, обърна се и даде нареждания на екипажа, който чакаше напрегнато.

— Ще ме прощавате, сър — проточи Колби, усуквайки ръчищата си. — Ама няма ли да се бием?

Кристофър погледна Хонория. Гаснещото слънце хвърляше сребърни нишки в самурените коси и подчертаваше как тънката рокля прилепва по възхитителните ѝ извивки.

— Не — отговори той, уловил взора ѝ. — Няма. Ще дадем на Джеймс Ардмор точно това, за което е дошъл.

— Няма да се върна с него, Кристофър.

Хонория говореше тихо, ала в очите ѝ светеше бунтовен гняв. Кристофър раздвои вниманието си между нея и искриците светлина, които плаваха към тях — фенерите на корабната лодка, която водеше Джеймс Ардмор и съпругата му към „Звезден кръст“. Виждаше се как червената коса на Даяна пламти в здрача.

— Нарещаш ли ми да се върна с него? — троснато настоя Хонория.

Спореше ѝ се. Кристофър обаче не бе в настроение.

— Предоставям ти избор.

— Превъзходно. — Веждите ѝ се извиха нагоре. — Изяснихме се значи.

В сумрака устните ѝ бяха бледо розови. Кристофър не устоя: наведе се и положи върху тях целувка.

Хонория се раздвижи от незакъснялото да се появи желание. Кристофър каза, че ѝ предоставя избор, но сърцето му не искаше това. Тя би могла да реши, че най-добре за нея е да се завърне в Чарлстън при баните с розова вода и прислужниците, които ѝ поднасят всичко на тепсия. Кристофър трябваше да я убеди в обратното.

Лодката докосна кораба. Кристофър продължи да целува Хонория, докато не се увери, че Ардмор ги е видял.

В корпуса на „Звезден кръст“ беше издълбано плитко стъпало и морякът завърза лодката до него. Сен Сир спусна въжета, така че пътниците да се изкачат по тях. Кристофър беше поръчал седалка с ремъци за мисис Ардмор, но тя се покатери след съпруга си, хващайки се уверено за въжетата.

Най-накрая Ардмор се изправи лице в лице с него на палубата. Кристофър предполагаше, че срещата им може да се оприличи на среща между адмирали на два враждуващи флота. Напрегнати учтивости, прекалени любезности. Голям фалш. Идеше им да се сбият, а се преструваха.

Ардмор водеше със себе си офицер, дребен ирландец на име Иън О'Мали. Освен това донесоха на борда буре с вода. Съблазнителна влага проблясваше по стените на бурето.

— Чух, че не ви достига.

Кристофър се взря в очите, хладни като тези на Хонория. Брат и сестра си приличаха: и двамата със среднощно черна коса и ледено зелени очи. Устите им бяха арогантно извити, зад провлачения им южняшкия говор се таеше лека нотка сарказъм.

— Попаднахме за дълго в безветрие — отвърна Кристофър и се поклони на Даяна. — Мисис Ардмор, приятно ми е да ви видя отново.

Тя кимна в отговор, а прекрасните ѝ очи не разкриха нищичко.

Палубата на бригантината беше претъпкана както обикновено: мачтите, такелажът и брашпилът заемаха повечето пространство, въпреки че прибираха румпела, когато не им беше необходим. Кристофър и Джеймс стояха близо на единственото открито място, а долната палуба отделяше Даяна от тях. Хонория се беше преместила на кърмата и гледаше с упорито изражение.

Ардмор насочи мразовит взор към сестра си и после отново към Кристофър.

— Допускам, че поканихте с мен мисис Ардмор, за да не наредя на кораба си да открие огън, докато съм тук.

— Вярно.

— Какво ми гарантира, че вие няма да обстреляте „Аргонавт“?

— Моята дума. — Кристофър хвърли поглед на далечния кораб. — Ако не се лъжа, вашият син и заварената ви дъщеря са с вас, нали?
— Даяна кимна неохотно. — Така си и мислех. Не съм такъв варварин, че да обстрелвам невинни дечица.

— Мило от ваша страна — намеси с Иън О'Мали. Очите му блеснаха развеселено. — Само дете малката Изабо не е чак толкова невинна. Обърнете ли ѝ гръб, тя тутакси ще се покатери върху дулото на топа.

Даяна изглеждаше измъчена. Кристофър си позволи лека усмивка.

— Знаеш защо съм тук — нетърпеливо мина на „ти“ Ардмор и погледна умишлено към Хонория, която отговори на погледа му с не по-малка войнственост.

Поривистият вятър повдигна плитката на Кристофър.

— Ако желаш да си поговорите, нямам възражения.

Ардмор го измери през присвити клепачи.

— Първо имаме да си поговорим за други неща. Искаш ли да слезем долу, или ще се обясняваме пред хората ти?

— Доверявам се на екипажа си — отговори Кристофър. — Но може би за теб ще е по-безопасно, ако слезем.

Ардмор кимна.

— Вярвам ти. Даяна, остани тук с Хонория.

— Ще има да вземаш. Съмнявам се, че ще се държите прилично, освен това искам да науча какво ще излезе наяве. Следователно идвам с вас.

Джеймс повдигна вежди, но не подхвана спор. На Кристофър му се стори, че с него имат нещо общо: съпруги, които мразят обета за покорство.

— Както искаш — отговори той и ги поведе към кърмата.

В последна сметка Манда, Даяна, Хендерсън, Сен Сир и Хонория се присъединиха към двамата капитани в претъпканата каюта с картите около голата маса. Освен водата Ардмор беше донесъл буренце с бренди. Хендерсън го отвори и раздаде пълни канчета.

Последвалото обсъждане не изненада никого. Ардмор знаеше, че Кристофър е по дирите на златото от „Роса Бонита“ и бе дошъл да го спре. Кристофър попита как възнамерява да го стори.

— Като те потопя — сухо отговори Джеймс. — На „Аргонавт“ имам място за теб и екипажа ти. Ще ви заведа до някое пристанище и там ще ви пусна. Отне ти дълго време да намериш и оборудваш тази бригантина. Предполагам, че ще ти отнеме още по-дълго да се сдобиеш с нова.

Кристофър разгледа златистия оттенък на брендите, което сякаш се сливаше с бакъреното канче. Грехота бе да пиеш бренди от такава съдинка, но не разполагаше с кристални чаши. Естествено, Хонория щеше да се опита да запълни „пропуска“ още на следващото пристанище.

— Ще се озориш — нехайно подхвърли той. — Моряците ми ги сърбят ръцете за един хубав тупаник. Няма да си седим покорно в очакване да ни издухаш от водата.

Джеймс се приведе. Очите му изглеждаха мрачни в сенките.

— Превъзхождам те по екипаж, въоръжение и бързина. Няма да спечелиш сражение срещу „Аргонавт“.

Кристофър повдигна рамене, сякаш гърбът му не беше изтръпнал от напрежение.

— Знаеш ли, че корабите на каперите водят срещу английските фрегати във войната между Америка и Англия. Кораби с по-малко артилерия.

— Да — съгласи се Ардмор. — И аз съм от тези, които водят. Няма да издържиш срещу мен. Биеш ли се, потапям те. Биеш ли се упорито, на съвестта ти ляга смъртта на моряците.

Кристофър пийна бренди и остави канчето. Ардмор не бе докоснал своето.

— Ще откриеш огън по кораб, на който е собствената ти сестра.

— Знам. Готов ли си да я оставиш да умре заради твоето мексиканско злато?

Кристофър се усмихна едва-едва.

— Не се налага да използваш Хонория като заложник за моето добро поведение. Преди началото на битката ще качим жените и децата в лодки.

— Или Хонория може да се върне на „Аргонавт“ — решително заяви Джеймс. — Изборът е неин. Да дойде с мен или да остане при теб, докато те потапям.

Гласът на Хонория изплющя като камшик от ъгъла:

— Не смей да говориш за мен, все едно ме няма, Джеймс Ардмор. Впрочем, защо ти е изтрябвало златото? Какво ще го правиш?

Джеймс бавно се обърна към нея. Мразовитият гняв между брат и сестра можеше да заледи въздуха.

— Ще го предоставя на Американския флот — отвърна той.

— Нуждаят се от цялата възможна помощ в този момент.

— Много патриотично — заяде се Хонория. — Откъде си толкова сигурен, че златото още си е там? Минали са четири години. Без съмнение някой друг пират го е присвоил.

— Съществува такъв риск — добави Кристофър.

— Готов съм да го поема.

— Имам много по-добра идея, Джеймс — студено се обади Хонория. — Защо не се махнеш? Тук не си желан. Откакто съм на

борда, не е имало пиратски деяния, следователно няма нужда от теб. Иди другаде на лов за пирати.

— Това не е игра, Хонория. — Гласът на Ардмор стана още по-тих.

— Разбира се, че е! Вие сте мъже. Всичко обръщате на игра. Като петли сте, които се перчат в курника и се състезават кой ще изкукурига най-силно.

— Сравнението е сполучливо. — Даяна се обаждаше за пръв път.

— Дами... — смразяващо поде Ардмор.

— Не, Джеймс, няма да ни затвориш устата — заяви Хонория. — Нашият залог е голям, поне колкото твоя. Оставам с Кристофър. Той ми е мъж. Потапяй ни и върви по дяволите!

Сен Сир имаше вид, сякаш го боли зъб. Хендерсън не бе обелил дума. Манда изглеждаше достатъчно сърдита, за да застреля Ардмор на място.

— Ще ви потопя, Хонория. Увери се, че желаш да умреш заради него.

Хонория стрелна с поглед Кристофър. В очите ѝ не грееше безсмъртно обожание, а само гняв.

— Ще остана с мъжа си, Джеймс. Дадох обет. За мен лоялността означава нещо.

Ардмор я погледна студено.

— Предполагам, че с тази си забележка намекваш, че тя не означава нищо за мен. Вече сбърка в това отношение. — Суровият му поглед се насочи към Кристофър. — Ако това е ръкавицата, която си ми хвърлил, тъй да бъде. Ти поемаш след златото, а аз те потапям.

Кристофър прокара пръст по отвора на канчето.

— А ако ти кажа, че нямам намерение да поемам след златото, ще ме последваш ли въпреки всичко, за да си сигурен?

— Да — отговори Ардмор.

— Ще създадеш доста главоболия на екипажа си и на самия себе си.

Ардмор най-сетне надигна канчето и сръбна от брентито.

— Забравяш нещо. Аз знам къде е златото. Ти се махаш, а аз самият прибирам съкровището.

Кристофър се изсмя.

— Знаеш *приблизително* къде е златото. Не е същото като да знаеш с точност.

— Ти можеш да ме отведеш при него. — Ардмор пак си сръбна от брeндитo. — Аз пък мога да те потопя, да те взема за заложник и да те принудя да се разприказваш.

— Адски ще се озориш — предупреди го Манда с глас, натежал от гняв.

— Звучи великолепно. Вие не сте единствените, които ги сърбят пръстите за един хубав двубой.

— Скоро ще ви ги почешат, Джеймс — изплю Хонория.

Манда и съпругата на Кристофър изглеждаха достатъчно разгневени, за да изпълзят на масата и да удушат Ардмор на място. Хендерсън гледаше своя капитан не по-малко войнствено. Единствено Сен Сир запази неутрално изражение, докато отпиваше от брeндитo си.

Кристофър почна да се смее. Нисък и боботещ като разпилян чакъл, смехът му постепенно изпълни каютата. Манда и Хонория го изгледаха вбесено. Ардмор го удостои със студен поглед.

— Край на играта, Ардмор — оповести Кристофър. — Няма да има двубой, потопяване, пленници. Щом искаш проклетото злато, твое да е. Ще те отведа при него, а ти вземи каквото ти душа иска. — Спря да се смее, пресуши канчето си и го насочи към Ардмор. — В замяна ще се съгласиш да стоиш далеч от живота ми!

— Кристофър! — поде Хонория.

Той не ѝ обърна внимание.

— Искам си жената, свободата, кораба. Другото не ме интересува. — Той се приведе напред. — Ти взимаш златото, а аз — живота си.

Ардмор измери Хонория с поглед. Тя отвърна на взора му без капчица покаяние.

Той протегна ръка на Кристофър.

— Споразумяхме се.

— Кристофър — обади се Хонория, излегната на кревата. Съпругът ѝ спря да развързва ризата си. Мускулите му се изопнаха, погледът му стана зорък.

— Какво?

Не ѝ беше продумал от срещата в каютата с картите преди много часове. От друга страна, Джеймс беше поискал да говори с нея. И моля ви се, беше се обърнал към Кристофър. Тя категорично беше отказала.

Даяна изглеждаше угрижена, но Хонория я отведе настрана и обясни избора си, докато снаха ѝ я разбра. Не ѝ хареса, но замина с Джеймс без излишни спорове.

Мистър Хендерсън се беше прибрал с тях на „Аргонавт“. Джеймс го измери с поглед, заявявайки, че все още има длъжността си на „Аргонавт“, ако я желае. За един момент Хонория си помисли, че Хендерсън ще прати брат ѝ на майната му. Англичанинът нееднократно беше заплашвал с напускане.

Този път обаче Хендерсън кимна и се качи в чакащата лодката. Избягваше да гледа Манда. Манда пък упорито остана на румпела и отказа да наблюдава заминаването им.

Хонория въздъхна, чудейки се защо Хендерсън е решил да разбие сърцето на негърката. Вероятно, защото бе мъж.

Кристофър прекъсна мислите ѝ.

— Какво искаше да ме питаш, жено?

Изхлузи ризата си и мускулите му се издуха при движението. Хонория загуби цял миг да му се възхищава, после се сети.

— Обичаш ли ме?

Той внимателно остави ризата на стола.

— Отговорът ти е ясен.

Тя наблюдаваше полюшването на русата като изкласило жито коса, докато Кристофър си изуваше ботушите. Единственият фенер рисуваше сенки по гръбнака и кръста му.

Той седна на леглото само по бричове. Деляха ги юрганите, ала топлината му я достигна през тях. Взорът ѝ се плъзна по обсипаната с белези сребърнобяла плът, където незнайни злодеи бяха отделили кожата от ребрата.

— Може би задавам въпроса си неправилно.

— Това какво ще рече? — Сивите му очи гледаха все така зорко.

— Кристофър, защо, за бога, се съгласи да дадеш на Джеймс златото?

— Смяната на темата е рязка — отговори той с вдигнати вежди.

— Не съвсем. Защо?

Кристофър сви рамене и Хонория възхитено проследи движението на мускулите.

— Може би защото не давам пукната пара за него.

— Но това е злато!

Кристофър ѝ отправи крива усмивка.

— Май станахме алчни, а? Искаше златото, за да ти купувам хубави джунджурийки ли?

— Друго имах предвид. С мъка си го скрил, арестували са те.

— Беше отдавна.

— Кристофър! — Тя изправи гръб. — Въпросът е, че остави Джеймс да спечели.

Изсветлелите от слънцето вежди се извиха грациозно.

— Нима?

— Да. Недей ми се усмихва, все едно си направил нещо хитро. Ако смяташ, че си в състояние да го заблудиш или надбягаш, не си познал. Той е прав: ще те намери и ще те потопи, без много-много да му мисли дали съм на борда. Според него, така ще ми се пада.

Кристофър положи широките си длани от двете ѝ страни. Дъхът му погали къдриците на челото ѝ.

— Ухаеш хубаво — измърмори той, като най-вбесяващо не ѝ отговори. — Хареса ли ти банята?

Тя кимна. Благодарение на Джеймс имаха достатъчно вода, та да заделят за едно къпане. Хонория беше сипала мъничко сушена лавандула във ваната и до забрава се бе плискала в ароматната вода.

— Жалко, че я пропуснах. — Очите му помръкнаха.

Хонория също започна да съжاليا. Можеше да си представи как той прокарва капещата гъба по нейната голота и проследява пътечката от капки първо с пръсти, а сетне с език.

Мънисто пот почиваше във вдлъбнатинката над горната му устна. Би могла да го оближе...

Отдръпна се с пресъхнало гърло.

— Ти нарочно ме разсейваш.

Той се направи на ударен:

— От какво да те разсейвам?

— Говорехме за Джеймс и защо му отстъпи.

— А, така ли. Мислех, че приключихме.

— Умът ми не го побира защо се съгласи.

Светлината на свещите топло проблясваше в очите му, но освен това в тях се съдържаше и едно необяснимо пламъче.

— Толкова трудно ли е да повярваш, че желая да се откажа от златото?

— Да.

— Защото съм пират ли? — засмя се под мустак Кристофър. — Който ще стори всичко за няколко сребърника? Твърде много четеш.

— Това са жълтици, а не сребърници. — Тя се постара да го погледне сурово. — Не вярвам на това, което каза на Джеймс: че ще се откажеш от златото заради мен. Затова те попитах обичаш ли ме.

— Всъщност казах, че ще се откажа от него заради теб и за да ме оставят на мира — поправи я той. — Според мен тези две неща струват колкото купчина жълтици.

— Колко си романтичен.

— Не, практичен. Не желая да умра заради пещера, пълна със златни кюлчета. Наситил съм се на пари. Но на теб не съм се наситил.

— Стори ми се, че Манда и господин Сен Сир твърде лесно капитулираха.

— Ама ти няма ли да престанеш? — ядоса се Кристофър.

— Просто искам да разбера.

— Не, не искаш. Сърдита си, задето не наредих на брат ти да се разкара по дяволите. — Той насочи пръст към нея. — Ти водиш с него война, не аз.

— Той те арестува и ти отне всичко, което имаше.

Кристофър отърка жилестата си ръка в лицето й.

— Любима, в моя занаят човек трябва да усвои няколко прости правила. Остани жив, не се поддавай на алчността, не повтаряй миналите грешки. Нужно е непрекъснато да съм нащрек, а това е невъзможно, ако в главата ми блуждаят мисли за отмъщение или за прекалено голяма награда.

— Като мексиканското злато.

— Като мексиканското злато. Не си струва.

Тя опря брадичка на коленете си.

— Все пак си много опрощаващ.

— Мислех, че разбираш. Тогава *исках* Ардмор да ме арестува. Имах три кораба. Изпратих Манда и Сен Сир в различни посоки и

поех малко по-бавно, за да настигне брат ти мен. Номерът мина — Манда и Сен Сир се измъкнаха.

Тя го зяпна. Тонът му беше делови и не държеше сметка за дългото преследване сред черните вълни, потъващия му кораб, пробит от топа на Джеймс, пленяването му, осъждането му на смърт. Чистият шанс го бе спасил от палача, после е трябвало да се бори за съществуване, като надвива убийци и бог знае какво още по дългия път към дома.

— Бил си готов да загинеш за тях — прошепна.

— Разбира се. Както и те за мен. — Той затули с ръка очите си.

Гърлото ѝ се стегна от болка. Кристофър обясняваше толкова нехайно готовността си за саможертва, за да спаси сестра и другари. Малцина мъже охотно щяха да срещнат смъртта заради някой друг, камо ли да свият рамене и да кажат „Номерът мина, измъкнаха се“. Това хем я вбесяваше, хем я затрогваше.

— Преди четири години си го оставил да те хване. Сега също. — Прокара палец по едната му скула и нежно го накара да отвърне на погледа ѝ. — Този път какво закриляш?

Той се усмихна, ала очите му криеха мислите, които тя не биваше да види.

— Теб, ангеле.

— Защото ме обичаш ли?

— Вече обсъдихме тоя въпрос.

— Откъде знаеш, че аз те обичам?

— Хонория, не смяташ ли, че достатъчно дълго говорихме за чувствата си? — Усмивката му взе да помръква.

— Даже не сме започнали да говорим задушевно — намръщи се тя.

— Гръм и мълнии. — Той подбели театрално очи. — Значи имало още?

— Естествено, че има. Избягваш темата.

Силното му тяло я прикова към възглавниците.

— Знаеш, че несъмнено те обичам. Не те изхвърлих през илюминатора като дюшека с дървени стърготини въпреки тъпите въпроси, които ми задаваш.

— Това не е отговор — куражлийски настоя Хонория.

Изведнъж той заналага с юмруци дебелия юрган. Най-накрая бе загубил самообладание.

— Дяволите да те вземат, Хонория! Ето защо жените докарват мъжете до лудост. Обвиняват ни, че избягваме вашите въпроси, а после никога не ни вярват, когато ви отговорим.

— Просто искам да знам.

— Добре. — Той вдигна ръце в знак, че се предава. — Добре, ще ти кажа откъде знам, че те обичам. — Отново се наведе към нея, а в сивите му очи грееше зной. — Знам, защото когато бях полумъртъв на хиляди мили от дома, само ти ми беше в ума. За тебе беше последната ми мисъл, когато заспивах, и първата мисъл, когато се пробуждах. Мислех си как ме гледаше, все едно аз единствено съществувах. — Той приглади къдриците на челото ѝ. — Мислех колко са ти зелени очите и колко сладки — устните. Мислех за прекрасните ти стонове, когато съм вътре в теб.

Приведе се още по-близо до нея, опирайки ръце в стената зад главата ѝ.

— Останах жив, за да те намеря отново. За да мога да те гледам и вкусвам, и да чувствам как ме поемаш в себе си. Заради теб останах жив. — Той я прикова към дъшека, сантиметър делеше устните им. — Оттам знам, че те обичам. За бога, спри да ми задаваш въпроси и ме остави да вляза в правата си на твой съпруг и господар.

Тя се втренчи в него с разтворени устни. Сърцето ѝ биеше силно. Дъхът му още лъхаше на брeндитo, което бяха пили с Джеймс. Неговото откровение я зашемети и в същото време радостта я заля като талаз.

Мислил е за нея, с труд бе изминал пътя обратно към нея, държеше на нея. Не му бе повярвала, че не се е завърнал само заради златото и сестра си, ала неумолимата светлина в очите му я опровергаваше. Разбира се, искаше всичко — бе си го признал — ала действително искаше и нея.

— Не е честно — прошепна тя.

Кристофър се покатери на кревата, внимавайки за ниския таван.

— Току-що отстъпих златно съкровище на брат ти. Не ме интересува кое е честно.

Преди Хонория да е почнала да му се обяснява, събра краищата на нощницата и я разкъса.

Тя застана на колене и затрепери от студ, след като той захвърли дрехата и я огледа с очите на собственик. Не беше сигурна кое я вълнува повече: Кристофър бавен и закачлив или Кристофър рязък и див.

Той уви косата ѝ около юмруците си и я привлече към себе си. Не ѝ даде нежна целувка. Ядосаният Кристофър беше опасен, ала ето че я възбуждаше. Сдържаше силата си заради нея и напрежението — все едно вулкан беше избрал да не изригне — я караше да примира.

Той издърпа краката ѝ и се озова връз нея. Този път нямаше закачки. Разкопча бричовете си, разтвори бедрата ѝ и проникна — напращял и твърд, без да я дочака и подготви. Все едно, тя бездруго беше мокра. Впиваше пръсти в кожата му, докато той влизаше и излизаше от нея.

Изкрещя, стигайки до оргазъм миг преди него. Кристофър продължи да тласка, показвайки ѝ безспорно, че е неин съпруг и тя му принадлежи.

След като притихнаха, той остана в нея, целувайки я с меки устни, докато безумната страст отшумяваше. Хонория се опияняваше, щастлива и изнурена.

Дълго след като луната се бе отдалечила на небосвода Кристофър излезе от нея, метна бричовете, където свари и придърпа завивките отгоре им.

Тя обърна глава на възглавницата, целуна го и пошепна:

— Кристофър.

— Без приказки — гърлено изръмжа той и заспа.

Или поне се престори на заспал. Хъркането му беше малко неубедително.

Вятърът се задържа попътен, тласкайки корабите на запад. Хонория се мръщеше на чудния ветреца. Искаше ѝ се небето да не остава тъй хубаво, морето — тъй дразнещо безбурно. Една добра буря щеше да ги отклони от курса им или може би да раздели корабите достатъчно, за да ги загуби Джеймс в тъмното.

Гневът към брат ѝ не беше стихнал. Копнееше да го приклепси в някой ъгъл и да му каже точното си мнение за него. Щеше да му се накреши на воля.

Взря се в „Аргонавт“, който шаваше на няколко дължини назад — лъскав, красив кораб. Даяна беше на него с двете си деца. Даяна беше посмекчила съпруга си, Хонория го признаваше, но още дълго време щеше да измине, преди да погледне брат си с нещо по-различно от помитащ гняв.

В последващите дни нейният собствен мъж се оказа също така арогантен и непоносим като Джеймс. Колкото пъти тя се опиташе да продължи разговора, който бяха подели за любовта си, Кристофър се пулеше насреща ѝ, все едно представя нямаше за какво му говори. Въпросите какво ще правят, след като отведат Джеймс до златото биваха посрещани с отговори от типа на „Прекалено зает съм, за да говорим сега“.

Клетата Манда също мърмореше по адрес на мъжете. След оттеглянето на Хендерсън яростта ѝ непрестанно растеше и никой не можеше да излезе на глава с нея, дори Кристофър. Моряците се научиха да се държат по-далеч от нея. Кристофър равнодушно

издържаше на хапливия ѝ сарказъм. Или беше абсолютно дебелокож, или беше свикнал с изпълненията ѝ. След краткия си опит да въвлече Манда в разговор по женски, Хонория реши да я остави на мира. Дамата определено не желаше да обсъжда проблемите си. Това сигурно се нареждаше сред наследствените черти на семейство Рейн.

Приблжиха скривалището на Кристофър без допълнителни приключения — освен насаме в каютата си. Там Кристофър я въвеждаше в светове от удоволствие, за чието съществуване тя не бе и подозирала. Когато двамата за пръв път консумираха брака си преди четири години, мислеше, че е научила какво е да бъдеш с мъж. Сега си даде сметка, че кратката им среща е била точно това: кратка среща.

Сега Кристофър ѝ показва, че е способен да не бърза, да я люби бавно и разтапящо, да я докарва почти до върха и да я сваля обратно в подножието на очакването. Дълго я дразнеше, преди накрая да удовлетвори молбите ѝ — обикновено хилейки се доволно — и да я обладае докрай. В други нощи ѝ налиташе бързо и бясно, докато тя не запищеше от радост.

Освен това я научи да го задоволява с ръце и уста. Хонория с възторг усвои зашеметяващото умение да го докарва до готовност и дори до оргазъм, преди да е влязъл в нея.

Новооткритите ѝ таланти я караха да се чувства мъничко самодоволна, особено когато той я нагабеше и я зацелуваше, сякаш не може да се възпре. *Пирате, пирате* — мислеше си тя. — *Ти беше победен!*

Поне в леглото. Извън спалнята така и не ѝ даде да спечели каквото и да било.

Съзряха острова три дена, след като Джеймс беше поел с тях. Надигайки се от водата като поредица от скали, земната маса простираше ръце около заливче, твърде плитко за корабите.

Хонория зърна през далекогледа пищната зелена растителност и тънките сребърни потоци на водопадите, които се изливаха по скалите. Напомняше ѝ за Ямайка, която бе посетила с Пол преди години, макар че този остров бе далеч от там.

— Има много сладка вода — отбеляза Кристофър. — Ще заредим. А пък жена ми може да се изкъпе. — Той хвърли кос поглед

на Хонория.

— Това важи за всички — категорично отсече тя. — Също можем да се изперем. И то без да чакаме излишно. Трябва да наредиш, Кристофър.

— Хонория... — предупредително започна той.

— Добре де, писна ми всички да ми „ухаят“. Мога да позная кой е близо до мен по вонята му. Ако ще оставам на този кораб, редовните бани трябва да се превърнат в задължителни.

Кристофър я удостои с хладен поглед.

— Ти бунт ли искаш да предизвикаш?

— Разбира се, че не. Опитвам се да съхраня последните частици от здравомислието си. И от обонянието си.

Той продължи да я гледа безизразно. После се обърна към екипажа, направи с ръце фуния пред устата си и се провикна:

— Нова заповед: всеки мъж — и жена — на този кораб отива при изворите на баня. Цялостна баня, със сапун. Който изклинчи, получава десет удара с камшика. — Сведе поглед към Хонория. — Сега доволна ли си?

Тя се намръщи.

— Не беше нужно да ме възприемаш толкова буквално.

Мъжете взеха да роптаят, а някои моряци ѝ отправиха зловещи погледи.

— А да се наконтим ли после пред огледалото? — извика един.

Друг се засмя и запя на висок фалцет:

— Ох, ще си донеса най-хубавия парфюм!

— Я всички на работа! — заповяда Кристофър, но не звучеше сърдит.

Слязоха на брега с три малки лодки — две от „Аргонавт“ и една от „Звезден кръст“. Кристофър не позволи на Хонория да слезе първа, за да се уверял предварително, че всичко е наред.

— Тук може да са си устроили бивак пирати или контрабандисти — обясни той. — Не съм видял дим, обаче на острова има много затулени долчинки. А от сушата всеки е можел да види идването ни.

На Джеймс явно му се въртеше същото в главата. Закара Даяна на „Звезден кръст“ да изчака с Хонория сигнала, че е безопасно дамите да слязат.

Даяна фучеше, докато Джеймс и другите гребяха към брега. Хонория беше на мнение, че планът на Кристофър е разумен, макар да изгаряше от любопитство какво е на острова. Ако там се бяха настанали враждебно настроени пирати или контрабандисти, най-добре беше с тях първо да се разправят двамата капитани.

Каза го на Даяна. Високата ѝ снаха се опираше на планшира, а вятърът бе разхлабил кока ѝ.

— О, да — изсъска като оса тя. — Само че те се забавляват, нали така? Докато слезем, островът ще гъмжи от моряци. А какво ще стане, ако срещнат дружески настроени контрабандисти, които да ги почерпят с огромно буре ром? В този случай няма да ги видим ден-два, а те със сигурност няма да си спомнят за нас.

— Преувеличаваш — засмя се Хонория.

— Съвсем не — мрачно пророкува Даяна. — Една пиратска банда веднъж опита да се сприятели с Джеймс, предлагайки му ром, дял от плячката и други — женски — съблазни.

Хонория изви вежди и изрече с най-изискания си тон на дама от висшето чарлстънско общество:

— Глупости. Уверена съм, че подкупите им са усилили решимостта на брат ми да ги арестува. А за женските съблазни не се безпокой. Джеймс не обича леки жени.

Поне така ѝ се струваше. В миналото Джеймс се беше сближавал с жени поради гнусни подбуди: отмъщение или нужда от информация. Рядко гонеше по дирите някоя жена заради самото удоволствие — чарлстънските дами го намираха за влудяващо уклончив. А сега отдадеността му принадлежеше на Даяна.

Тя обърна гръб към зелената шир на острова и не изрече гласно другата си мисъл: *ами Кристофър?* Той беше опасен чаровник, а Хонория не беше наивница, та да смята себе си за единствената жена в живота му. Не го беше виждала девет дълги години между първата и втората им среща, а след брака им той беше изчезнал за четири години в незнайни земи. Не можеше — и главно не искаше — да си представи какво е правил в тези дълги промеждутъци.

Или пък не?

Прехапа долната си устна и проточи врат да види чезнещите очертания на лодките, които приближаваха брега.

Отрядът завари острова приятно безлюден. Той си нямаше име, беше разположен встрани от основните търговски маршрути и можеше да се похвали с твърде малко, като изключим сладката вода, която падаше по скалите в бързоструйни, разпенени водопади. Дърветата не бяха здрави за мачти, а мъничкият пристан не предлагаше закрила от бури. Кристофър знаеше, че от време на време пирати и други пътешественици почиват тук и подновяват водните си запаси, ала не намериха знак, че островът е по-постоянно обитаван. От много време никой не беше идвал на него.

Джеймс Ардмор крачеше до Кристофър, който го водеше по пътеката към заровеното злато. Ардмор редовно проточваше врат към канарите и се оглеждаше зад себе си. Кристофър знаеше, че той се пита дали екипажът на „Звезден кръст“ не е замислил някакво вероломство и на свой ред се питаше същото за екипажа на „Аргонавт“.

Летният ден бе жарък и прекрасен. Влажният въздух ги притискаше под тропическите дървета, същите като в джунглата, и по гърба на Кристофър се лееше пот. Ардмор носеше фрак без риза, кожата му лъщеше.

Пътеката беше стръмна, едва различима и обрасла с храсталаци. Буйната растителност, жуженето на насекомите и палецият зной правеха изкачването още по-трудно. Манда и Иън О’Мали вървяха начело на отряда и проправяха път, сечейки храсталаците, а двамата капитани се катереха отзад. Въпреки че Ардмор го доведе с първата лодка, Хендерсън остана на брега. Мъдро, помисли си Кристофър. Манда имаше нож.

— Виждаш какво имам предвид — Рейн описа кръг с ръка. — Да знаеш приблизително къде е съкровището не е същото като да знаеш с точност.

— А ти помниш след четири години ли? — запита Ардмор с нескрит скептицизъм.

— Май да. Но даже и да не помня, ти печелиш.

— Не и ако не открием златото. Или доказателства, че някой друг го докопал. Не изключвам възможността да ме заблуждаваш, а като се разкарам, „случайно“ да го намериш.

Кристофър изтри с ръкав челото си.

— Няма да мине номерът. Ти си ми поставил засада и твои хора ме следват.

— Точно така — отсечено кимна Ардмор.

— Никой не може да те обвини, че не доизпипваш нещата.

Ардмор забави крачка, за да смогнат отпред със сеченето Манда и О'Мали. Кристофър изостана с него.

— Интересно — проточи Ардмор с южняшкия си акцент. — С каква готовност ме водиш към това съкровище. Пък и екипажът ти не се бунтува.

— Вероятно златото го няма. Все пак четири години са това.

Ардмор присви очи. Балдахинът от листа хвърляше сянка и двамата се чувстваха като в тъмнозелена пещера.

— Значи ще ми дадеш мексиканското злато, ако оставя теб и сестра ми на мира?

Кристофър кимна. Шумът от гласовете на Манда и О'Мали и от сеченето заглъхваха.

— Ти може би не вярваш, че Хонория струва цял товар злато, аз обаче съм на друго мнение.

— Какъв си романтик.

— И Хонория каза същото. Но я си помисли, Ардмор. Твоята собствена жена струва ли колкото едно злато?

Ардмор притихна съвършено неподвижно. Даже бризът не докосна кичурите на косата му.

На Кристофър не му беше убягнало как капитанът на „Аргонавт“ гледа красивата червенокоса Даяна. Във времената, когато първо му бе колега, а после — противник, Ардмор не се интересуваше от нищо и от никого. По всичко личеше, че това се е променило.

Доколкото знаеше Кристофър, като малък Ардмор бил пленен от пирати и той самият станал пират. Нещо се беше случило на онзи пиратски кораб, белязало го до живот. После станал ловец на пирати, след като снаха му била убита и се присъединил към брат си в търсенето на отмъщение.

Сега ледът се беше разтопил — мъничко. Джеймс Ардмор, страховитият ловец на пирати, сега се интересуваше от нещо повече от фанатичната гонитба на морски разбойници.

— Да — твърде рязко отсече Ардмор. — Даяна струва колкото едно злато.

— Ще бъде щастлива да го узнае. — Кристофър пропъди една муха, която беше решила, че потта му е идеална на вкус. — Хонория е моето злато.

— Обичаш я — колебливо изрече Ардмор.

— А ти не я ли обичаш? — отговори Кристофър.

Ардмор го измери с поглед. Известно време двамата се изучаваха един друг и никой не отстъпваше: зелените очи надничаха в хладното сиво.

Най-накрая Ардмор се обърна и продължи да се катери.

Кристофър наблюдаваше гърба му, докато се изкачваха по възвишението. Джеймс и Хонория бяха инатливи като мулета на мост.

Късно следобед достигнаха пролука сред дърветата. Възправиха се на една издадена канара, която се спускаше в дълбока пропаст. Кристофър надзърна отвъд тясната долчинка. Наоколо му бръмчаха насекоми, птици и невидими влечуги шумоляха в храстите. Наляво се виждаше заливчето далеч долу и искрящите води на откритото море. Греблата на една лодка тъкмо удариха дъното. Моряците наизскачаха, за да я издърпат на брега. Кристофър не се нуждаеше от далекогледа, за да види как слънцето огрява една черна коса и една червена.

— Мамка му!

Ардмор рязко се извърна. Надигна далекогледа и се втренчи в лодката.

— Кой е дал тази заповед? — невярващо попита той.

Кристофър загледа как Хендерсън отива при лодката и повдига Хонория над планшира.

— Как мислиш, коя е била? Моята или твоята?

Ардмор го стрелна с навъсен поглед.

— Най-вероятно двете. — Далекогледът изщрака при затварянето си. — Сега напред или назад? Не можем да стигнем до върха и да слезем долу, преди да се е стъмнило.

— Назад. — Кристофър махна към долината при следващата канара. — На грешния хребет сме. Трябваше да бъдем ей там.

Манда, която току-що бе дотърчала до тях, се закова на място и черната ѝ коса се развя.

— Какво? Кажи, че се шегуваш!

— Бях тук само веднъж преди четири години, при това бързах. Долу сме поели по погрешната пътека.

Манда подбели очи и седна на тревата. Ризата ѝ беше подгизнала от пот и оцапана със зелени ивици. О'Мали клекна на пети с леко изнервен вид.

От следващата канара един водопад се спускаше на стотина метра в долината. Кристофър не можеше да ги види оттук, ала знаеше, че в нея няколко вира преливат едно в друго и се разбиват над едни черни скали, за да се влеят в морето.

— Там е.

Ардмор се взря във водопада, после в Кристофър.

— Дано да е така.

— Ще го оставим за утре. Твърде късно е вече. Ще лагеруваме на брега и ще тръгнем призори.

Той тръгна надолу. Манда му хвърли изтерзан поглед, изправи се и пое след него.

Кристофър не пропусна суровия поглед, отправен му от Ардмор. Джеймс му нямаше вяра, очакваше да го отклони от правия път или да го отведе в засада. Кристофър не беше потеглил умишлено в неправилна посока, но от друга страна съобщи грешката си едва час, след като я разбра. Ардмор трябваше да бъде хванат неподготвен.

Чу го да говори тихо с О'Мали и реши, че е добро хрумване тази нощ с Манда да дежурят на смени.

Когато отново стигнаха до заливчето, слънцето се бе спуснало ниско над хоризонта, а двете жени ги нямаше никакви.

Сен Сир ги осведоми, без да го питат:

— Мадам Ардмор и мадам Рейн изразиха желание да се изкъпят. Отидоха на езерата. Мистър Хендерсън ги придружава.

— Хендерсън ли? — изръмжа Ардмор. Загорялото му лице стана още по-тъмно и убийствено пламъче проблесна в очите му.

— За да ги предпази от беди — завърши Сен Сир.

Лицето му остана безизразно, но Кристофър се закле, че е видял палава искра в погледа на франсето.

Ардмор вече крачеше към пътеката за езерата. Кристофър се затича да го настигне. Без да разговарят, двамата си пробиваха път през гъсталаците. Ботушите им се пързалиха по влажните камъни.

Грохотът на падаща вода се чу по-близко. Кристофър зърна доказателства, че дамите са минали оттук — скършени клони и парче от парфюмираната с лавандула дантелена фуста на Хонория.

Кристофър знаеше наизуст всяка рокля на жена си и как изглежда тя в нея. Кремавият муселин изкусително обгръщаше бедрата ѝ, а в коралово червения тя изглеждала като зряла прасковка, която му идеше да захапне. Светлозелената рокля избутоваше нагоре гърдите ѝ, а корсажът беше със ситни черни копченца отпред. Често се забавляваше, като ги разкопчаваше мислено.

Най-много обичаше да сваля роклите от Хонория. Досега тя вероятно бе смъкнала лавандуловата рокля от снагата си и се плискаше в бистротото езеро. Водни капчици сигурно красяха миглите ѝ, стичаха се по гърлото ѝ, изпълзяваха в пролуката между гърдите. Сигурно жена му лениво плуваше в езерото и се припичаше на слънце. Чакаше го — сладка и мокра, кожата ѝ — хлъзгава от водата...

А Хендерсън стоеше на стража. Стъпките на Кристофър се учестиха с пулса му.

Хладните пръски на водопада бяха обсипали растенията на мястото, където пътеката свършваше, препречена от огромен валчест камък. На него се облягаше мистър Хендерсън, вперил поглед в

двамата капитани. Ардмор се опита да надзърне зад Хендерсън, но зад камъка не се виждаше друго, освен още растителност.

— Колко благородно, че си решил да пазиш неприкосновеността на дамите, Хендерсън — сухо се обади Кристофър.

Англичанинът обаче беше железен:

— Преди да си извадите прибързани заключения, вардя пътеката. Никой не може да стигне до езерата, без да се покатери край мен. Или предпочиташе моряците да зяпат тайно жените ви?

Храстът зад камъка се раздвижи и Даяна Ардмор се запъти към тях. Беше напълно облечена, с бричове и ботуши под роклята — подробност, забелязана от Кристофър, когато тя вдигна полата си за прескок. Хендерсън галантно ѝ предложи ръка, която тя прие с благодарен поглед, преди да се приземи на земята до съпруга си.

— Джеймс! — заслепи го с усмивката си.

Сигурно бе единственият човек на света, щастлив да види Джеймс Ардмор.

— Мистър Хендерсън бе самата галантност — продължи тя с грейнали очи. — Така че остави го на мира!

— Мистър Хендерсън винаги е галантен — проточи Ардмор.

— Къде е жена ми? — попита я Кристофър.

— Каза, че иска да плува, докато е възможно.

Естествено. Хонория направо бе луда да се топне във водата. Гледала е да си навакса за баните, които тепърва щеше да пропусне на кораба.

— Можеш сега да си вървиш, Хендерсън — нареди Кристофър.

Даяна промуши ръка под мишницата на Ардмор и го поведе по обратния път. Хендерсън тръгна след тях, без да каже дума. Кристофър чу Даяна да пита за златото, преди шумът от водата да заглуши изсумтения отговор на мъжа ѝ.

Кристофър преодоля камъка ѝ си проправи път към езерата. Водопадът громолеше от петстотин метра, запрацайки бесни струи вода по осеяните с камъни бързеи. Потокът шуртеше надолу по хълма, но на едно място образуваше малко езерце, където течението се забавяше и човек можеше да плува без опасност за живота.

В това езерце завари жена си.

Не беше вдигнала косата си, само я бе вързала на опашка, която се носеше черна по водата. Тялото ѝ — бяло, гъвкав и грациозно —

блестеше в един откос светлина, докато тя плуваше.

Отначало не го видя. Кристофър стоеше на брега и се подпираше на един клон. Беше толкова прекрасна, толкова съвършена — като издяланата от дърво богиня, която красеше носа на кораба. Бялата ѝ гръд се надигаше изпод водата, тъмните зърна стърчаха наострени. Туфичка черни косми покриваше мястото между бедрата. Тя се обърна по корем, разкривайки гладко бяло дупе, преди да се гмурне отново.

Когато изплува на повърхността, го видя и отмахна косата от очите си. Кичурите паднаха и скриха гърдите ѝ.

— Здравей, Кристофър. Намерихте ли златото?

Пулсиращата му възбуда му нашепваше да разкъса дрехите си и да се гмурне при нея.

— Не. Утре отново ще го търсим.

Неговата прелъстителка се усмихна.

— Предполагам, че Джеймс е подивял от нетърпение.

— Струва ми се, че желанието му беше да доплува до брега, да открие огромна ракла с надпис „Мексиканско злато“ и да я помъкне със себе си.

Тя се засмя. Беше само като да я схрускаш. Водата се плискаше в хълбоците ѝ, тъмният водопад на косите ѝ страшно се къдреше от влагата.

Нямаше какво да се прави. Кристофър си съблече ризата и ботушите, бричовите му скоро ги последваха. Плъзна се в езерцето както майка го е родила, без да обръща внимание на щипецо студената вода.

Хонория го изчака, а зелените ѝ очи попиваха всяко негово движение, докато плуваше. Той се възправи в пълната си височина.

Тя лесно се задържа на повърхността на водата. Кристофър вдъхна уханието ѝ, свежо и чисто като самата вода. Тя обви крака около кръста му и се притисна в неговата коравина, но без да се нанизва на нея. Проклетница: отърка се в него, кой знае дали волно или неволно...

Там, долу, беше гореща въпреки ледената вода. Той затвори очи и я целуна, езикът му се потопи в устата ѝ. Тя отговори на целувката му, вкусвайки го, както я беше учил.

А той я беше научил на толкова много неща от мига на първата им среща. Тогава тя бе невинна девойка, която ахна ужасено, щом

устните му я докоснаха за пръв път. Беше ѝ дал грамадна порция плътска чувственост онзи ден в градината в Чарлстън. Хонория бе останала изненадана, но в никакъв случай нещастна.

Сладкото момиче беше все тъй сладко и сега. Кристофър я остави да се насити на езика му, после наклони главата ѝ назад и започна да обсипва с милувки шията ѝ.

— Кристофър! — Очите ѝ гледаха премрежено, сладно.

— Ммм?

— Все още имам чувството, че съм на кораба. Сякаш земята се люшка.

— Така ще бъде известно време, после ще свикнеш.

— После пак ще се кача на кораба и ще ми се наложи наново да свиквам с обратното.

Той вдигна усмихнатия си поглед.

— В такъв случай просто ще те лашкам нагоре-надолу през цялото време. Така ще свикнеш постоянно със състоянието.

Тя зарови лице в рамото му.

— Ще ми хареса.

— Така ли, малка безсрамнице?

— Обичам усещанията, които извикваш у мен. Това толкова грешно ли е?

— Нямам оплаквания. — Кристофър я погали по косата и изцеди кичурите. — С мен можеш да се държиш колкото си искаш безсрамно.

Тя надигна глава. Одухотворена искра заигра в очите ѝ.

— Ние сме женени, Кристофър.

— Безсрамничеше с мен още преди да се оженим — напомни ѝ той.

— Защото бях влюбена в теб.

Кристофър не възнамеряваше да подема нова дискусия дали я обича и дали тя — него. Целуна я, за да я накара да замълчи.

Прилепващото ѝ мокро тяло правеше с него великолепни неща, но той отложи удоволствието от обладанието. Толкова рядко просто я държеше в обятията си. Даваше си сметка, че се е пръкнал обратно в живота ѝ от небитието и вероятно адски я е уплашил. Не беше разполагал с време да изгради доверието ѝ към него, вярата ѝ.

— Недей да оставаш с мен, защото такъв е дългът ти, Хонория. Не искам това — тихо рече той. — Ако искаш дълг, върви у дома с брат

си. Издължи се на него, а мен остави на мира.

Тя надигна глава и го погледна безмълвно.

— Винаги си ми повтарял, че трябва да ти се подчинявам.

— Различно е. — Студената вода не успокояваше ни най-малко ерекцията му. — Обичам да ти заповядвам — не че ти ме слушаш.

Ресниците ѝ бяха обсипани с капчици.

— Никога не се подчинявам безпрекословно. Ами ако заповедите ти са безсмислени?

— Би трябвало да вярваш, че съпругът ти знае как е най-добре.

— Ама и ти си един, Кристофър! — изсумтя Хонория. — Такъв мъж!

Той положи ръката ѝ върху възбудата си. Тя пулсираше дори още по-горещо и беше достигнала максималния си размер.

— Мисля, че последното можеш да го почувстваш.

Лицето ѝ запламтя като божур. Той склочи пръсти около китката ѝ, но си наложи да я пусне. Нека прави каквото ѝ е угодно.

Хонория стисна малко, експериментирайки. Сякаш стисна сърцето му.

— Исках да кажа, че един мъж няма как да знае кое е най-добро за жената — продължи тя.

Кристофър затвори клепачи, оставяйки се на усещанията.

— Манда се подчинява безпрекословно на заповедите ми.

— Манда е свикнала с теб. Научила е кога да те слуша и кога да не ти се връзва.

— Истина си е.

Хонория се примъкна по-близо, а пръстите ѝ се движеха по ствола му. Той загуби нишката на разговора. Чуваше единствено гласа ѝ, тихия южняшки тон, който винаги го възбуждаше адски.

— Сигурно и аз ще се науча кога да те слушам и кога да те пращам по дяволите.

— Радвам се да го чуя — рече той пресипнало. Хонория го стисна толкова здраво, че се почувства както вътре в нея. — Стига да правиш това, можеш да останеш при мен колкото пожелаеш.

Светлозелените ѝ очи искряха като изумрудни.

— Не ми се прибира с Джеймс.

— Той мисли другояче.

Тя стисна шепа, за да подчертае мисълта си. Разкошно беше.

— Той не ме интересува. Законно съм омъжена за теб и брат ми не може да ме повлече, накъдето му се ще.

Значи се позоваваше на женитбата им, за да се измъкне от лапите на своя отвратителен брат, а? Е, стига да го... държеше... ох!

Слънцето бързо потъваше зад небосклона. Не си ли тръгнаха сега, щяха да се препъват по скалите в пълен мрак, но тази мисъл трудно проби в съзнанието на Кристофър. Интересуваше го само, че съпругата му е прелестна и току-що бе заявила, че ще остане с него в дни на радост и беда, независимо дали ѝ харесва или не. Беше упорита, горда жена, която караше сърцето му да тръпне от наслада. Вдъхна аромата ѝ на изворна вода и мед и някаква страхотна подправка. Никога нямаше да ѝ се насити.

Тя караше не само сърцето му да тръпне. Възбудата му също тръпнеше — о, пресладка Хонория! Той изпъшка и отмести пръстите ѝ от ствола си. Водата я задържаше на повърхността; колко му беше да я повдигне и да я нагласи върху себе си.

Там беше работата, двамата лесно се нагласяха един към друг. Телата им знаеха, че са създадени едно за друго. Понякога мислите и разговорите им пречеха на великолепното сливане, ала телата знаеха. Ето защо винаги се награбваха при всяка своя среща.

Кристофър беше чакал твърде дълго. Тя бе тъй прекрасна, тъй неуловима, тъй топла. Гласна в нея един-два пъти и семето му се изля. Хонория извика и той я целуна.

— Обичам те. — Гласът му бе дрезгав. — Не ми пука дали ми вярваш.

— Вярвам ти — прошепна тя с натезали клепачи.

19

Кристофър я остави на брега при себе си, защото искаше да му е наблизко. Две седмици бе спал с нея всяка нощ и не искаше да нарушава този навик. Завиха се с одеяла пред огъня и тя се притисна до него, за да се топлят.

Небето потъмня, а въздухът стана мразовит. Огньовете бяха малки, защо не достигаха сухи дръвца. Пламъците пращяха и съскаха, но Кристофър намери топлината им за успокояваща и очите му се затвориха.

Огънят и Хонория бяха единствените успокоителните неща на брега. Дори когато лежеше неподвижно със съпругата си, усещаше напрежението на моряците от двата екипажа. Наблизко имаше злато и независимо колко се правеше на незаинтересуван, хората му искаха съкровището и негодуваха, че Ардмор ще го вземе. Ако се подчиняваха на заповедите му, всичко щеше да мине добре, но не беше изключена възможността някой да забрави плана и да подеме бой за парите.

Това бе проблемът със съкровището. Трябваше да го намерят — или да не го намерят — скоро. Не желаше да изгуби половината си екипаж в свирепостълкновение за злато, което вече го няма.

Позволи си да се унесе единствено защото Манда будуваше и му пазеше гърба. Четири години му бе липсвала утехата да знае, че Манда стои зад него. Много му се нравеше, че сестра му отново е тук.

Притвори клепачи, целуна уханната коса на Хонория и подири съня.

Манда се облягаше на лодката, кръстосала в глезените дългите си крака. Погледът ѝ се зарея от спящата фигура на брат ѝ към очилатото лице на Олдън Хендерсън, който стоеше недалеч от лодката на Ардмор.

Кръвта ѝ кипеше. Щеше ѝ се проклетникът да е останал на борда на „Аргонавт“, защото, като го зърна след раздялата, си даде сметка, че

е влюбена в него. Манда Рейн не беше вършила подобна глупост през целия си живот. Той беше пътувал на борда на „Звезден кръст“ само за да се събере отново с капитана си. Тя бе наясно с това. Тогава защо толкова я заболя, когато той безмълвно слезе в лодката и се върна на собствения си кораб?

Би трябвало това да няма значение. Би трябвало да не я засяга така. Беше изтърпяла Суитън да я третира като диво животно, без да се пречупи, ала отказът на едно английско денди я беше потопил в океан от сърдечна болка.

Разбира се, когато лежеше заключена в стаята на Суитън или я отвеждаха до клетката в градината, тя тайно вярваше, че Кристофър ще я спаси. Беше я превел през всички житейски трудности, щеше да ѝ помогне отново. Даже когато разумът и нашепваше, че брат ѝ отдавна е покойник, нещо я караше да вярва, че той ще се върне за нея.

Един ден погледна през пръчките на клетката и неизбежно видя Кристофър да отговаря на погледа ѝ. Едва не се задуши от изумление. Нямаше представа как се е измъкнал, но ето че бе дошъл за нея. Беше се опълчил дори на смъртта. Беше способен на всичко. Тя открай време го знаеше.

В областта на любовта обаче Кристофър не можеше да ѝ помогне. Манда беше сама и тази мисъл я ужасяваше.

На всичкото отгоре брат ѝ обожаваше оная чернокоса южнячка, която на всичкото отгоре беше сестра на Джеймс Ардмор, моля ви се! Хвърли поглед на Кристофър, завит с одеялата, прегърнал с жилестата си ръка жена си през кръста, и една сподави смеха си. Той се ласкаеше от мисълта, че има надмощие в брака си, но Манда адски добре знаеше, че това му убеждение е дълбока заблуда. Малката южнячка го въртеше на пръста си, а Кристофър блажено се оставяше да го водят на каишка.

Манда насочи поглед към силуета на Хендерсън в мрака и установи, че е изчезнал.

Сърцето ѝ замря. Разгледа брега от единия край до другия, ала не откри и следа от него. Океанът въздишаше в пясъка, пяната блестеше прозрачно. Лунната светлина очертаваше силуетите на мачтите. Двата кораба бяха разположени далеч, твърде далеч, за да достигнат гюлетата им острова. Това беше по настояване на Кристофър. А на брега: спящи форми, огрени от огъня, тъмни одеяла като грамадански гъби на

пясъка. Неколцина мъже бродеха неспокойно в сенките, недокоснати от огнения светлик. Измерваха се с поглед, напрежението всеки миг щеше да избухне. Манда погледна навсякъде за неясно петно руса коса и блясък на очила, но напразно.

Чу шум зад себе си, шум от кавга. Обърна се мигновено, изваждайки ножа си.

Зад издадения край на лодката двама мъже се бореха в плиткото. Единият беше дребен и жилест. Другият имаше прорез в сакото си, а ръкавите на ризата му се е белееха в мрачината. Светлината се отразяваше от ножа и от очилата му със златни рамки.

Хендерсън се биеше яростно и мълчаливо, парирайки ножа на противника с умели удари. Манда застина. Стори ѝ се, че е стояла така цяла вечност, преди да зареже всичко и да хукне да спасява англичанина.

Нагази във водата, отскубна дребосъка от Хендерсън и опря ножа си в гърлото му. Хендерсън се отдръпна, дишайки тежко. Ръкавът му беше обагрен в червено.

Манда осъзна, че държи Иън О'Мали, заместник-капитана на Джеймс Ардмор.

— Какво става тук, по дяволите?

О'Мали изгледа кръвнишки Хендерсън.

— Ти, шантава английска издънко! На чия страна си, мамка му!

— Ти ми кажи — отвърна Хендерсън вбесено. — Видях те да се промъкваш към жената, която обичам, готов да забиеш ножа си в нея. Как си очаквал да постъпя? Да стоя и да гледам ли?

— А, сега пък я обичаш? — невярващо попита О'Мали. — Това се вика промяна, надут паун такъв, дето е достоен само за най-фините дами!

— Не сменяй темата! — Челюстите на Хендерсън се свиха.

Зашеметена, Манда се вторачи в Хендерсън, но нито пушна О'Мали, нито отмести ножа си.

— Защо се опитваше да я убиеш? — продължи Олдън.

— Не съм.

— Беше се запътил към нея с нож, чумата да те тръшне! Ардмор ли ти нареди?

— Не. — Гласът на Джеймс Ардмор накърни тишината зад гърбовете им. Капитанът излезе от светлината на огньовете,

Кристофър го следваше по петите.

Манда разбра, че брат ѝ едва удържа гнева си. Ардмор пазеше ледено спокойствие. Хендерсън трепереше от ярост. Погледът, който насочи към капитана си, би накарал някой по-боязлив да се свие от страх.

— Какво си му наредил да прави?

Зелените очи на Ардмор стрелнаха първо единия побойник, после другия. Зад тях, близо до огъня, Даяна и Хонория гледаха.

— Казах на О'Мали да я плени — отвърна Ардмор. — Тя нямаше да пострада.

— Той щеше — озъби се Манда, сочейки с брадичка О'Мали. — Ако ми беше посегнал.

— Бях готов да поема този риск — обясни Ардмор.

— Ох, благодаря ти, капитане мой — иронично подхвърли О'Мали.

— Искал си да вземеш заложник? — попита Кристофър с мъртвешки тих глас.

— За да си гарантирам твоето послушание. Намислил си нещо, Рейн.

Кристофър мълчаливо се обърна. Манда затаи дъх, чудейки се дали Ардмор е изрекъл последните си думи.

Кристофър отстъпи крачка назад и вдигна рамене — контролирано, преднамерено.

— Вземи я тогава.

Манда го зяпна. Хендерсън го убиваше с поглед. Даже Ардмор гледаше удивено.

— Пусни О'Мали, Манда — нареди Кристофър.

Добре де, наистина беше намислил нещо. Манда смяташе, че се досеща какво, но щеше да мине известно време, преди да остане с него насаме и да го накара да ѝ каже.

Вярваше му достатъчно, за да се подчини, независимо от личното си мнение. Отдръпна ножа от гърлото на ирландеца и го остави да стъпи на краката си.

О'Мали предпазливо опипа врата си, сякаш да провери степента на вредата.

— Много съм ти задължен, скъпа.

Кристофър заговори Ардмор:

— Искаш гаранция за доброто ми поведение. Е, това би трябвало да свърши работа. Всички са наясно, че няма да направя ход, с който да причиня зло на сестра си. — Той измери другия мъж с поглед. — Само че и аз не ти вярвам, Ардмор. Затова също бих искал заложник. Твоята съпруга.

Ардмор застина. Вълните бучаха във внезапната тишина, безразлични към напрежението, настъпило на брега. Ардмор и Кристофър се гледаха един друг: капитан срещу капитан, враг срещу враг. Манда не смееше да диша.

— Ти вече взе сестра ми — изтъкна Ардмор.

— Сестра ти не те обича — отговори Кристофър. — Освен това имам чувството, че би я пожертвал заради плановете си, ако се наложи.

— Грещиш. — Устните на Ардмор се изопнаха.

Манда наблюдаваше терзанията му да заложи ли сигурността на жена си на шанса, че никой от моряците му няма да стори някоя глупост. Манда знаеше, че Кристофър никога не би наранил Даяна — не беше такъв човек — обаче Ардмор не го знаеше. За него Кристофър беше поредният пират.

Самата Даяна наруши тишината:

— Всичко е наред, Джеймс. Ще отида.

— Не — отсече Ардмор.

— Разумно е — продължи жена му. — Ако двамата си размените заложници, ще запазите мира.

— Добре — обади се Кристофър. — Тя може да остане на борда на „Звезден кръст“. Мисис Колби ще се грижи за нея, докато ние си свършим работата.

— Отивам с нея — бързо добави Хонория.

— Не. — Кристофър поклати глава. — Искам да си по-наблизо, че да те държа под око.

Хонория му хвърли кръвнишки поглед, но не взе да спори. Ардмор пък го изгледа с безмълвен гняв.

— Така е по-добре — увери го Кристофър. — Щом Манда знае, че залог е животът на невинната ти жена, няма да се опита да избие екипажа ти и да завладее „Аргонавт“. — Той погледна многозначително О’Мали, който още си разтриваше врата.

Ардмор направи крачка към Кристофър.

— Ако Даяна пострада, знай, че Манда Рейн ще умре по изключително болезнен начин.

Погледът на Кристофър бе също толкова тих.

— Знам. — Той се обърна. — Хендерсън, преведи с лодката тези дами до съответните кораби. Бъди сигурен, че ще заведеш точната дама на точния кораб.

— Не Хендерсън — тросна се Ардмор.

— Защо не?

— Чу го да признава, че е влюбен в сестра ти. Нямам му доверие.

— Още по-добре. Щом е влюбен в Манда, няма да ѝ навреди на нея, камо ли на мисис Ардмор. Той е истински джентълмен. А Манда *вероятно* няма да го посрещне с ритник в зъбите.

Вярно беше, помисли си Манда. Вероятно нямаше.

Ардмор най-сетне се съгласи, макар да бе очевидно, че е нещастен. Манда разгорещено си промисли, че вината си е негова. Той бе започнал, пращайки О'Мали срещу нея. Тревожеше се единствено, че без нея Кристофър не може да държи капитана непрекъснато под око.

Хендерсън помогна на Даяна да се качи в лодката с преиграна вежливост, после той и Манда я отгласнаха от брега. Екипажите се разпръснаха, вълненията приключиха. Докато се прехвърляше над планшира, Манда чу откъслек от разговор:

— Добре е да те видя толкова притеснен за някого — казваше Кристофър. — Винаги съм те имал за студенокръвно копеле.

— Аз съм студенокръвно копеле — отвърна Ардмор. — Просто по една случайност обичам жена си.

Една вълна поде лодката и вече се чуваше само шума на морето.

Хендерсън остави Даяна на борда на „Звезден кръст“ и я повери на грижите на смаяната мисис Колби. Даяна внимателно се сбогува с тях.

Хендерсън загреба към „Аргонавт“. Манда беше на румпела. Луната грееше тъй ярко, че осветяваше пътя им. Топли жълти фенери очертаваха корпуса на „Аргонавт“ от носа до кърмата, а месечината го къпеше в леден бял отблясък.

Хендерсън продължи да натиска веслата, без да обръща внимание на подробния оглед от страна на негърката. Мускулите му се

изопваха под ризата. Успяваше да бъде грациозен и елегантен дори натоварен с такава проста задача.

А тя откъде да започне? Ако кажеше: „Значи ме обичаш, така ли?“ би звучало тривиално и безнадеждно. Трябваше да се допита до Хонория как да говори за чувствата си. Манда така и не се бе научила.

Хендерсън спря да гребе. Прибра веслата в лодката и се облегна назад да си поеме дъх. Лунната светлина превръщаше лещите на очилата му в два мътни кристала.

— Още не сме стигнали — сприхаво подхвърли Манда.

— Знам. — Той вдиша дълбоко. — Обаче ми се струва, че трябва да изясним няколко неща.

— Тоест, да поговорим за чувствата си?

Пролича му, че се изчерви даже в тъмнината.

— Чу ме да казвам, че съм влюбен в теб. Много добре, къде са ти саркастичните коментари? Къде са ти присмехулните подигравки?

Сърцето ѝ задумка.

— Щом ме обичаш толкова много, защо се върна на „Аргонавт“?

Той положи силните си ръце на бедрата и тихо я погледна.

— Защото всичките ми вещи са там. Имам една копринена жилетка и няколко чифта ботуши, които... — Гласът му секна. — Няма значение. Искях да си ги прибера. Приключих с Ардмор и му го казах.

— Така ли? — Гърлото ѝ се сви.

— Освен това му казах защо. — Усмивката му беше просто невероятна. — Хлътнах по една жена-воин. Аз, благовъзпитаният английски джентълмен.

Вълните нежно се плискаха около лодката и румпелът лекичко се наклони. На Манда ѝ се искаше да вижда очите му.

— Защо не ми призна?

— Та да ме заплюеш в лицето? Не желяех да ти го казвам на брега. Изплъзна ми се от устните, когато видях О'Мали с ножа.

Манда пусна румпела. Вече не се движеха в определена посока, просто се носеха по вълните. Тя прескочи пейките и седна срещу него.

— Не искам да те заплювам в лицето.

— Или да ме изриташ там. Виждал съм какви къчове раздаваш. — Усмивката му стана по-широка. — Повали човек с боси нозе. Възхищавам ти се на техниката. И на краката. Имаш хубави крака, Манда.

Лицето ѝ пламна.

— Това няма значение. — Защо ли изпитваше такова абсурдно задоволство, че той харесва краката ѝ? — Мислех, че харесваш само разни превзети дами като Хонория.

— Аз също мислех така. Смятах... — Той млькна и зарея поглед в черната вода. — Струва ми се, че в миналото се мъчех да ухажвам дами като Хонория и Александра именно защото те бяха недостижими. Не ги исках наистина. Вярвам, че в живота си искам малко необузданост. — Той се взря в нея. Очилата все още скриваха очите му. — Не, всъщност искам теб. Разбрах го още щом те зърнах.

Манда се наведе и грабна проклетите очила. Очите му бяха вторачени в нея: бистро сиви, с широко разтворени зеници. Всъщност не ѝ се слушаше как е ухажвал други жени.

— И какво щеше да предприемеш по въпроса?

Той изправи гръб и сложи ръка на сърцето си.

— Ще те помоля, прекрасна моя лейди, да се омъжиш за мен.

— Какво? — Тя зина от смайване.

— Веднага щом се доберем до следващото пристанище. Имам пари, ще получа разрешително. Само булката да е съгласна.

Беше сериозен. Сърцето ѝ задумка, тялото ѝ отмаля. Очите му бяха тъй топли, усмивката — тъй скръбна и красива.

Усмивката не беше единственото красиво нещо у Олдън Хендерсън. Широките рамене изпълваха фината риза, а Манда знаеше какво е усещането да я държат силните му обятия. Преглътна от нервност.

— Аз съм незаконната дъщеря на освободена робиня.

— Да, близките ми ще бъдат потресени. Но те са добри хора, ще приемат новината. Вече свикнаха с мисълта, че съм ловец на пирати, който плава с беглеца Джеймс Ардмор.

Тя почти не чу думите, изречени с безупречната дикция на английски джентълмен.

— Добре — прекъсна го. — Ще се омъжа за теб.

Усмивката му сякаш се стопли.

— Направи ме най-големия щастливец на света, любима. — Притегли я към себе си.

— Щастливец, как ли пък не. Аз съм пиратка, а ти — ловец на пирати.

Погледът му помрачня.

— Струва ми се, че това разделение е добро. — Целуна я по устата и я нагласи в скута си. — Обичам краката ти, Манда — измърмори той, като прокара длан по едното бедро. — И останалата част от теб.

Тя го улови и отново подири устните му. След дълго време каза:

— Лодката се носи напосоки.

— Така ли? — Дъхът му бе горещ, а пръстите — божествени. — Мен лично не ме интересува много, а теб?

И нея също. Дълго време се носиха така, преди накрая да се блъснат в „Аргонавт“. Качиха се на борда, без да обръщат внимание на цветистите забележки на екипажа. Хендерсън я отведе долу, където откриха, че каютата му е топла, а леглото — с идеални размери.

На сутринта Кристофър, Ардмор, Сен Сир и О’Мали напуснаха заливчето, за да изминат трудния път по билото в търсене на златото. Хонория остана в бивака да яде сухари и спаружени портокали, чувствайки се тревожна и нещастна.

Знаеше защо Кристофър е позволил Манда да бъде превърната в заложник и защо е качил Даяна на своя кораб. Не желаше този поход да се превърне в битка. Екипажът на „Звезден кръст“ трябваше да узнае, че всеки ход, който застрашава Манда, ще бъде възнаграден със смърт за извършителя.

Знаеше колко е ценна Манда за Кристофър, макар че той никога не го бе казвал на глас. Беше ясно какво означават братът и сестрата един за друг само по погледите, които си разменяха, по непринудените им диалози даже при разногласие, по думите, които само довършваха мисли, възникнали заедно в двете глави. Хонория им завиждаше за лекотата, с която общуваха — нещо, което беше изключено с Джеймс и още не бе станало с Кристофър.

А Джеймс нямаше да предприеме нищо, с което да застраши Даяна. Брат ѝ обичаше жена си до безпаметност. Никой не би дръзнал да се изправи срещу гнева му, ако нещо се случеше с Даяна.

Само дето Джеймс не разбираше това, което Хонория знаеше: че Кристофър е истински благородник. Той можеше да се зъби свирепо и да ръмжи, ала докоснеше ли я, удържаше силата си, за да не я нарани. Смекчаваше ръмженето си с ласки, оставяше я да прави каквото си поиска, въпреки твърденията му за обратното. Кристофър плашеше онези, които не го познаваха, ала близките му вярваха в него. Ето защо Хонория предугаждаше, че моряците му няма да сторят нищо, за да попречат на Джеймс или да навредят на Даяна, освен ако Кристофър не дадеше изрична заповед в този смисъл.

Хонория се шля из бивака, свали си обувките и нагази сред вълните, започна да събира мидички в опит да се разтуши. Намаза носа си с крем и си сложи шапка да се предпази от пламтящото кълбо на слънцето. То тъкмо бе достигнало зенита си, когато четиримата мъже се завърнаха. Бяха мръсни, уморени, лицата им бяха оплескани с кал.

Кристофър изглеждаше самодоволен, Джеймс — студен, Сен Сир — невъзмутим както винаги, а Иън О'Мали — изпълнен със страхопочитание. Бяха открили мексиканското злато.

— Точно където го оставих — заяви Кристофър.

Хонория гледаше как лъчите трептят по лицето му, което в момента бе нагло ухилено. Изглеждаше отпуснат, все едно бе доволен, че ще предаде всичкото си злато на врага си. Джеймс определено изглеждаше по-напрегнатия от двамата.

Двата екипажа събраха въжетата, макарите и лебедките, необходими за пренасянето на съкровището. По думите на Кристофър златото лежеше в една пещера близо до върха на канарата, входът към него представлявал малка дупка под къс оголена скала. От отвора се влизало в къс тунел, после от втора дупка се слизало направо в пещерата. Сандъците трябвало да бъдат вдигнати с въжета, а после пренесени надолу по хълма.

Почти без мърморене екипажите на двата кораба се съгласиха да служат като товарни мулета. Присъствието на голямо количество злато внесе тиха възбуда в групичката. Хонория осезаемо усети как съкровището ги чака във влажната пещера горе. Настоя да измине мъчителния маршрут с първия отряд. За нейна изненада Кристофър не се възпротиви.

Кристофър и Джеймс вече бяха разчистили растителността и пет-шест големи, покрити с плесен камъка, докато запъхтяната Хонория се изкачи. Тя с мъка се затътри напред, където двамата мъже стояха приведени. Надзърна над якия бицепс на мъжа си във влажната, миризлива дупка.

— Ако сандъците са от дърво, досега да са изгнили — отбеляза тя.

Кристофър обърна глава и се намръщи, сякаш се канеше да я попита какво прави тук. Хонория блажено го пренебрегна и продължи да наднича в дупката, където бяха спуснали мъждукащ фенер. В кръга, описван от светлинката, не се виждаше почти нищо, освен влажна скала.

— Сандъците са метални — отговори Кристофър. — Сплав от калай и месинг. Сигурно са проядени от ръждата, но би трябвало още да са цели.

— Вече влязохте ли? — попита Хонория.

— Ще разширим отвора. Някой трябва да влезе вътре и да поработи оттам. Някой мъничък.

Всички погледи се насочиха към Иън О'Мали, който беше най-дребният член на двата екипажа. Той пребледня и затрепери.

— Не си падам много по пещери. Споменах ли, че мръсните английски войници веднъж ме хвърлиха в такава дупка? За три месеца?

Джеймс и Кристофър все така го гледаха. Ирландецът съвсем пребледня.

— Недейте го насилва — извика Хонория. — Жестоко е. Аз ще вляза.

— Няма — едновременно се обадиха Кристофър и Джеймс. Единият изрече думата с лек английски акцент, а другият — с разгорещено южняшко наречие.

— Разполагате ли с моряк, по-дребен от мене? Не ме е страх да сляза долу. Не може да е по-лошо от копането в градината. Почвата не е твърда, а хлъзгава и мека. — Тя показа нагледно, загребвайки буца пръст в шепата си.

— Хонория... — изръмжа Кристофър.

Тя срещна погледа му, без да ѝ мигне окото.

— Да не те е страх, че ще се погребва вътре?

— Откъде да знам, мътните го взели! Бях роден и отгледан на борда на кораб. Не е там въпросът.

— Не, въпросът е, че трябва да ти се подчинявам безпрекословно. Аха, пак си дойдохме на думата.

— Да.

— В обетите няма подобно изискване.

— Ама ти пак ли ще спориш? Смисълът на обетите е, че мъжът преценява най-добре и жената трябва да го слуша.

— Това изобщо не си го спомням.

— Май с тебе трябва да си поприказваме едно хубаво.

— Та нима не си приказвахме досега? — нежно измърка Хонория. — Знаем как неизменно свършваха беседите ни.

Очите му помръкнаха. Дали си спомняше онзи път, когато бе втрила ароматно масло в снагата му в Александрината спалня за гости и грубото им — и много мазно — любене след това? Или случая отпреди няколко нощи, когато ѝ помогна да се съблече и да се изтрие с гъба? Беше се получило малко мокро и сапунено, а на следващата сутрин Хонория бе прегракнала.

Гласът на Кристофър също беше пресипнал, когато ѝ отговори сега:

— Я не ми се прави на самата невинност по бели гащи, малката! Ще си платиш.

— Готова съм на този риск. Освен това се казва „госпожичке“!

Погледът му стана опасен и сърцето ѝ заби от вълнение. Никога не си бе представяла, че словесният двубой с мъж може да бъде толкова приятен. Ала нали този мъж бе Кристофър, който я целуваше като огнен пламък и я докосваше както никой преди.

Като си помисли човек, че някога тя си фантазираше за брак с културен човек, който да носи копринени жилетки и да я придружава по баловете. Глупави фантазии на глупаво момиче. Сега вярваше, че неслучайно е отблъсквала всяко предложение, след като срещна Кристофър Рейн.

Една сянка ги покри.

— Ако сте свършили интересния си разговор — намеси се Джеймс Ардмор, — предлагам да я спуснем вътре. Ако се пооцапа и се разциври, сама ще си е виновна.

Топлината внезапно се изпари от тялото ѝ. Хонория скочи на крака и приложи в употреба изтънчените си обноски на дама:

— Ах, Джеймс! Крайно невъзпитано е да подслушваш чужд разговор.

Брат ѝ я удостои с най-страшния си поглед. Тя не му остана длъжна.

Кристофър се прокашля:

— Бих могъл да ви връча пистолети и да ви оставя да броите крачките, обаче нямаме време. Сен Сир, донеси най-здравите въжета, които намериш. Жена ми иска да изследва мястото.

Приготвиха ѝ колан от яки въжета. Кристофър лично държеше главното въже, а Сен Сир го подкрепяше. Не оставиха Джеймс да припари.

Хонория целуна мъжа си по устните — за късмет и от благодарност — спусна крака в дупката и пое надолу.

Пътят не бе кой знае колко дълъг. Хонория считаше колана за излишество, обаче Кристофър настоя, че трябва да са в състояние да я издърпат във всеки един момент. В сърцето си тя знаеше, че ако действително я грозеше опасност, Кристофър никога не би се съгласил да я спуснат. Вместо това щеше да я овърже и да я свали в заливчето.

Пещерата миришеше на пръст, смесена с вонята на изгнила растителност. Дървесни корени си бяха пробили път около отвора, но останалото беше твърда скала. Няколко фенера бяха предварително спуснати и немощните им фитили хвърляха отражения по просмуканите от влага стени. Мъх и червена плесен растяха на туфи. Въздухът беше великолепно прохладен след пламтящото слънце навън.

Щом краката ѝ стъпиха на земята, по-ниския край на прохода се оказа на едно равнище с очите ѝ. Тя трябваше да използва лопата и кирка, за да разшири отвора, така че едри мъже като Кристофър и Джеймс лесно да минават през него.

Засега остави лопатата и кирката без внимание и се огледа. Месинговите сандъци блестяха на свещите и заемаха почти всичкото пространство в пещерата. Сигурно поне четиридесет или петдесет сандъка чакаха откривателя си.

Хонория пипна капака на най-близкия сандък. Желязната ключалка още си беше на мястото, но езичето ѝ бе ръждясало.

— Къде отиваш? — Гласът на Кристофър измуча в дупката.

— Искам да разгледам златото — отговори тя. Вдигна един фенер и освети сандъка. Невинният месинг лъсна пред нея. Тя старателно провери за паяци и повдигна капака.

Ръждясалите панти изскърцаха жалостиво, но капакът се отвори. Отвътре заблестяха безброй редици златни кюлчета.

Хонория затаи дъх. Златото не бе изсечено в монети, а просто излято в малки кюлчета, удобни за пренасяне. Броят им сигурно беше стотици. Поне четиридесет сандъка изпълваха тази пещера.

Наполеон сигурно се е поболял от загубата на толкова злато. Войната в Испания вървеше на зло за него, какво ли не би дал да си

върне това! Джеймс никога нямаше да му го даде, разбира се. Джеймс не одобряваше тираните — освен самия себе си.

Изведнъж тя разбра каква сила обладава златото. Наличието му представляваше красота, авторитет. Хората се избиваха заради него, обожаваха го, трупяха го. С него се сдобиваха с жени, като им купуваха бижута, къщи и дрехи. Който имаше злато, притежаваше сила.

А Кристофър просто щеше да се откаже от него.

Едно силно дръпване за колана я върна обратно в реалността.

— Хонория, какво правиш? — извика мъжът ѝ.

Хонория спусна капака и отиде при дупката, преди Кристофър да я е извлякъл насила.

— Тук е — запъхтяно извика тя. — Настина е тук! Всичкото.

— Благодаря ти за отчета — изръмжа Кристофър. — Сега почвай да копаяш, че иначе ще те издърпам с дупето нагоре.

— Да, любими — отвърна Хонория с глас, от който капеше сарказъм. Вдигна острата права лопата и почна да изгребва влажната пръст от отвора на прохода. Чу хиленето на Кристофър:

— Това ми харесва. Държа жена си на въже.

— Само почакай да изляза — закани му се Хонория.

След половин час уморително копане проходите се разшири достатъчно според Кристофър. Хонория отпусна ръцете, които я боляха, докато мъжът ѝ се плъзна в тунела и тупна на пода. Той все още държеше въжето.

— Лицето ти е мръсно. — Очите му искряха.

— Не виждам причина да бъдеш толкова щастлив — рече тя, масажирайки мускулите си. — Ще отстъпиш цялото това разкошно злато.

Кристофър отвори сандъка, в който тя бе надникнала. Отблясъкът от свещта върху златото освети лицето му. Един дълъг, мрачен момент той се визира в кюлчетата, после тресна капака.

— Твърде много злато е проклетие, жено. С радост ще се отърва от него. — Смигна ѝ.

Хонория се ококори, устата ѝ зина. Дълбоко подозрение се зароди в нея.

Обаче нямаше възможност да го попита какво е намислил, понеже Джеймс се плъзна в дупката и тайните трябваше да си останат

тайни.

Не след дълго моряците от двата екипажа подхванаха трудоемката задача по изваждането на всеки сандък от пещерата. Трябваше да ги изваждат един по един поради ширината на прохода, а и защото сандъците тежаха много въпреки малките си размери.

Пуснаха в действие макарата, закрепяйки я на близките дървета. Мъжете долу завързваха едно сандъче, а мъжете горе го издърпваха. Кристофър направи нещо като шейна от дъски и въжета, с която щяха да пренесат златото в заливчето. На нея се побираха три сандъка; един човек можеше да я тегли, докато втори бутва отзад.

Работата вървеше бавно и до късния следобед само половината сандъци бяха свалени надолу по хълма. Докато домъкнат последния сандък, беше дошло време за лягане. Джеймс остана на стража.

— Не му завиждам — пошепна Кристофър в ухото на Хонория, докато лежаха сгушени край огъня. — Ако златото беше за моя кораб, моряците ми поне щяха да знаят, че им се пада пай. Неговите моряци трябва да гледат как го връчва на американския флот.

Хонория усети тревога.

— Дали няма да попадне в опасност? — попита тя през рамо. — Може би трябва да вземем Даяна и децата ѝ с нас, докато той не го предаде благополучно.

Кристофър я целуна по слепоочието.

— Не, миличка. Ако Ардмор сега не успее да овладее хората си, никой няма да успее. Не е стигнал дотук, позволявайки на екипажа си да го тъпче.

— Понякога ми се ще аз да го стъпча — проскърца тя.

Кристофър само се засмя и се претърколи да я целуне. Хонория имаше дълго време да помни тази целувка и смеха в очите му.

Рано сутринта бяха събудени от дъжд, който бързо се превърна в потоп. Сънливите мъже потърсиха подслон под дърветата, мъкнейки одеяла и дрехи.

Хонория зачака с тях, задъхана и вир-вода, докато Джеймс организираше неколцина моряци да пренесат златото на „Аргонавт“.

Нищо нямало да им стане от малко дъждец. Хонория си зачуди дали има предвид златните кюлчета или екипажа си.

Наблюдаваха как лодката три пъти се плъзга напред-назад към „Аргонавт“. Когато се върна след последния рейс, дъждът плющеше така силно, че корабите бяха като забулени със сива завеса.

Дъждът по-трудно проникваше през балдахина от листа и Кристофър нареди на хората си да се изкачат горе до тунела.

Хонория настоя да я спуснат в пещерата, където щеше да бъде защитена от лошото време. Вътре тя изстиска косата си и загледа Кристофър.

Той беше захвърлил мократа си риза и се трудеше с гол торс. Мускулите и сухожилията играеха под кожата му. Хонория с нетърпение очакваше завръщането им на „Звезден кръст“, където можеше да полегне с него в каютата и да пипа тези мускули до насита.

След като си вземеха прилична баня, разбира се. Пещерата бе кална, а тя копнееше за сапун и чиста вода. Може би с Кристофър отново можеха да се изкъпят...

Мислите ѝ поеха в тази великолепна насока, докато тя разхлабваше въжетата на кръста си, за да не ѝ убиват. Кристофър не я пусна долу без колана, който бе завързал на едно дърво. Хонория се чувстваше малко като куче на каишка, но той ясно беше дал да се разбере, че тя или ще се подчинява, или ще слезе обратно в заливчето.

Най-сетне, когато небето се смрачи, и последният сандък беше наместен пред отвора. Кристофър изпрати моряците, които му бяха помагали отвън, и се обърна към Хонория.

— Излизай, миличка. Приключението свърши.

— То пък едно приключение. — Хонория се притисна в него. — Кажми-речи очаквах, че тук си погребал жив пират, чиито призрак да пази съкровището.

— Защо да върша такова нещо, по дяволите? — смаяно я зяпна Кристофър.

— Или че си заложил хитри капани, с които да попречиш на други да се доберат до златото. Например остри колове, които изскачат от стените, когато някой се препъне в определен камък.

— Господи, Хонория, откъде ги измисляш тия глупости? — прихна той.

— От книгите. — Тя го прегърна, докато Кристофър я повдигаше.

— През целия си живот съм прочел две книги и в тях не се случваше нищо подобно.

Хонория с усмивка отметна от челото му влажната от пот коса.

— Може би някой ден ще станеш герой на книга, посветена изцяло на твоите приключения.

Той поклати глава с крива усмивка.

— Удивителна женичка си, скъпа моя. Я ме целуни.

Тя се покори. Целувката бе топла, чудесна и сякаш никога нямаше да свърши.

— Хайде, качвай се.

Леко разочарована, но с ясното съзнание, че няма как да продължат нататък, Хонория му позволи да я издигне с колана. Един моряк започна да тегли въжето.

Когато беше преодоляла половината тунел, чу, че навън мъжете се разкрещяха. Гласът на Джеймс се извисяваше над останалите. Виковете изведнъж бяха заглушени от бучене, сякаш целият дъжд, който се изсипа днес, бе решил да ги връхлети на една грамадна вълна. Кал оплиска лицето ѝ, капчиците бързо се превърнаха в буци пръст. Всичко около нея се продъни, политайки към Кристофър, който още чакаше в дупката.

— Пещерата се срутва! — надвика шума Джеймс. — Издърпайте я!

Проходът започна да се руши. Хонория наблюдаваше ужасено водопадите от пръст, които затрупваха съпруга ѝ.

— Кристофър! — изкрещя тя. — Хвани ме за ръката. Джеймс, изтегли ни!

Силните пръсти на Кристофър се ключиха около китката ѝ. В този миг я връхлети потоп от кал и вода, който запуши носа, устата, очите ѝ и заплаши да я отнесе на дъното. Коланът ѝ се стегна и някой я задърпа нагоре, докато тялото ѝ се отъркваше в тесните стени на тунела.

Кристофър не държеше китката ѝ. Тя изплю мръсотията от устата си.

— Джеймс, чакай! Кристофър, хвани се за мен!

Усети как пръстите му се подават през тинята, но не го виждаше. Стена от пръст се срути до нея и в същия миг рязко я изтеглиха. Писъците ѝ да спрат бяха удавени от шуртящата кал.

Земята над нея се разтвори и брат ѝ с побеляло лице я сграбчи под мишниците и я издърпа.

— Чакайте! — изхълца тя. — Кристофър още е в дупката!

Джеймс не ѝ обърна внимание. Бързо я повлече към дървото, за което беше завързана, и я освободи с един удар на ножа си. Тя се обърна, готова да побегне към тунела, където мъжете вече копаеха с ръце и лопати, за да спасят Кристофър.

Последва ново бучене и копачите скочиха назад. Сен Сир шумно изруга на френски. Джеймс обви ръка около кръста на сестра си и побягна.

Целият хълм се срути пред очите на Хонория. Валчести камъни, фиданки, отскубнати корени, омешани с дъжд и кал, се стекоха, за да затрупат прохода. Свлачището затри и два сандъка, които не бяха натоварени на шейната.

Бяха пробягали петнадесетина метра, преди калната лавина да спре също толкова ненадейно, колкото бе започнала. Няколко камъка се изтърколиха и всичко утихна. Бученето бе заменено от оглушителна тишина, нарушавана от успокояващото ромолене на дъждеца.

21

— Кристофър! — запищя Хонория и се втурна обратно към прохода, сега затрупан от какви ли не отпадъци. Взе да копае с голи ръце, мъчейки се да премахне масата пръст, която бе погребала съпруга ѝ в пещерата.

Дълба, докато пръстите ѝ не се разкъравиха. Червени ивици оставаха по остриите камънаци.

Една силна ръка се обви около кръста ѝ и някой я повдигна. Това беше Джеймс. Нейната муселинена рокля беше оцапана с черна кал и мръсотия, примесена с кръвта от дланите ѝ. Тя напразно започна да налага брат си. Той я отнесе встрани, седна с нея на едно повалено дърво и я намести в скута си.

Най-сетне тя се разхлипа и сълзите навлажниха парещите ѝ очи.

— Трябва да го изкопаем. Моля ти се, Джеймс, спаси го.

— Шшт — рече той, и притисна лице в косата ѝ. — Копаят, Хонория, с всички сили.

През замъглени очи тя видя, че Сен Сир и О'Мали са организирали моряците с кирки и лопати. Едва разбираше какво вършат, знаеше само, че не го вършат достатъчно бързо. Налагаше се да отиде там и самичка да го изкопае.

Да, обаче Джеймс я стягаше в силните си обятия, държеше я здраво.

— Остави ги да работят.

— Трябва да го спасят. Не мога да го загубя.

— Знам.

Хонория рухна върху гърдите му и цялата се разтресе. Той не ѝ предложи утеха — не и Джеймс, който беше наблюдавал как Пол загива в нейната прегръдка и който се беше нагледал на какво ли не, та да я заблуждава с лъжлива надежда. Щеше ѝ се да я подкрепи поне с няколко празни думи. Сърцето ѝ тежеше като олово.

Шокът бе много, много по-тежък, отколкото когато смяташе, че Кристофър е увиснал на бесилото. Тогава почти не го познаваше. А

сега го познаваше. Беше омъжена за него, помагаше му, пречеше му, спеше в постелята му, любеха се бурно, спореха, смееха се. Сега той беше много повече неин, отколкото когато просто бяха подписали къс хартия.

— Не мога да го загубя, Джеймс — съкрушено повтори тя.

Джеймс лекичко я люлееше, както навремето, когато тя бе малко момиченце, уплашено от бурята. Откакто се помнеше, бе вярвала, че Джеймс е достатъчно силен да се противопостави на всяко нещо, без значение колко съкрушително е то. Когато майка им и баща им починаха, дори в скръбта си Хонория знаеше, че с нея и Пол всичко ще е наред, защото батко им щеше да има грижата.

Беше изпитала същата топлина, сила — и любов — от Кристофър. Сега не изпитваше нищо. Само седеше вцепенено в кръга, образуван от ръцете на Джеймс, докато моряците му копаеха ли копаеха, ала не откриваха нищо. Дъждът отслабна, залязващото слънце се показа през разкъсаните облаци. Но входа към тунела упорито си оставаше неуловим, сякаш дори не съществуваше повече.

Слънцето напълно залезе и се спусна студената нощ. Продължаваха да копаят, но без полза.

Жив заровен, за да пази съкровището. Мисълта се процеди през замаяната глава на Кристофър. *Няма що, чудесна идея, съпруго моя.*

Свлачището го беше помело, прекарвайки го по цялото протежение на пещерата и запокитвайки го в задната стена. Остри парчета скала убиваха плътта му, покриваше го тиня. Проходът се беше запечатал, а потопаът бе отшумял. Подът на пещерата, покрит с лепкава кал, най-сетне ставаше за ходене. А Кристофър бе студен, мокър, мръсен и отрязан от пътя към избавлението.

Когато се изправи на крака, първата му свързана мисъл беше за Хонория. Слава богу, че я бяха изтеглили, преди да се случи най-лошото. Ардмор се беше погрижил. Независимо от мнението на Кристофър, шурейт му щеше да се погрижи за сигурността на Хонория.

Втората му мисъл беше: *Как ще се измъкна от тук, дявол го взел!*

Поне два метра солидни отломъци го делиха от входа. Кой знае колко още имаше отвън? Лесно изтри калта от ръцете си, но гледаше да не мърда много-много, за да не би цялата каменна грамада да се срути отгоре му. Кирките, лопатите и въжетата бяха издърпани горе преди началото на свлачището. С него в пещерата имаше единствено сандък злато, покрит с тонове тиня, и фенер на една издатина в стената отсреща.

Невероятно, ала свещта още гореше. Стъклото на фенера бе защитило пламъка от мощния порив на вятъра, нахлул заедно с калта. Свещта весело гореше, високият пламък пращеше и огряваше отвратителната кал по пода.

Кристофър дълго време гледа светлинката, преди да осъзнае нейното значение. Мъждукането на фенера му подсказа, че пещерата си има източник на въздух, различен от запушения проход.

Разбира се, ако този въздух идваше единствено от тънките процепи високо на тавана, които никога не би успял да достигне, просто щеше да загине тук от глад и жажда, вместо от задушаване. Неприятна мисъл.

А въздухът може да прониква от по-достъпно място, което означаваше друг изход.

Той се добра до фенера с подхлъзване и пързаяне, вдигна го от издатината и се зае да проучва. В резултат на усилията си намери малка дупка ниско до земята, точно срещу запушения отвор, сега затлачена наполовината с кал. Изчистеше ли я, би могъл да я разшири, колкото да се промуши. Слаба вероятност, помисли си. Можеше да стигне донякъде и да се заклеци.

Обаче по-добре, отколкото да седи и да се чуди дали Ардмор ще успее да го изкопае. Ако въобще опита. Кристофър си представяше как ловецът на пирати си изтупва ръцете и промърморва „Прав ти път“, връща се на „Аргонавт“ със златото и зачерква поредния пират от списъка си. Освен това щеше да отведе Хонория.

По-добре да се пробва с дупката. Изгреба тинята с ръце, напъха фенера вътре и пролази зад него.

По един или друг начин щеше да се измъкне. Налагаше се. Представи си следната картинка: Вярвайки, че се е отървала от неудобния си съпруг, щастливата Хонория се канеше да се върне у

дома с брат си и Даяна. Кристофър излизаше отнякъде, покрит с мръсотия, и казваше: „Здравей, скъпа. Липсвах ли ти?“.

Запита се дали тя ще се ококори недоумяващо, или лицето ѝ ще се озари от нейната прекрасна усмивка. Все едно, не беше важно. Той бе твърдо решен да я накара да го обикне. Даже ако му отнемеше цяла година, даже ако трябваше да я люби всяка нощ и да се препира с нея всеки ден, щеше да я накара да го обикне.

Обичаше я с всяка частица от своята енергия.

Проправи си път, пълзейки по корем, бутайки фенера пред себе си. Светлината разкриваше нисък, дълъг тунел, широк колкото Кристофър да се промуши криво-ляво. Над главата му стърчаха сухи камъни, под него влажни камъни деряха голите му гърди.

Кристофър многократно се беше приближавал до смъртта, особено при преживелиците си в Китай и Сиам. Тогава той ги пробиваше, точно както си пробиваше път през тунела сега. Пробиваше ги с мисълта за Хонория.

Представи си зелените ѝ очи, кожата ѝ, вкуса на устата ѝ. Затваряше очи и си фантазираше как я целува, как преплитат езици, колко са меки устните ѝ, докато тя му отговаря. Тя бе неговият пламък, който го водеше през мрака.

Беше намекнала, че не е честно да я прави свой пламък, но какво го интересуваше него? Те бяха създадени един за друг, Кристофър Рейн и Хонория Ардмор. Този факт можеше да я дразни, обаче нямаше отърване. Той не би го допуснал.

Мина известно време, преди Кристофър да си даде сметка, че е затворил очи. Разбуди се рязко, като фрасна глава в един остър камък. С ругатня изтика фенера напред и продължи да пълзи.

По някое време пред него изникна парче скала, което му преграждаше пътя. Той започна да го налага с юмруци, докато не го отчупи, после го хвърли зад себе си. Наложил се да полежи няколко минути, запъхтян от нищожното напрегане. Задушливият въздух, калта и теснотията вземаха своята дан.

Кристофър отново се разбуди. Свещта бе изгоряла наполовина. Той изруга и се окопоти от дрезгавия звук на собствения си глас. Зачуди се защо се е унесъл, после видя, че пламъкът на свещта е намалал и гори в синьо. Въздухът бе разреден.

Трябваше да се връща. Наболелите му мускули се стегнаха.

Не, възрази една част от съзнанието му, не можеше да се върне. Никога не се връщай. Нима не бе учил така Манда? Никога не се връщай, винаги върви напред.

Гръм и мънии! Отново се събуди. Свещта беше догоряла. Беше сам в чернотата, в планинските недра.

Решително залази напред, тикайки фенера. Нямахме как да го запали, дори ако беше останало нещо от свещта. *Не ми се умира тук. Искам още веднъж да целуна Хонория. Струва си да я целунеш, всеки мъж би се съгласил.*

Струваше си да ѝ направиш и други неща. Слабините му се обадиха. Представи си я с разпуснати коси, отметната назад глава и леко откренати устни. Изпитваща неподправено и лишено от свян желание. По Кристофър.

Когато ѝ изтъкваше този факт, тя го поглеждаше превзето и му казваше, че ѝ било позволено да го желае — нали били съпрузи в края на краищата. Но това бе само извинение. Тази малка лъжкия се преструваше, че единствено изпълнява дълга си. А го искаше. Кристофър се засмя под мустак.

Искаше да си я спомни поразхвърляна от любенето, ала образът, който изникна най-живо в съзнанието му, беше от завчера в заливчето: с ръце на кръста, със слънцезащитен крем на носа, осведомявайки го надменно, че, видите ли, щяла да се изкачи с него, за да зърне златото.

Ненавиждаше се, че въобще я пусна в пещерата. Можеше още да е вътре при започването на свлачището; даже можеше да е погребана под всички тези отломки. Глупак. Трябваше да я затвори на кораба с катинар и под заплахата от бичуване, в случай че не слуша.

Разбира се, Хонория нямаше да му повярва. Кратко се запитва какво ли е да имаш съпруга, която действително ти се подчинява. Вероятно беше адски досадно. Той се усмихна.

Кристофър отново се сепна. Дишаше мъчително. Мамка му! Трябваше да се връща. В пещерата имаше въздух, вероятно от горните процепи. Току-виж Колби и Сен Сир успели да го изровят. Евентуално.

Изтика фенера на още няколко сантиметра, пълзейки разсеяно подире му. Отново го бутна и фенерът изчезна.

Спря, несигурен какво се е случило. Поразмърда се, да не би пак да е задрямал. Предпазливо протегна ръка. Пръстите му напипаха скалата и после — нищо. Лъхна го облаче студен въздух.

Задрапа напред колкото се може по-бързо. Стисна ръба на дупката, подаде лице навън и вдиша дълбоко ветреца, който вееше към него. Чу някъде далече долу да се стича вода. Скалата бе хлъзгава от нея.

Заопипва по-нататък, мъчейки се да намери другата страна на нишата и да разбере дали тунелът продължава. Тялото му, уморено и отпуснато, се плъзгаше. И тогава Кристофър падна. Беше тихо падане, гърлото му бе прекалено пресъхнало, за да излезе от него крясък.

Сякаш се пързеляше по дълъг тунел, блъскайки се от камък в камък. С последни сили той покри лицето си с ръце в опит да се защити.

Дълго, дълго се сгромолясваше така, докато кожата му не стана хлъзгава от кръв. Напразно се мъчеше да спре полета си, като се залови за скалните издатини; те порязваха дланите му, изплъзваха му се. След малко Кристофър така се вцепени, че почти престана да чувства ударите и спря да се съпротивлява.

Стръмният тунел внезапно свърши и той изхвърча във въздуха. Тъкмо реши, че е мъртъв, когато нещо ледено се надигна и го погълна цял-целеничък.

Хлиповете на Хонория отдавна бяха секнали. Тя седеше сама, наметната с палтото на Джеймс, и гледаше в нищото. Нощта бе настанала, но мъжете все още копаеха под светлината на фенери.

Без успех. Черните камъни, които препречваха прохода, никога нямаше да поддадат. Или трябваше да разкопаят около тях, което се оказваше невъзможно, или да намерят друг път към пещерата.

Мускулестата фигура на Джеймс ѝ скри светлината.

— Хонория — рече той. Изчака момент за отговор и когато такъв не последва, продължи: — Връщаме се в заличето.

Хонория поклати глава, без да вдига поглед.

— Не искам.

Той клекна, за да си почине.

— Тук нищо не можеш да направиш, Хонория. Трябва да се стоплиш и да се напиш.

— Не ми се спи.

— Трябва — упорито повтори той. — Призори ще те заведе на „Аргонавт“.

— Изоставяш го — тя рязко вдигна глава.

Джеймс хвърли кратък поглед към копаещите мъже. От светлината на фенери лицето му изглеждаше още по-сурово.

— Накрая може и да успеят, но сигурно ще е твърде късно.

Искаше да каже, че Кристофър може би вече е мъртъв, задушен в затворената пещера или затрупан от отломъците. Хонория преведе глава. Джеймс я погали по косата изненадващо нежно.

— Най-добре е да дойдеш с нас. На „Аргонавт“. Даяна ще се погрижи за теб.

— Още не. — Хонория поклати глава.

Джеймс взе лицето ѝ в шепи и разтри бузата ѝ с палец.

— Най-добре да тръгнем сега. Не искам да видиш... — Думите му секнаха. — Ще те заведем у дома в Чарлстън. След няколко дена сме там.

— Това вече не е моят дом, а твоят и на Даяна.

Обичайната му намръщена физиономия се смекчи.

— Така ли мислиш? Не е вярно, Хонория. Къщата в Чарлстън винаги е била твой дом. Не си я представям без теб.

— Все едно съм част от мебелировката — глухо пророни тя.

Той изсумтя раздражено.

— Не, все едно си стопанката. Никога не съм се притеснявал за дома, независимо колко отсъствах. Знаех, че ти го стопанисваш по-добре от който и да било друг. Знаех, че там винаги ще намеря покой.

— Колко мило, че си забелязал — измърмори Хонория.

— Разбира се, че ще забележа. Даяна също забележа. Държа да се върнеш, Хонория. Харесва ми да знам, че си там.

Тя го погледна. Гневът ѝ се надигна въпреки отчаянието.

— А аз какво знам, Джеймс Ардмор? Ти си знаел, че винаги ще си бъда вкъщи. А аз какво знаех? Че ще си дойдеш, когато ти скимне ли? Пък какво значение имат двете или трите години, които ще минат, преди да те зърна или преди да получа вест от теб? Но какво от това. Знаел си, че ще чакам. Така де, имах ли избор?

Суровото му изражение отново се появи.

— Разстроена си. Хайде да слизаме.

— Оставаше да не съм разстроена! Той ми е мъж. Разбираш ли какво означава това?

— Имам известно понятие — сухо отвърна Джеймс.

— Не. — Тя стана. Краката я боляха, прорязвани от остра болка. — Нямах понятие какво е той за мен. Нищичко не знаеш за мен.

Той я подхвана, когато колената ѝ се огънаха.

— По дяволите, Хонория, ако се налага, ще те метна през рамо, за да те отнеса.

Тя се взря в очите му, които изглеждаха мътни на светлината от фенера. Почувства, че е загрижен за нея, но не разбира.

— Трябва да остана тук — проскърца тя. — Трябва да узная.

Той я притисна до себе си: баткото, който толкова рядко ѝ показваше обичта си.

— Обещавам, Хонория, ще ти кажа в мига, в който го открием.

— Отметна един кичур от косата ѝ. — Но според мен ти вече знаеш.

В корема ѝ се беше загнездил страх, който тя не желаше да назове.

— Честно, Джеймс, мразя те.

— Напълно си давам сметка.

Поведе я надолу, без да ѝ дава да спори повече. Тя скоро рухна и той трябваше да я носи през остатъка от пътя.

Във вцепенението и мъката си тя цинично се надяваше да го заболи гърбът.

Заспа, понеже Джеймс я накара да си пийне ром, който я изпълни с измамна отпуснатост. Тя легеше върху одеялата на мекия пясък с олекнала глава. Хладният въздух милваше челото ѝ. Огънят сгръваше ходилата ѝ отвън, а ромът — тялото ѝ отвътре. Хонория предателски задряма.

Сънува Кристофър. Спомни си първия път, когато го видя: той беше млад, зашеметяващо красив и я чакаше в нейната градина. Беше се обърнал, когато тя доприпка, изгледа я продължително и лениво се усмихна.

— Чия си? — попита я.

Това не беше най-благоприятното начало, обаче тя само го зяпна възхитено. Тук бе нейният идол, нейното мечтание се бе събудило за

живот. Тя бе изпелтечила нещо и му бе подала книжката да ѝ я надпише. Той използва това, за да си изпроси целувка.

Хонория я преживя наново в съня. Игривостта тутакси бе изчезнала. Неволно го награби и долепи до себе си. Той плъзна ръка към кръста ѝ и пи от нейната сладост. Хонория нямаше представа, че един мъж може да си напъха езика в устата ти. Откритието определено ѝ допадна.

Целувката постепенно бе станала неистова. Той започна да я мачка в обятията си и тя много ясно усети коравите му слабини да напират през тънките ѝ фусты.

След като я нацелува до насита, той я положи на пода. Сивите му очи бяха помътнели от копнеж. Силните му пръсти отместиха бельото ѝ, само че той ѝ даде само да зърне какво ще бъде да проникне изцяло в нея.

Когато всичко свърши, той ѝ помогна да се изправи на крака и да оправи дрехите си. Беше я изгледал мълчаливо, надменността му се бе изпарила. Обхвана лицето ѝ в шепите си, прокара палци по скулите ѝ. Тъкмо си мислеше, че ще ѝ се обясни в любов, когато Кристофър изпъчи гърди, смигна ѝ палаво и подхвърли: „Приятно ми беше да се запознаем, мис Ардмор“, след което си беше отишъл с небрежна походка.

След девет години от небрежността му не бе останала и следа. Не беше нахакан, обаче ѝ се бе усмихнал с частица от предишната напереност, когато бе влязла в затворническата му килия. Беше осъден на смърт, ала силата му не го бе напуснала.

Щом тъмничарят ги остави сами, той я смачка в обятията си и целуна, без дори да ѝ каже едно „здрасти“.

— Хонория. — Гласът му хем сякаш проникна в съня ѝ, хем беше част от него. — Ти си най-прелестната гледка за очите ми.

Тя го бе помилвала по лицето, давейки се, че отново са се събрали заедно, тъжна, че го докосва за сетен път.

— Обичам те — прошепна му.

Този път бяха консумирали любовта си — на каменния под. После тя се бе омъжила за него.

— Хонория — веднъж беше казал той, докато бяха съпрузи. — Обичам те.

Уж чу думите сега, все едно бе коленичил и ги шепнеше в ухото ѝ. Но той бе мъртъв, погребан в пещерата под тонове скала. Преди четири години Джеймс го спаси от палача, но днес не успя да го спаси.

Хонория. Повикът стана по-настоятелен, примесен с недоволство.

Тя си пое остро дъх и се събуди. Звезди бяха обсипали небесния свод, огънят бе изтлял в жарава, всичко живо наоколо спеше.

Хонория седна. Далече в морето корабите се полюшваха, огривани от светлината на луната и звездите. Мъжете спяха на плажа, завити с одеяла или проснати отгоре им. Единствено тя бе будна. Даже Джеймс спеше, наметнал раменете си с одеяло, опрял гръб в лодката.

Тя тихо отметна одеялото и се изправи. Краката я боляха, главата я цепеше. Не си обу ботинките и тръгна боса по пясъка, който успокояващо хрускаше под стъпалата ѝ.

Хонория. Отново чу ясно като звездите името си. Пое по пътеката към езерата, движейки се схванато към зовящия глас. Машинално заобикаляше острите камъни и внимаваше да не се спъне в някое коренище. По-късно щеше да види, че е разранила ходилата си, но сега това не я вълнуваше.

Стигна до големия камък в края. Покатери се по него, без да спира. Разбута храсталаците — сега усещаше болката в краката — и най-накрая стигна до езерото. То беше неподвижно и бистро, посребрявано от месечината. Натопи нозе в хладката вода, разпрацайки вълнички по повърхността. Притвори очи и остави на водата да я утеши.

— Хонория.

Очите ѝ рязко се отвориха. Той стоеше в другия край на езерото. Лунната светлина падаше по плещите и гърдите му, превръщайки русите коси в бял ореол. Бричовете му бяха мокри и раздрани. Но самият Кристофър тръгна към нея през водата със закачлива усмивка.

— Нали не повярва, че може да съм мъртъв?

Тя излезе от вцепенението си. Гмурна се в езерото, без да мисли за фустите си, устремена към него, протягайки се към него. Той я пресрещна по средата и я вдигна в прегръдката си.

Хонория нацелува устните му, лицето му, а сълзите се стичаха по страните ѝ.

— Кристофър — хрипкаво прошепна. — Обичам те. Много те обичам.

— Зная, миличка. Нима не съм ти казвал, че зная?

— Ама че си нахален! — усмихна се тя и се отърка в бузата му.
— Чувствах, че няма да умреш.

— Е, нали не можех да умра, щом ти ме чакаше!

— Нали ме обичаш? — пошепна тя.

— С цялото си подло сърце.

Целуна дракона, който се мъдреше на ключицата му. Очертанията на татуировката грееха в сребристо, сякаш с вътрешен огън.

— Ще останеш ли с мен, Кристофър? Завинаги. Моля те!

Той мълчеше. Хонория надигна глава и изведнъж се смрази. Кристофър все още се усмихваше, ала в сивите му очи светеше необятна тъга.

— Не мога, ангеле.

— Защо не? Защо не можеш, та нали те обичам!

Той бегло докосна челото ѝ с устни.

— Знам. Обаче не мога да остана.

Тя го стисна, паникьосана.

— Недей! Моля ти се, остани с мен! Не ме напускай пак! — Бузите ѝ бяха набраздени от сълзи.

Кристофър я целуна и здраво я улови.

— Връщай се да спиш. На сутринта остави брат ти да се погрижи за теб. Негодник е той, но ще те заведе у дома. Там ще бъдеш в безопасност.

Тя се изтръгна от него и падна във водата.

— Не! Ти си моят мъж. При теб ми е мястото. Обичам те!

Той отново я погледна тъжно. В очите му грееше отблясъка на звездите.

— Невинаги нещата стават както ни се иска, жено моя. Лека нощ.

Кристофър се засмя под мустак, обърна ѝ гръб и се отдалечи.

Тя се опита да го догони, ала краката ѝ се омотаха в прогизналите фусты и не можеше да направи нито крачка.

— Кристофър! — разнесе се викът ѝ.

Той продължи да върви, докато не се сля със сенките под скалите. Нито веднъж не погледна назад.

Хонория се събуди със спазъм. Лежеше на студения пясък, увита в одеялото като в пашкул. Слънцето изгряваше, моряците бяха започнали да се пробуждат, а Джеймс тихичко разговаряше с един човек от екипажа си.

Хонория отметна одеялата и си нахлузи ботинките. Стана и бързо, но решително пое към пътеката за езерата.

Чу вечно бдителния Джеймс да я вика, но не се спря. Сърцето ѝ биеше тежко и тя едва дишаше. Пъхтеше, когато стигна камъка в края на пътеката. Слънчевата светлина още не бе проникнала под клоните на дърветата, въздухът бе студен и мъглив. Хлад и влага щипеха кожата ѝ. Въпреки ботинките стъпалата я боляха от острите камъни.

Сънят ѝ се стори невероятно жив, но сега си даде сметка колко нереален е бил. Не беше усетила нито студа, нито напрежението от ходенето, нито миризмата на гниещи храсти. Обаче тъй ясно чуваше името си, извикано от стържещия му глас.

— Хонория!

Раздразненият повик се разнесе зад нея. Това бе Джеймс.

Тя се покатери по камъка и продължи към езерото, ускорявайки крачка. Рационалната част от ума ѝ казваше, че няма да завари Кристофър да я чака, че не е вървял през водата към нея, носейки усмивката си и почти нищо друго. Дори не беше викал името ѝ, това е било сън. Но Хонория трябваше да се увери лично. Трябваше да разбере веднъж и завинаги.

Промъкна се през влажния шубрак. Току някое плоско листо я шибваше, опръсквайки лицето ѝ със студени капчици роса. Краката ѝ затънаха в кал.

Стигна до езерото точно когато слънцето се показва зад дърветата и огря ливадата. Водата се надипли, подхранвана от невидими течения — нещо, което бе пропуснато в съня ѝ. Слънцето се отрази от струите на водопада и я заслепи.

Тя заслони очи и надзърна към езерото. Краищата му бяха облени от слънчева светлина. В другия край, сред безрадостните сенки на канарите, плаваше нещо обемисто.

Хонория се хвърли стремително в езерото, тъкмо когато ръмжащият Джеймс излезе от храсталака. Както в съня, краката ѝ се

омотаха във фустите. Този път тя ги изхлузи, за да не ѝ се пречат. Чу как Джеймс цамбурна във водата, зъбейки ѝ се да спре веднага.

Хонория стигна до сенките на издадените като стряха канари. Там се носеше Кристофър — с лицето нагоре и затворени очи. Целият му торс бе изранен, бричовете му бяха станали на кървави парцали. Улови го под мишниците и взе да го влачи обратно. Тежеше ѝ, но тя почти не усещаше напрежение.

Джеймс я настигна. Избута я, без да каже дума, и собственоръчно изтегли Кристофър на огрения от слънцето бряг. Стовари го по гръб на калната земя. Крайниците на Кристофър бяха отпуснати, лицето му беше пепеляво. Татуировката на дракона беше непрогледно черна.

Хонория допря пръсти до шията му, търсейки пулс. Кожата му беше ледена, той лежеше неподвижно. Но тя усети леко помръдване, немощно потрепване, което означаваше, че сърцето му все още бие, и се заплака.

— Джеймс, жив е!

Джеймс не отговори, а плесна Кристофър по корема и енергично взе да разтрива ребрата му. От гърлото на Кристофър избликна вода, но иначе нямаше друг отклик.

От гъсталаците изпълзя зелена змия. Тя спря до подгизналия ботуш на Кристофър и го разгледа с лъснало оченце.

Джеймс се изправи с мрачна физиономия и змията побърза да се скрие. Листата прошумоляха. Джеймс настъпи с крак гърба на Кристофър, като по този начин изкара още вода.

Хонория видя как Кристофър шавна и внезапно се закашля. Сърцето ѝ затуптя, окрилено от надежда. Кристофър поотвори очи, извъртя глава и повърна всичко, което бе погълнал.

След малко Джеймс внимателно го обърна по хълбок. Хонория взе мъжовата си глава в скута си и отметна мокрите кичури от лицето му. Клепачите му затрепкаха и той най-накрая отвори очи.

Кървясал и див, погледът му стрелна първо нея, грееща от радост, после Джеймс, който се извисяваше над него, напрегнат и бдителен.

Гласът му бе жалък хрип, обаче Хонория разбра думите:

— В рая ли съм, или в ада?

Хонория се наведе и го целуна.

— Тихо, Кристофър. — Сълзите ѝ капеха по устните му. — Обичам те — осведоми го тя. — Теб, великолепен, арогантен, дразнещ тип такъв.

Кристофър лежеше върху едно одеяло на пясъка и се припичаше на слънце, а Хонория му прислужваше. Сегиз-тогиз тя спираше да лепне по някоя целувка върху напуканите му устни.

Всеки път след това Кристофър чувстваше как заяква.

Нямаше представа как се е озовал в езерото. Сигурно се бе изтърколил от тунела в някой от изворите под планината. Ако бе попаднал на самия водопад, неминуемо е щял да загине.

Хонория отказваше да обясни откъде се е сетила да го търси там; просто се усмихваше и го целуваше. Той реши да затвори очи и да заживее своя нов живот.

Когато ги отвори, сянка беше надвиснала над лицето му. Тя не принадлежеше на красивата му съпруга, а на нейния по-възрастен брат.

Кристофър се надигна бавно и предпазливо. Гърдите му бяха превързани собственоръчно от Хонория. Великолепно бе да чувства мъничките ѝ твърди ръце по тялото си.

— Все още си тук, а? — подхвърли той на Ардмор.

Изражението на Джеймс, както обикновено, бе твърд гранит.

— Тръгваме. Претърсихме острова, в случай че си забравил да ни споменеш за още сандъци със злато. Не открихме такива. Явно си ме отвел право при златото и си ми го дал. Защо? — Тонът му беше тих, хитър, изпълнен с очакване.

Тази сутрин, докато зет му лежеше наполовина в безсъзнание, Джеймс бе наредил да освободят Манда, затова Кристофър издаде любезното разпореждане да освободят Даяна.

Дали Даяна и Манда покорно се бяха върнали на съответните кораби като хрисими женички? Не, бяха се втурнали на острова, настоявайки да научат какво се е случило. Отначало Даяна се бе хвърлила в мъжовите си обятия. След като изрази съпругеската си любов и преданост, го пусна, отстъпи назад и му се разкрещя.

Кристофър гледаше сеир, докато Манда не му се разкрещя на свой ред. Как така оставил Ардмор да го води за носа и как така за

малко не умрял? И това заради някакво тъпо злато, от което дори не се нуждаели?

— Аз го водя за носа — отвърна той. — Единственият човек, който ме води пък мен, е жена ми, и то не за носа. — Ухили се, когато Манда извъртя отчаяно поглед.

Тя бе коленичила до него, а черните ѝ очи се бяха присвили войнствено.

— Ще се женя за Хендерсън — изтърси тя.

Кристофър хем се развесели, хем го прободеше стреличка мъка. Току-що се бе събрал с Манда, не искаше да се разделят толкова скоро.

— Сигурна ли си, че това искаш?

Тя кимна. Изглеждаше щастлива и измъчена едновременно.

— Обичам го. — Хвърли на брат си предизвикателен поглед. — Бива го в битките.

Кристофър сподави смеха си.

— Добре, тогава знай, че за теб винаги ще се намери място на кораба ми.

— Знам. По тази причина ще останем на „Звезден кръст“. Олдън е отличен навигатор, нищо че се превзема по отношение на дрехите. Ще се нуждаеш от него.

Кристофър се ухили. Докато идваше на себе си, изтръгнат от лапите на смъртта, му бе трудно да владее емоциите си. Прегърна яко Манда. Черната ѝ коса беше мека, а бузата — гладка.

— Какво правиш? — попита тя.

— Прегръщам те.

Манда тромаво положи длани на тила му.

— Ние не се прегръщаме.

Той я стисна крепко и я целуна по бузата.

— Обещавам да не се повтаря.

Манда се откъсна от него и го зяпна смаяно.

— Побъркал си се.

— Днес моята прекрасна женичка ми спаси живота и ми каза, че ме обича. Доволен съм от всички.

— Ха! Сигурно трябва да се радвам, докато мога.

Кристофър я сръчка мило.

— Върви да приготвиш кораба за отплаване. Потегляме, щом успее да се отърва от Ардмор.

Спогледаха се съзаклятнически.

— Да не би да отиваме там, където си мисля?

— Ти знаеш по-добре от всеки.

— Ще трябва да споделя с Хендерсън — предупреди го тя.

— Не бих те карал да криеш каквото и да било от него. Кажи му каквото поискаш. Само изчакай да се отдалечим.

Манда се ухили широко и му смигна.

— Тъй вярно, капитане. Ще се видим на борда.

Беше си заминала с широка крачка и кръшно полюляване на хълбоците. Кристофър се бе разведрил. Хубаво бе да си жив.

Сега се взря в Джеймс и отговори на въпроса му.

— Отказвам да хабя хора и време в опити да те надвия. Нали искаше проклетото злато — взимай го и се омитай.

Ардмор присви устни.

— Да не би да ми плащаш, за да те оставя на мира оттук нататък? Няма да стане, Рейн. Ти още си пират, а аз — ловец на пирати. Пито-платено, изчистихме си дълговете, обаче ако почнеш наново...

— Хубаво — отвърна Кристофър, мъчейки се да докара пораженчески тон. — Но в интерес на истината смятам да се оттегля от пиратския занаят. Ще се устроя с жена си в някоя крайбрежно градче, където да си пуша лулата, да подрусвам дечицата си на коляно и да им разказвам приказки за подвизите си. — Той се ухили. — И за теб ще им разправам, а те ще ти викат „вуйчо Джеймс“.

Ардмор се сепна, сякаш току-що бе осъзнал, че децата на Хонория ще му бъдат племенници. Тъглчетата на устните му лекичко се извиха нагоре.

— Звучи идилично. Сигурно Хонория ще ни кани с Даяна на обяд в неделя като едно голямо, задружно семейство.

Двамата мъже мрачно обмислиха този вариант.

— Има ли нещо друго? — попита Кристофър.

В очите на Ардмор проблесна някаква скришна мисъл, все едно водеше вътрешен диалог дали да заговори.

— Не. Като се изключи, че очаквам с Хонория да заживеете... как завършваха приказките — задружно и честито?

Измериха се с погледи. Очите на Ардмор святкаха плашещо. В тях се съдържаше неохотно уважение към Кристофър, признание, че

той е спечелил този рунд.

С други думи, проклетникът изцяло бе разгадал плана му.

Пулсът на Кристофър се учести. Ардмор избираше да остави него победител. Може би заради Хонория, може би заради бъдещите им деца, може би защото вярваше, че още има да му се издължава.

Преди Кристофър да е проговорил, Ардмор лениво му отдаде чест.

— До нови срещи — подхвърли. — Не давай на сестра ми да те подлуди. Жената е смахната на тема килими, възглавници и тем подобни щуротии.

— Благодаря за предупреждението. — Кристофър вече се бе сблъскал с идеите и за специален дюшек. Болезнени идеи, подсети го дупето му.

— Ще се сбогувам с нея — довърши Ардмор.

— Тя ще иска да изприказва чувствата си — предупреди го Кристофър.

— Знам. — Джеймс кимна отсечено и в погледа му не остана сянка от любезност. — Довиждане, капитан Рейн.

Кристофър нямаше сили да стане на крака, но пък отдаде чест на съперника си.

— И на вас, капитан Ардмор.

Двамата мъже бяха дошли тук, за да се надвият, но нямаше победен. И двамата бяха спечелили.

Без друга дума Джеймс Ардмор пое с маршова стъпка към последното си мъчение — разговора със сестра си.

Хонория скръцна със зъби, когато препирнята ѝ с Джеймс замря. Крещяха и се зъбеха почти цял час за нещата, за които обичайно си крещяха цял живот: че той бил безсърдечен, а тя правела каквото ѝ щукне, без да го уведоми; Джеймс непрекъснато искал да стои далеч от дома, Хонория никога не го предразполагала да се чувства удобно в собствения си дом. Преминаха на други теми: тя премълчала за сватбата с Кристофър, той Джеймс премълчал откъде е научил за убиеца на Пол.

Дъхът ѝ свърши едновременно с неговия. Той я изгледа яростно и изопна устни в тънка линия. На свой ред тя го удостои с надменен

поглед.

Даяна, която бе поела ролята на страничен наблюдател, се намръщи.

— Свършихте ли? За бога, Джеймс, вероятно дълго няма да я видим отново. А ти само ѝ крещиш!

— Казах ѝ, че може да се върне в Чарлстън с нас и със съпруга си. — Той мъчително изплю последната дума. — Тя отказа.

Хонория високо вдигна вежди.

— Да заживея с теб в чарлстънската къща? Вие с Кристофър ще се хванете за гърлата. Не наричам това удобен живот.

— Не — прегласи Даяна.

Джеймс се начумери.

— Няма ли понякога да си идваш у дома? Нима ще забравиш къде си родена и израсла?

— Само това оставаше. Редовно ще ти гостувам. Ако съм добре дошла, разбира се.

Джеймс отговори на ледения ѝ поглед.

— Ще бъдеш, защо да не бъдеш.

Даяна подбели очи. Остави ги и плавно се запъти към Изабо, която уж не биваше да дава на малкия Пол да яде пясък.

След известно мълчание Хонория тихо поде:

— Защо не ми каза как си разбрал кой е убил жената на Пол?

Джеймс остро си пое дъх и хубавото му лице отново се изопна. Той издиша на струйка и притвори очи.

— Бързах. Това е единствената причина, кълна се. Искях да спипам оня негодник и нямах време за нищо друго.

— А не помисли ли, че ще искам да знам какво си открил?

— Нищо не мислех. — Зелените му очи проблеснаха твърдо. — Искях само да го спипам. Мислех... — Той въздъхна. — По някаква причина мислех, че ако се върна и стоваря трупа на Малори в нозете ти, ще бъдеш щастлива. Че ще се гордееш с мен. Естествено, нищо не стана както го мислех.

Така беше. Беше научила пълната история от Даяна.

— Винаги съм се гордеела с теб, Джеймс.

— Нима? — Веждите му се стрелнаха.

— Как иначе?

Гледаха се един друг като хора, които са смятали, че добре се познават, но сега не са толкова сигурни.

— Не се гордея от себе си — лековато вметна той. — Пол и жена му можеха да са живи и до ден-днешен, ако бях там да им се притека на помощ.

Хонория докосна ръката му. За пръв път доби, макар и бегла представа през какво е преминал нейният студенокръвен брат.

— Не се знае.

— Знае се, знае се. — Очите му помръкнаха. — Обаче се уча да живея с тази мисъл.

Помълчаха така. Мъжете наоколо крещяха и се шегуваха: моряци, радостни, че са изпълнили важна задача и могат да се завърнат към нормалния си ритъм. Една лодка се отдели от брега и шестима едновременно скочиха в нея.

— Чудя се какво би си помислил Пол за женитбата ми с Кристофър — тихо рече Хонория.

— Брак с пират ли? — изсумтя Джеймс. Презрително изражение премина по лицето му, но той се отърси от него. — Щеше да се радва на твоето щастие.

Тя му повярва. Въпреки закачките си Пол беше щедър по душа.

— Щеше да се радва, че ти си открил Даяна.

— Да.

Отново потънаха в неловко мълчание. Вятърът фучеше и надигаше пясъчни фунии около мястото, където Даяна весело се смееше на лудориите на двете деца.

С Джеймс ги погледаха известно време.

— Ами сбогом — каза Джеймс.

— Сбогом.

Хонория обходи с поглед високото му загоряло тяло, щръкналата черна коса, зелените очи, които нищо не пропускаха. Съпругата му толкова го обичаше, а като малка Хонория му се беше възхищавала. Сега двамата се бяха вторачили един в друг и усещаха дистанцията помежду си. Чувстваше, че той съжالياва заради това; с нея беше същото.

— Джеймс — печално се отрони от устните й.

Той разтвори ръце. Тя се хвърли в него за една дълга, крепка прегръдка. От много отдавна не се бяха прегръщали.

— Благодаря ти, че спаси Кристофър — прошепна тя. — Можеше да го оставиш да умре. Но не го направи.

Той повдигна брадичката ѝ.

— Видях какво ти причини мисълта, че си го загубила. Не исках да гледам болката ти. Ако щеш вярвай, искам да си щастлива. — Показа ѝ тъй рядката си усмивка. — Освен това, ако го бях зарязал да умре, ти мен щеше да умориш.

— Абсолютно — безапелационно отсече тя.

Усмивката му стана по-широка.

— Довиждане, Хонория. — Джеймс се наведе, положи бегла целувка на устните ѝ, обърна се и пое към жена си.

Хонория я болеше сърцето, че той си отива, но раздялата им съдържаше обещание. Може би с брат ѝ току-що бяха запълнили мъничка пролука в бездната, която ги делеше. Все беше нещо.

„Аргонавт“ отплава с Джеймс и Даяна, децата им, Иън О’Мали и трюм, пълен с мексиканско злато. Хонория заслони очи с ръка и загледа от кърмата как корабът все повече се смалява.

Кристофър решително насочи „Звезден кръст“ в противоположна посока. Манда стоеше до него. Хендерсън се облягаше на планшира, сверявайки часовника. Слънцето блестеше в очилата му.

Сърцето на Хонория преливаше, докато гледаше как другият кораб се превръща в точица на хоризонта. Малко оставаше да се разплаче на прощаване с Даяна и малките, но знаеше, че скоро ще им гостуват. Имаше Коледа, рождени дни, летни ваканции и други поводи, които ѝ даваха оправдание да се върне у дома. Щеше да доведе Кристофър, да види децата, а някой ден да доведе и своите деца. Щяха да образуват семейство точно каквото тя, Пол, Джеймс, мама и татко бяха някога.

— Хонория — обади се Кристофър, прониквайки през мислите ѝ. — Спри да сънуваш с отворени очи и поеми щурвала.

Той го държеше с една ръка, а позата му издаваше нетърпение.

От гърдите ѝ се изтръгна въздишка, тя повдигна поли и отиде при него. Кристофър пусна щурвала, без да каже дума, и се отдалечи по палубата с Манда. Хонория се намръщи на прекрасния му изправен гръб.

— Знам защо си капитан, Кристофър.

Той ѝ метна поглед през рамо. Сивите му очи бяха ясни, топли, зорки.

— Защото ме избраха с гласуване.

— Не, защото обичаш да се разпореждаш и да важничиш.

Хвана стабилно щурвала, спомняйки си как Кару я учеше да не стиска прекалено здраво.

— Нещо против да ми кажеш какъв курс да държа?

Кристофър насочи вниманието си към сестра си.

— Манда?

Тъмните ѝ очи попиваха хоризонта, черната ѝ коса се съпротивляваше на опашката, в която я бе събрала.

— Тридесет градуса на юг-югоизток.

Хонория завъртя щурвала. Освен другото Кару я беше научил как да насочва кораба според координатите по компаса.

— Сен Сир? — обърна се Кристофър към заместника си, който безстрастно гледаше как моряците опъват платно на предния кливер.

— Струва ми се, че е правилно.

Хонория се взря в мъжа си, обзета от неочаквано подозрение.

— Кое е правилно?

Красивото лице на Кристофър остана сериозно, но очите му запламтяха.

— Координатите на мексиканското злато.

— Ама нали... — Хонория изпадна в смут. — Ти отстъпи златото на Джеймс. Видях го в сандъците. — Тя се намръщи. — Беше истинско, нали? Глупаво е, ако си се опитал да го изпързалиш. Той ще разбере, ако златото е фалшиво.

Устните му се извиха в усмивката на дявол, който е замислил нещо.

— Не се тревожи, миличка, дадохме на батко ти доволно количество злато от „Роса Бонита“. Обаче това беше грамаден кораб.

Манда се хилеше. Сен Сир, както обикновено стоик, не допусна никакво чувство по лицето си, обаче очите му издаваха веселие.

— Обясни ми какво имаш предвид, Кристофър Рейн — строго нареди Хонория.

Той стъпи с ботуша си на пейката до него. При тази поза панталонът съблазнително се изопна по мускулестите му крака.

— Добре, жено моя. Ще ти разкажа една приказка. Имало едно време, по което владеех три кораба. Лично аз, когато предвождах „Сарацин“, а Манда и Сен Сир — другите два. „Роса Бонита“ беше натоварен със злато, прекалено бавен и прекалено биещ на очи, за да го управляваме ние. Затова напълнихме трюмовете си с колкото злато можехме да поемем и потеглихме в три различни посоки. Джеймс Ардмор залови единствено мен.

Хонория се втренчи в него със зяпнала уста.

— Браво, Рейн! — разнесе се смехът на Хендерсън.

— Значи имало още злато? — изхленчи Хонория.

— Колкото щеш. Само трябва да си го вземем.

— Ама... — изпелтечи тя, а гневът ѝ се надигна. — Брат ми не е глупак. Сетил се е за това. Просто ще ни проследи до другите скривалища.

Погледът на Кристофър се зарея към хоризонта, в който „Аргонавт“ се беше стопил.

— Не. Вярвам, че няма да ни проследи.

— Откъде знаеш? Той е вероломен и хитър; има навика да се появява, където не е желан. Аз ли не знам!

— Няма да ни проследи, Хонория.

Тя понечи да спори, но рязко си затвори устата.

— Спогодили сте се, а, Кристофър?

Очите му бяха топли и изпълнени с добродушие.

— Нека кажем, че с Ардмор се разбрахме като разбойник с разбойника.

— Е, за нас с Даяна няма спор, че сте си разбойници — мрачно констатира Хонория.

Лицето ѝ пламтеше от слънцето и от раздразнението, сърцето ѝ туптеше бурно. Колко хубаво беше, че му е сърдита, хубаво беше, че стои пред нея жив и здрав и тя може да му се разсърди. Идеше ѝ да се разпищи, да се разбушува от неподправената радост, че Кристофър е тук и я гледа така. Неговите очи ѝ казваха, че той я обича и я намира прекрасна.

— Хонория — рече той, прекъсвайки филипиката ѝ. — Хрумна ми нещо. Я остави щурвала на Манда и слез долу.

Хонория го изгледа яростно.

— Безсмислено е да слизам, капитане. Нуждаеш се от всичките си моряци на борда.

Кристофър смръщи чело и веждите му страшно се повдигнаха.

— Това не беше заповед от твоя капитан, а от съпруга ти. Съпругът, на когото се закле да се подчиняваш. Помниш ли?

— Да се подчинявам, когато е разумен.

Огънят в очите му я накара да се свие нервно. Тя стисна щурвала.

— Манда, поеми щурвала — заповяда той и лично се зае с Хонория.

Кристофър я нарами и я отнесе в каютата като чувал с картофи, докато тя пискаше и се съпротивляваше. Затръшна вратата и я хвърли на леглото.

Тя се загърчи като буболечка, паднала по гръб. Фустите ѝ се омотаха около изваяните крака. Очите ѝ, изпълнени с бяс, искряха с необузdana зелена светлина.

— Надали беше достойно — измънка тя, мъчейки се да седне. — Какво ли ще си помисли екипажът?

— Че съм лудо влюбен в теб. — Той я бутна обратно на юргана. — Няма да ме обвинят, задето празнувам, че съм още жив.

Споменът за мъчителните му преживелици в пещерата изпълни очите ѝ с тревога, което го поласка.

— Кристофър, мислех, че съм те загубила.

Той се изтегна до нея, прегърна я и положи длан на сочния ѝ хълбок.

— Аз също мислех, че съм загубен. — Той замлъкна. — Сега ми кажи как се сети да ме търсиш в езерото. Няма откъде да си видяла, че падам.

Тя спря да се извива — което беше жалко, защото изкусително се отриваше в него. Погледна го, а очите ѝ заблещукаха като диаманти сред сенките.

— Сънувах те. Ти стоеше насред езерото и ми се смееше, че толкова се кося. После ме напусна.

— Хм. — Пръстите му се плъзнаха по гъвкавата ѝ талия.

— А ти сънува ли ме? Може би насън сме се срещнали.

Усмивка затрептя на устните му.

— Изключително практичната мис Хонория Ардмор вярва в такива щуротии? Не те сънувах. Поне не по описания начин.

— А как тогава? — попита тя с извити вежди.

— Както в Азия. Представях си красивото ти лице. — Той го погали. — Крайно чувствителното ти тяло. — Дланта му се плъзна от нежната ѝ гръд до бедрата ѝ. — Устните ти. — Прокара пръст по тях. — Как засияват очите ти, когато ми се караш. — Кристофър се ухили. — Знаех, че още веднъж трябва да те видя, даже, за да те чуя как ми крещиш.

Очите ѝ се навлажниха.

— Мислех, че никога няма да те видя отново.

Кристофър я утеши с целувка по челото.

— Откри ме навреме. Ние, Рейнови, мрем трудно.

Както се беше надявал, погледът ѝ от скръбен стана яростен.

— Освен това Рейнови са адски арогантни.

— Що за език! Взела си да ставаш пиратка, жено моя.

— Друг път!

Той целуна клепачите ѝ. Миглите погъделичкаха устните му.

— Думите, които отново искам да чуя, са същите, които ми каза, докато ме измъкваше от езерото. Я да видим... как точно бяха?

Хонория се начумери.

— Прекрасно знаеш какво ти казах.

— Държа пак да го чуя. Заповядвам ти като твой капитан и твой съпруг.

Хонория притихна. Втренчи се в белосаните дъски на тавана и дълго стоя така. Той чакаше. Щеше да ѝ покаже, че е безкрайно търпелив.

Най-сетне устните ѝ се открянаха:

— Казах, че те обичам.

Той се приведе по-близо.

— Я пак? Не чух добре.

— Чу ме, Кристофър — скръцна със зъби тя.

— Та ти едва го пророни. — Обърна я с лице към себе си. — Искам да го чуя високо и ясно, жено.

Яростното сияние на очите ѝ можеше да освети каютата. Тя отметна ръката му и се изправи, като за малко не се удари в гредата.

— Казах, че те обичам, Кристофър Рейн! — извика тя.

— А, това е друго нещо. — Той погали нежната ѝ кръгла буза. — Аз също те обичам, Хонория.

— Твоята кожа мръсна!

— Съвсем чиста е — иронично възрази той. — Здравата се беше оцавила в тунела и по време на пропадането. Лечението беше болезнено.

Тя моментално стана любезна.

— Добре ли си? Нуждаеш ли се от помощ за смяна на превръзките?

Колкото и да обожаваше ръцете ѝ върху себе си, той поклати глава. Дръпна я обратно в прегръдката си.

— Вече се чувствам по-добре. Само полежи до мен малко.

Тя се отпусна до него. Преплете пръсти с неговите и метна ръката му около кръста си. Яркото слънце се отразяваше от водната повърхност и оттам в ниските греди на каютата.

— Кристофър?

— Ммм? — Той вдиша аромата на косата ѝ.

— Какво ще правим с всичкото това злато?

Кристофър прихна.

— Ще ти купя модна къща, модна карета и модни рокли. Ще живееш като принцеса.

— Харесва ми да търча по кораба ти по стари муселинови рокли.

Ръката му се спря на гърдите ѝ. Под роклята носеше само тънка камизолка, за да не прозира твърде много. Харесваше я без корсет, без банели, без нищо, което да пречат шепата му.

— На мен също — промърмори той.

— Мило бе от твоя страна да се сдобриш с Джеймс.

— За съжаление той ми е шурей. Най-добре да запазим хармонията в семейните отношения, нали така?

Тя го удостои с опияняваща усмивка, която направо му завъртя главата.

— Благодаря ти, Кристофър. Толкова обичам Даяна, че щеше да ми е много мъчно да не я видя никога. Заради нея ще търпя Джеймс.

— Обичаш и тоя твой нещастен брат, нали?

Тя се замисли.

— Предполагам, че дълбоко в сърцето си — да. Джеймс просто не го бива много да показва обичта си. Нито пък аз, струва ми се.

Топлите му чувства на любов започнаха да се примесват с по-скришни чувства на копнеж.

— Страшно те бива да показваш обичта си. Поне към мен.

Погледът ѝ стана сериозен.

— Това е сладост. Не е същото.

— Нека любов и сладост се смесят и да видим как ще се почувстваш.

Хонория се втренчи в него, сякаш подобно нещо никога не ѝ бе хрумвало. Постепенно погледът ѝ стана отнесен и разсеяна усмивка заигра на устните ѝ.

Той ѝ се усмихна в отговор. Любовта към нея го изпълваше от толкова години, по-точно към нейния образ. Първо я беше запомнил като миловидно, хубаво момиче, после като съблазнителна жена.

Откакто се завърна, научи, че тя е тези две неща и много повече. Беше чувствена, забавна, вбесяваща, високомерна, услужлива, грижовна, горда и прекрасна. Беше негова съпруга във всички смисли на думата, а той я обичаше.

Кръвта му кипна от втренчения ѝ поглед.

— За какво си мислиш? — попита я.

Хонория не отговори. Избута го по гръб и помилва копчетата на панталоните му.

— Хитруша!

Усмивката ѝ стана съвсем широка. Тя освободи от илика първото копче, после следващото. Възбуденият му член неудържимо щръкна от пролуката.

Хонория го улови в ръка. Знойни усещания пролазиха по гръбнака му, сърцето му задумка бясно.

Тя започна да го дразни — о, колко сладостно! Цял час си игра с него — с пръсти, устни и език. Той лежеше — клетник — и я остави да върши каквото си е наумила.

Тъкмо си мислеше, че повече не може да издържа, когато тя приканващо плъзна крак над неговия торс. Кристофър безпроблемно проникна в нея.

Зелените ѝ очи се разтвориха широко, грейнали като звездици в следобедната тишина.

— Прав си, Кристофър. С любов е много по-хубаво. — Хонория изпъшка, неистовата омая я връхлиташе. — Страшно те обичам.

— Обичам те, съпруго моя. — Той мислеше всяка дума.

— Освен това те желая. — Тя здраво стисна очи. — Моля ти се, Кристофър. Искам те.

— Това се казва приказка — измърмори той, притисна я и я доведе нещата докрай.

ЕПИЛОГ

Откриха мексиканското злато точно където Манда го бе скрила. Натовариха го и потеглиха да търсят второто. Откриха и него, след което разделиха плячката. Всеки мъж — и жена — получи равен дял, а капитанът, понеже беше капитан, получи двойна част.

Кристофър даде „Звезден кръст“ на Манда. Тя отплава да търси място, където да се венчае с мистър Хендерсън. Хендерсън раздруса ръката на шурей си, целуна Хонория за сбогом по бузата, плъзна ръка около кръста на Манда и замина с нея. Очилата му никога не бяха изглеждали толкова ослепителни.

Кристофър ги гледаше как си отиват с известна тъга, обаче се радваше, че сестра му е открила щастието, от което той бе вкусил. Тя щеше да се върне. С Кристофър все още бяха едно цяло, което нищо не можеше да наруши.

Той заведе Хонория в едно крайбрежно градче в Каролина, недалеч от Чарлстън, където ѝ купи модна къща, модна карета и модни рокли.

Живееха в близост до усамотен бряг и си правеха безконечни разходки по плажа. Освен това използваха топлия пясък и за поинтимен род дейности. Най-сетне Кристофър я видя да тича, зарязвайки роклята си, докато той я гонеше, а кръвта му кипеше в жилите.

Първото им дете беше момиченце, последва го момченце и още едно момиченце. Кристофър ги учеше как се управлява пиратски екипаж, как се залавя кораб на абордаж, как се продава плячката след това. Държеше ги в скута си, докато им разказваше за приключенията си, а те шумно го молеха да ги заведе в морето, за да изживеят свои приключения.

Хонория Рейн пък написа книга за нейните приключения. Там обясняваше на младите госпожици какво да очакват от пиратите, на които евентуално биха се натъкнали. Описа какво им допада и какво не, поведението им, думите, които използват и тяхното значение, какви

кораби управляват и какви съкровища предпочитат. Описа какво очакват пиратите от съпругите си и защо заповедите им не бива винаги да бъдат изпълнявани.

Хонория се допита до Кристофър за заглавието и двамата се спряха на „Училище за пирати“.

Книжката се продаде в хилядни тиражи по цялото крайбрежие на Америка, че и в Англия. Четяха я лондонските дами, които обичаха соаретата на Александра, екземпляри от нея се промъкнаха в девическите училища в Чарлстън.

Даяна и Александра също се сдобиха с нашумялото издание.

Кристофър четеше откъси от нея, докато се препичаха на брега, а децата им играеха в пясъка. Един път вдигна книгата над главата си и заяви, че ще я върне само срещу целувка.

— Така започна всичко — усмихна се мило Хонория.

— Знам — отвърна Кристофър. Взя се в лъскавата самурена коса, в прелестната прохлада на зелените очи, в тънките линии от смях около устата ѝ. — Достатъчно съм умен, за да разбера кога един план е добър.

Тогава тя се засмя и го целуна, неговата прекрасна южнячка, а той отново се влюби в нея.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.